

Dlouhý levandulový pohled

John D. MacDonald

© John D. MacDonald 1970
Translation © Pavel Medek 1987
ISBN 80-206-0532-0

Když si hraji se svou kočkou, kdo ví,
zda mne ona nepovažuje více za hračku
než já ji?

MICHEL EYQUEM DE MONTAIGNE

Konec dubna, deset hodin večer. Projížděli jsme právě po floridské silnici číslo 112 východní částí okresu Cypress County, asi třicet kilometrů od místa, kde se stodvanáctka křižuje s dálnicí Tamiami Trail.

No dobrá, možná že jsem starou Miss Agnes hnal trochu moc rychle. Úzká asfaltová silnice. Nad hlavou hvězdy a dole řídké chumáče přízemní mlhy. Ne ale moc husté a nijak zvlášť časté.

Velké pneumatiky starého modrého rolls royce, přestavěného na malý nákladák, svištěly po nerovném asfaltu. Široký černý odvodňovací kanál, táhnoucí se po levé straně paralelně se silnicí. Tu a tam starý dřevěný most, klenoucí se nad kanálem a sloužící jako přístup k některému z ubohých dřevěných domků, které se krčily mimo dohled v bažinatém kraji plném moskytů. Provoz veškerý žádný. A měl jsem za sebou hrozně dlouhý den; chtěl jsem už být zpátky v Lauderdale, v přístavišti Bahia Mar na palubě Srdcové sedmy a těšil jsem se, až si dám pořádnou horkou sprchu, něco studeného k pití a dobře se vyspím.

Měl jsem zapnuté speciální reflektory, které svítí na dálku jednoho a půl kilometru; jsou připevněné na spodní části masivního předního nárazníku. Při rychlé jízdě po úzkých a rovných silničkách za tichých floridských nocí jsou absolutně nezbytné, protože vlastní reflektory má Miss Agnes slabé a posazené příliš vysoko.

Meyer vedle mne lehce podřimoval. Vraceli jsme se ze svatby jistého starého přítele, který je majitelem rybářského tábora u jezera Passskokee. Stává se jen velice zřídka, že máte příležitost napít se šampaňského, chytit čtyřapůlkilového okouna a políbit nevěstu - to všechno v průběhu jediné hodiny. Meyer při té příležitosti pronesl jednu ze svých přednášek o stavu manželském.

Jel jsem tedy řádně rychle, ale dával jsem pozor na zvěř. Zabít mývala je věc, která se mi ze srdce protiví. Ve floridských městech se vyprávějí báchorky o vzteklině, aby se zdůvodnilo užívání pušek, pastí i jedu k jejich vyhubení. Průměrný mýval je přitom dobrosrdečnější, inteligentnější a čistotnější než průměrný idiot, který se zasazuje o jejich vyvraždění, a ve většině případů i mnohem

pohlednější.

Je smutné a zároveň ironické, že v oblastech, kde se mývalové vyhubí, se během krátké doby nekontrolovatelně rozmnoží hadi.

Dával jsem si tedy pozor pro případ, že bych zahlédl odraz svých reflektorů v očích nějakého zvířete v temnotě za krajnicemi; byl jsem připraven na jakýkoli temný stín, který by se objevil v dosahu mých dálkových světel.

Na co jsem ovšem nebyl připraven, to byl onen noční tvor, který se znenadání vynořil ze tmy a hnál se hlava nehlava z levé strany silnice na pravou. Při stotřicetkilometrové rychlosti urazíte za vteřinu přibližně pětatřicet metrů. V okamžiku, kdy jsem ji zpozoroval, byla asi dvacet metrů před autem. O půl vteřiny později, když jsem ji viděl naposledy, byla tudíž snad pětadvacet centimetrů od světla na mém pravém předním nárazníku a těch pětadvacet centimetrů bylo výsledkem mé bezprostřední reakce. Pětadvacet centimetrů volného prostoru místo nárazu doprovázeného zvukem drčených kostí a rozervaného masa, který - slyšíte-li ho jenom jednou jedinkrát - navždy utkví v tom koutku mysli, kde přežívají ozvěny.

S Miss Agnes jsem měl najednou plné ruce práce. Zadní kola vyletěla na levou krajnici a potom zase na pravou. V rozkmitaném světle reflektorů se mi před očima míhala silnice. Šlápnout na brzdu bylo příliš riskantní; ocitli jsme se v zoufalé situaci, kdy jsem byl nucen stáčet volant po smyku a přidávat nepatrně plyn pokaždé, když čelo vozu mířilo rovnoběžně se silnicí, aby se kola chytila. Jakmile se oblouky, které jsem s autem opisoval, začaly postupně zmenšovat, věděl jsem, že mám vyhráno.

Potom praskla zadní pneumatika a v tom okamžiku jsem definitivně přestal ovládat řízení. Auto se otočilo čelem dozadu, ozvalo se zasténání pneumatik, praskot polámaných větví a uvnitř mé lebky se rozlehla hlasitá pronikavá exploze; nejasně jsem si uvědomoval, že jsem pod vodou, ztrácím orientaci a zaplétám se do jakýchsi neznámých předmětů, a bylo mi jasné, že nejsem právě v nejlepším postavení. Paniku jsem žádnou necítil, jen mírné znechucení a nespokojenost se situací, v níž jsem se ocitl.

Cosí po mně začalo hmatat a já jsem se snažil to setřást. Pak jsem se zase objevil na vzduchu, někdo mě táhl po svahu nahoru, kašlal jsem, zdvihal se mi žaludek a měl jsem pocit, že pod vodou mi

bylo podstatně líp.

„Jsi v pořádku, Trave? Jsi v pořádku?“

Nezmohl jsem se na odpověď, dokud jsem se nepřestal dávit a kašlat. „Ještě nevím.“

Meyer mi pomohl na nohy. Dokonale promočený jsem se postavil na šterkovou krajnici a zkusmo jsem protáhl všechny užitečnější svaly i další součásti svého těla. Černou vodu prozařovalo podivné matné světlo. Uvědomil jsem si, že reflektory Miss Agnes stále ještě svítí, přestože byla určitě nejmíň tři metry pod hladinou. Světlo náhle zhaslo, když voda způsobila zkrat.

Nahmatal jsem několik citlivých míst tam, kde jsem narazil na volant a na dveře, a přímo uprostřed hlavy těsně nad hranicí vlasů bouli, v níž pulsovala bolest.

„Jak jsi na tom ty?“ zeptal jsem se Meyera.

„Mám sklon k infekčním zánětům horních cest dýchacích a docela rád bych shodil pár kilo. Jinak jsem na tom celkem dobře.“

„Mám dojem, že za malou chvíli začnu být rád, že jsem tě vzal s sebou.“

„Možná by ses z toho dostal sám.“

„Neřekl bych.“

„Raději si budu myslet, že ano. Promiň, ale jinak bych totiž musel sdílet odpovědnost za všechno, co v budoucnosti uděláš.“

„Dělám snad někdy něco, co bys ty na mém místě neudělal, Meyere?“

„Mám ti sepsat seznam?“

V tu chvíli se konečně dostavila opožděná reakce. Pěknou dobu jsem se parádně třásl a hystericky se pochichtával. Obě kolena jsem měl slabá jako špagety. Opatrně jsem se posadil na krajnici, rukama sevřel nohy a čelo jsem si položil na mokrá kolena.

„Jsi v pořádku, Trave?“

„Pořád se vyptáváš na jedno a to samé. Myslím, že budu úplně v pořádku a že se budu cítit přímo báječně. Možná tak za pět nebo za deset minut.“

Zdálo se, že všude kolem vládne naprostý a hluboký klid. Začínal nás objevovat hmyz. Kdesi daleko v bažinách se ozval křik nějakého nočního ptáka. Naše oči se přizpůsobily velice slabému svítu hvězd, osvětlujícímu silnici a černou sklovitou hladinu

odvodňovacího kanálu.

Miss Agnes byla tam dole pod vodou, ležela na boku čelem ve směru, odkud jsme přijeli, levou stranou dolů. Je mi to líto, kamarádko. Ztraceně jsme se snažili a chybělo jen hodně málo, aby se nám to podařilo. Až na to, že praskla ta pneumatika, sis jako obvykle počínala perfektně. Spolehlivá, solidní a svým vlastním distingovaným způsobem slušná. Dokonce i v extrémních podmínkách se ti podařilo zabránit tomu, abych se zabil.

Vstal jsem a zdvihl se mi žaludek, takže jsem vyzvrátil půl šálku bahnité vody. Než se mě Meyer stačil znovu zeptat, ujistil jsem ho, že je mi mnohem líp, ale že mám popudlivou náladu.

„Víš, co bych strašně rád udělal?“ pokračoval jsem. „Strašně rád bych se vrátil, našel tu pitomou ženskou, nadělal jí na zadnici pár pořádných jelit a zkusil ji naučit, jak se dýchá pod vodou.“

„Ženskou?“

„Tys ji neviděl?“ podivil jsem se.

„Právě se mi zdálo, že já, Meyer, jsem osobně vyřešil problém úniku zlata a že o tom přednáším všem těm finančním odborníkům v Curychu. Pak jsem se probudil a byli jsme ve smyku. Byl to dost nepříjemný pocit.“

„Přeběhla nám přes cestu. Těsně před autem. Nebýt toho, že jsem stačil aspoň částečně zareagovat, byl bych ji sebral pravým předním nárazníkem; teď by z ní byl jen kus mrtvého masa a visela by někde na stromě támhle vzadu po pravé straně silnice.“

„Jen mi proboha neříkej jednu věc.“

„Co ti nemám říkat?“

„Řekni mi, že to byla nějaká stará shrbená babizna. Nebo mi třeba řekni, že vypadala přesně jako Arnold Palmer. Nebo mi aspoň řekni, že ses na ni nestačil pořádně podívat. Prosím tě.“

Zavřel jsem oči a celou epizodu jsem si znovu přehrál na té malé domácí obrazovce, kterou nosím v hlavě. Opakovaný záznam je na ní vždycky poměrně slušný. Musí být. Když vedete život, při němž se různé věci semelou velice rychle, bez jakéhokoli předchozího varování, a mohou mít někdy za následek vaši smrt, naučíte se mít všechny smysly neustále v pohotovosti. Zvyšuje to vaše šance.

„Řekl bych, že jí mohlo být tak něco mezi dvaceti a pětadvaceti. Černé nebo tmavohnědé vlasy, které by jí snad sahaly na ramena

nebýt toho, že se zrovna řítí jako blázen. Ve vlasech měla nějakou stuhu nebo takovou tu plastikovou čelenku. Nijak zvlášť při těle, ale rozhodně solidně stavěná. Vypadala, jako by byla dokonale zdravá. Ne moc velká. Hmm... Byla bosá? To vážně nevím. Spíš asi ne, pokud nemá na chodidlech hroší kůže. Na sobě měla něco krátkého a vzorkovaného. Květinový vzorek? Nevím, ale nějaký vzorek tam byl. A bylo to z tenoučké látky. Možná to byla nějaká ta noční minikošilka. U krku i níž vepředu to bylo rozepnuté, takže to za ní vlálo zrovna jako ty tmavé vlasy. Pod tím byla myslím nahá. Možná že měla nějaké uzoučké bílé kalhotky, ale zrovna tak to mohla být jen bílá kůže, která kontrastovala s opálením na ostatním těle. Všiml jsem si, že na jednom zápěstí se jí něco lesklo. Náramek nebo řemínek od hodinek. Běžela dobře a hodně rychle, kolena zdvihala vysoko a pořádně se rozmachovala rukama. Připadalo mi, že má strach, ale nezdálo se mi, že by zpanikařila. A nebyla zadýchaná - ústa měla zavřená, čelisti myslím stisknuté a to by značilo odhodlání. Hnala se jako blázen, ale nic nepronásledovala, naopak před něčím utíkala. Kdyby byla vyrazila o desetinu vteřiny dřív, jeli bychom teď už na východ po Tamiami Trail. O desetinu vteřiny později - a byla by z ní teď mladá ženská mrtvola, já bych byl na Miss Agnes nadělal o něco víc škody a možná že jeden z nás nebo i oba dva už bychom existovali jen ve vzpomínkách. Je mi to líto, Meyere. Mladá, se zajímavou figurou, možná dokonce i hezká.“

Povzdechl si. „McGee, nezamýšlel ses už někdy nad tím, jestli náhodou nevydáváš nějaké podvědomé aroma, které by mezi pachy bylo něco jako psí píšťalka mezi zvuky? Četl jsem o tom, jakou roli hraje jakýsi pach, který my vůbec nepostřehneme, v reprodukčním cyklu mýry. Vědci ho trochu nanесли na větev stromu v místě, kde široko daleko kolem nic nebylo, a během hodiny tam byly stovky a stovky...”

Zarazil se, protože jsme oba zpozorovali vzdálená světla reflektorů, která se k nám přibližovala. Zdálo se nám, že trvalo hrozně dlouho, než dorazila tak blízko, že jsme uslyšeli hučení motoru. Postavili jsme se do silnice a začali jsme mávat rukama. Sedan zpomalil, potom však řidič sešlápl plyn až na podlahu a za stálého akcelerování proletěl kolem nás. Poznávací značka z Ohia. Nevypadali jsme jako lidé, kterým by někdo rád zastavil uprostřed

tmavé noci na naprosto opuštěné silnici.

„A to jsem nasadil svůj parádní úsměv,“ povzdechl si Meyer.

Začali jsme diskutovat o různých možnostech a pravděpodobnostech. Třicet kilometrů po opuštěné silnici z místa, kde jsme byli, na Tamiami Trail. A v opačném směru přibližně patnáct kilometrů zpátky na křižovatku s neosvětleným obchodem a neosvětlenou benzínovou pumpou. Vrátili jsme se kousek zpátky a já jsem se pokoušel přesně identifikovat místo, kde nám to děvče vběhlo do světla reflektorů, nebylo však možné rozeznat černé stopy smyku na černém asfaltu. Ani na jedné straně jsme nezpazorovali světla nějakého domu. Žádný dřevěný můstek. Žádná příjezdová cesta. Budeme-li čekat, až nás někdo svez, sežerou nás tu moskyti zaživa. Nezbývalo tedy než vyrazit na třicet dlouhých kilometrů a hledat útočiště na prvním místě, kde uvidíme světlo. Nebo možná zastavit někoho, kdo by nás svezl. Velice nepravděpodobné možná.

Než jsme se vydali na cestu, označili jsme si místo, kde pod vodou odpočívala Miss Agnes; zarazili jsme do bahna dlouhou a tlustou ulomenou větev a na její vrcholk jsme napíchli hliníkovou plechovku od piva. Hliník je zázračný kov. Nezničitelný. Jednoho dne dosáhnou hromady lesklých plechovek nakupených podle silnic takové výše, že skryjí reklamní panely inzerující nápoje, které se v hliníkových plechovkách prodávají.

Těsně před tím, než jsme se vydali na cestu, se mě zmocnil poslední záchvat nevolnosti, takže jsem vyzvracel poslední hlt vody z kanálu. Drželi jsme se uprostřed silnice a ujednotili jsme se na rychlém pochodovém tempu. Když naše boty konečně přestaly promočeně pleskat, cesta nám docela ubíhala.

„Šest kilometrů za hodinu,“ počítal Meyer. „Kdybychom to dokázali bez přestávky, bylo by to na Tamiami Trail pět hodin. Teď už bude určitě tři čtvrtě na jedenáct. To znamená, že tam budeme ve tři čtvrtě na čtyři ráno. Jenže nějakou tu přestávku si budeme muset udělat. Řekněme, že přidáme půl druhé hodiny. Hmm. Čtvrt na šest.“

Šoupání a dusání bot na asfaltové silnici. Pronikavě rezavé orchestry rosniček a malých žab. Hluboké zakvákání skokana. Bzučivá píseň hladového moskyta těsně nám v patách, vzápětí zasvištění plácačky provizorně vyrobené z jakéhosi plevele s velkými listy, rostoucího při silnici. Nad hlavou zahučení tryskového

letadla, příliš vysoko na to, abychom rozeznali jeho světla. Polekané zakrákání a vyděšené zaplácání křídel nočního ptáka, který si v kanálu hledal večeri. A jednou i zlověstný vzdálený řev floridského pantera.

Druhé auto kolem nás projelo velkou rychlostí a ani v nejmenším si nás nevšimlo stejně jako starý nákladák, který o několik minut později mířil severním směrem.

Pak se však s hlasitým rachotem a skřípěním objevila stará fordka - malý nákladák vydávající zmučené zvuky, svědčící o patnácti letech mizerných silnic, přetěžování, zanedbávání a o odhodlaném novém začátku po prvním nebo dokonce druhém přetočení tachometru. Jeden reflektor neustále zhasínal a znovu se rozsvěcel. Kousek za námi nákladák zpomalil, jako by chtěl zastavit. Byli jsme na levé krajnici. Za volantem jsem viděl jakousi ramenatou postavu.

Když bylo auto v jedné rovině s námi, vyšlehl z okénka u řidiče záblesk plamene, ozvala se hlasitá práskavá rána bez ozvěny a dva nebo tři centimetry od mého pravého ucha rozvlnil vzduch poryv větru. Pokud na vás už někdy někdo střílel, třeba jen jednou, nespletete si ten osobitý zvuk, který můžete zaslechnout pouze tehdy, jste-li přímo před ústím hlavně, s ničím jiným. A pokud jste už tentýž zvuk slyšeli několikrát a jste přitom dosud naživu, znamená to, že vašim reflexům nelze nic vyčítat. Chytil jsem levou rukou Meyera kolem pasu a v okamžiku, kdy jsem zaslechl druhé prásknutí, vrhal jsem se už dopředu jako ragbyový útočník. Skutáleli jsme se po zarostlém svahu do bažinaté mělčiny kanálu. Nákladák s vrzáním a rachocením pokračoval v cestě, namáhavě nabíral rychlost a nechal za sebou v nočním vzduchu pach střelného prachu a horkého připáleného oleje.

„Kristepane!“ ulevil si Meyer.

Byli jsme napůl ponoření ve vodě. Vyškrábali jsme se na svah jako neohrabaní aligátoři.

„Mají pistole, zpijou se pod obraz a střílejí pak po dopravních značkách,“ ozval jsem se.

„A nahánějí strach stopařům a můžou se potom potřhat smíchy?“

„Ta kulka mi proletěla těsně vedle ucha, kamaráde.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Vydávají takový pleskavý zvuk, který se ozve přibližně ve stejnou dobu jako samotný výstřel, takže kdyby mi proletěla dál od ucha, nebyl bych ji zaslechl. Kdyby byl vystřelil ze sta metrů, byl bys tu kulku slyšel taky. A kdyby to byl ostřelovač, který by střílel z pušky ze vzdálenosti pěti set metrů, byli bychom slyšeli zabzučení a plesknutí a teprv potom ránu.“

„Díky, Traviši, za informace, doufám, že je nikdy nebudu potřebovat.“

Začal se škrábat po svahu zpátky na silnici a já jsem ho popadl a stáhl zpátky.

„Dej si chvíli pohov, Meyere.“

„Pročpak?“

„Jestliže předpokládáme, že je to jen svého druhu koníček, něco jako noční lov na vysokou, tak už teď rachotí navždy pryč z našeho života a propěvuje si opilecké písničky. Jestli to ovšem z důvodů, které neznáme, myslel doopravdy a vážně, vrátí se zpátky. Sami jsme nezjistili, kde ta mladá dáma vyběhla z křoví, jenže my jsme neměli reflektory. On je má, takže se mu možná podaří najít místo, kde jsme polámali porost. To znamená, že se teď přesuneme podle svahu asi tak deset metrů na jih a ještě chvíli počkáme.“

Podle plánu jsme se přesunuli a našli jsme povlovnější svah, kde jsme nemuseli ležet s nohama ve vodě. Usadili jsme se a slyšeli jsme, jak se nákladák vrací. Evidentně musel ujet kus cesty, než našel místo, kde se mohl otočit. Světlo přelétlo dál a nákladák zpomalil, takže jel krokem. Potom zastavil. Motor na neutrálu namáhavě pokašlával. Opatrně jsem se plazil vzhůru, rozhrnul jsem trávu a podíval jsem se na nákladák zezadu. Slabé světélko ozařovalo zablácenou floridskou poznávací značku; nic jsem z ní nedokázal přečíst. Motor ztichl a světla zhasla. Obě pravá kola stála na krajnici. Zavládlo ticho.

Slezl jsem zpátky a přitiskl jsem ústa k Meyerovu uchu. „Doufám, že nemá baterku.“

Ticho. Hmyz spolu se žábami se postupně znovu dal do nočního zpěvu. Zadržel jsem dech a snažil jsem se zachytit jakýkoli zvuk. Škubl jsem sebou, když se náhle ozvalo rezivé přibouchnutí dveří auta.

Opatrně jsem pod sebou zašmátral, nabral jsem na prsty hroudu

bláta, pomazal jsem si obličej a znovu jsem se plížil po svahu nahoru. Rozeznával jsem nákladák jako hranatý stín.

„Orville! Slyšíš mě, Orville?“ Chraptivý výkřik, který přesto zněl tajnůstkářsky. Nějaký chlapík tam šeptem křičel. „Teď už jsi zbyl úplně sám, kamaráde. Toho habána Hutche jsem odprásk, co? Je po něm, nebo k tomu nemá daleko, kamaráde. Tak odpověz, Orville, aby tě šlak trefil!“

Vůbec jsem neměl chuť informovat ho, že se tady nenachází nikdo, kdo by se jmenoval Orville. Nebo Hutch.

Dlouhotrvající ticho. „Orville? Můžeme se přece dohodnout. Musím to brát, jako že mě slyšíš. Tu mrtvolu pořádně schovej na dno, rozumíš? Zaraz ji do bahna. A zejtra mě zavolej po telefonu, rozumíš? Mužem si dohodnout místo, kde se sejdem a o tomhle všem si popovídáme, někde, kde bude kolem nás dost lidí, aby se ani jeden z nás nemusel cejtít moc nervózně.“

Zaslechl jsem vzdálený zvuk přibližujícího se motoru. Dveře nákladáku se znovu přibouchly. Pomalé a ošklivé zasténání startéru na povel dohasínající baterie. Náhlé drsné zaburácení, výstřel do výfuku, rozsvícené reflektory a už byl pryč. Také tam ovšem mohli být dva; jeden třeba zůstal na místě a čekal příkrčený nad svahem s nejlepším úmyslem udělat do starouše Orvilla díru.

Nařídil jsem Meyerovi, aby zůstal sedět. V okamžiku, kdy nás minul sedan mířící na sever, který musel v krátké chvíli nákladák předjet, jsem využil hluku a pohybu vzduchu, vyplývajícího z jeho průjezdu, k zastření zvuků, které jsem nadělal já sám, vyrazil jsem vzhůru a rozběhl jsem se severním směrem po krajnici. Oči jsem měl pevně zavřené, abych si zachoval noční vidění, a doufal jsem, že pokud tam někdo číhá, neudělal totéž. Skočil jsem po svahu dolů přesně v místě, kde stál zaparkovaný nákladák, a zarazil jsem se těsně nad vodou. Nikdo tam nebyl.

Vyšplhal jsem se zpátky na silnici a zavolal jsem na Meyera, aby vylezl za mnou. Rychlým krokem jsme zamířili na jih, ušli jsme přibližně tři sta metrů a třikrát nebo čtyřikrát jsme se přitom zastavili a poslouchali jsme, jestli se nákladák pomalu nevrací se zhasnutými světly.

Vybrali jsme si poměrně řídké zarostlé místo na západní straně silnice, to znamená na opačné, než na které byl kanál. Schovali jsme

se do stínu a prolezli jsme houštím. Ocitli jsme se na volném prostranství pod velkou australskou borovicí. Oba jsme se posadili na pružnou matraci hnědého jehličí a zády jsme se opřeli o kmen vysokého stromu. Nad našimi hlavami dával jakýsi drozd sladkým a graciézním hlasem varování všem ostatním drozdům, aby je ani nenapadlo přibližovat se k jeho území, k jeho hnízdu, k jeho samičce a k jeho mláďatům.

Meyer přestal hlasitě dýchat a ozval se: „Je to dost neobvyklé, když po člověku na opuštěné silnici někdo střílí. Je také dost neobvyklé, když přes opuštěnou silnici pozdě v noci přebíhá dívka. Řekl bych, že od místa, kde odpočívá Agnes, jsme urazili skoro šest kilometrů. Odtud také přijel ten nákladák. Je tudíž naprosto logické, předpokládáme-li nějakou souvislost.“

„Nesnaž se mě rozčilit logikou.“

„Každá dohoda předpokládá nějaké obchodní důsledky. Náš střelec tudy projížděl a hledal Orvilla a Hutche. Nechtěl uzavřít dohodu s nimi oběma. Věděl, že jdou pěšky, a věděl, že mají namířeno na jih. Naše velikosti jim musejí zhruba odpovídat. A tahle silnice není právě pěší zóna.“

„A Hutch,“ doplnil jsem ho, „byl větší a představoval větší hrozbu, a já jsem sebou hodil tak rychle, že si myslel, že mě střelil do obličeje. Kdyby měl nějaký dobrý, přijatelný a logický důvod Hutche zabít, nechtěl by po Orvillovi, aby hodil mrtvolu do kanálu a zatížil ji u dna.“

„A kdybych já byl na Orvillově místě,“ pokračoval Meyer, „asi by se mi nijak zvlášť nechtělo dohadovat si s tím chlapem schůzku.“

„Můžeme jít?“

„Nejspíš bychom měli, než nás ti moskyti připraví o zbytek krve.“

„A když bude cokoli přijíždět z kterékoli strany, práskneme sebou do křoví na téhle straně silnice.“

„Myslím, že se budu snažit naši procházku vychutnat, McGee.“

„Tvůj časový plán ti teď ovšem vůbec nesedí.“

Tak jsme tedy vyrazili. A uprostřed noci, připomínající noc v džungli, jsme si připadali euforicky a pošetile. Být naživu, to je jako pít dobré víno, když jste se předtím málem utopili a někdo vás málem střelil do obličeje. Možná že kdyby muška byla posunutá o

jediný stupeň, byla by mi kulka proletěla přímo kořenem nosu. Pochodovali jsme tedy, vyprávěli jsme si hloupé vtipy a staré historky a občas jsme si i na chvíli zazpívali.

- 2 -

V prvním světle nadcházejícího svítání, právě v tom okamžiku, kdy stromy začínaly dostávat podobu a totožnost, jsme se vynořili na křižovatce floridské silnice číslo 112 a dálnice Tamiami Trail. Na protější straně dálnice stála velká benzínová pumpa a opravárenská dílna osvětlená nočními světly. Nápis nade dveřmi kanceláře hlásal VEDOUČÍ: AL STOREY.

Provoz byl jen řídký a projíždějící auta se řítily velice rychle. Potěšilo mě, když jsem zahlédl široký a silný vyprošťovací vůz s ohromnými dvojítymi pneumatikami vzadu a s jeřábem vybaveným elektrickým navijákem. K vytažení Miss Agnes z kanálu bylo zapotřebí pořádné síly. Čím víc síly, tím menší škoda.

Rozhlédli jsme se kolem sebe. Automat na coca-colu a druhý automat s čokoládovými tyčinkami, sýrovými sušenkami a podobným zbožím. Našel jsem kus drátu a otevřel jsem zámek na pánské toaletě. Umyli jsme se. Žádná jiná budova na dohled nebyla. Kousek stranou od silnice postavil majitel pumpy jako pozornost zákazníkům kulatý cementový stolek s lavičkami; do otvoru uprostřed stolku byl zastrčený složený plážový slunečník.

Když se nad plochým obzorem směrem k Miami objevila polovina oranžového slunce, posadili jsme se ke stolku, snědli jsme snídani z mincovních automatů a na cementovou desku jsme rozprostřeli obsah svých náprsních tašek, aby se usušil. Legitimace a peníze. Moskyti nás zřídili jaksepatří, ale věděl jsem, že štípance rychle zmizí. Žijete-li dostatečně dlouho v kraji zamořeném moskyty, vypěstujete si jakousi poloimunitu. Svědění vyvolává látka, kterou moskyti vstřikují ke zředění krve, aby pak mohli smíšené tekutiny nasávat svými úzkými sosáky. Kousnutí písečné blechy je ovšem něco úplně jiného, tady žádná imunita neexistuje. Oba jsme byli pokousáni od kotníků až k rozkroku. Kousnutí písečné blechy

svědíl tak dlouho, že se mezi lidmi tvrdí, že blechy pod kůži snášejí vajíčka. To ovšem není pravda. Je to velice nepříjemné svědění a jediná možnost, jak zkrátit dobu několika týdnů na pouhých pár dnů, je použít jakéhokoli přípravku obsahujícího nějaký prostředek k umrtvení nervů v kombinaci s kortizonovým nástřikem. Slunce nás zahřálo a začalo vysoušet peníze. Kolem začalo projíždět víc osobních aut a nákladáků, které mizely se slábnoucím vrčením Dopplerova efektu. V areálu patrolovalo hejno hrdliček. Poškrábal jsem si bleší kousance a myslel jsem na velkou měkkou postel s čistým bílým povlečením.

Dvacet minut před sedmou u pumpy zpomalila přijíždějící uzavřená dodávka značky Volkswagen, zabočila a zaparkovala na druhé straně budovy. Seděli v ní dva muži, a jak nám mizeli z dohledu, oba se na nás upřeně dívali. Peníze i papíry už byly dostatečně suché. Posbírali jsme je, zamířili jsme k přednímu vchodu a na rohu budovy jsme se s jedním z obou mužů setkali. Čilý a šlachovitý padesátník. Oblečený byl v zelených pracovních šatech, na hlavě měl baseballovou čepici a nad kapsou košile červeně vyšitě jméno AL. Slyšel jsem bouchání a skřípání, jak druhý muž zdvihal široká závěsná vrata.

„Zůstali jste někde viset?“ zajímal se Al. Byla to z jeho strany poklona. Nevypadalo to, jako bychom si mohli dovolit třeba jen jízdní kolo.

„Spadli jsme včera večer do kanálu, kus zpátky po stodvanáctce.“

„To se stává spoustě lidí,“ přikývl Al. „Je to úzká silnice a je na ní spousta hrbolů. Hodně lidem se taky vůbec nepodaří dostat se z auta ven. Počkejte, až to tady otevřu a až se objeví můj pomocník, podíváme se, jestli vás dokážeme vytáhnout.“

„Doufám, že se nezlobíte,“ omlouval jsem se, „ale otevřel jsem si zámek na pánské toaletě, abychom se mohli trochu umýt.“

Vrhl na mě úsečný podezřívavý pohled, rychle zamířil ke dveřím pánské toalety a prohlížel si zámek. Našel v kapse příslušný klíč a vyzkoušel ho. „Pokud jste nic nerozbili, je to v pořádku. Jak jste to dokázal?“

„Kusem drátu.“

„Říkali mi, že je to dobrý zámek.“

„Kdyby byl dobrý, nedostal bych se dovnitř. Vypadá docela dobře, ale ve skutečnosti je to šmejda. Pokud máte stejný šmejda na hlavních dveřích, měl byste si ho raději nechat vyměnit.“

S jistou dávkou nedůvěry a neochoty mi poděkoval a spěchal pryč, aby uvedl podnik do provozu. Toulal jsem se kolem a rozhlížel jsem se. Práce tu byla dobře organizovaná. Bylo tu uklizeno a čisto, nářadí na správných místech, papíry evidentně v pořádku. Druhý chlapík byl velký a mladý; na kapse měl jméno TERRY. Vypasované kalhoty, projmutá košile a široká ramena. Obličej, který by snad mohl jistým způsobem vypadat pohledně, nebýt toho, že oči byly posazené příliš blízko sebe a brada ustupovala právě tak daleko, že ústa zůstávala pootevřená. Takhle vypadal pouze drsně, neotesaně a přihloupě. První auta začínala zastavovat a čerpat benzín nebo naftu.

Potom u nejbližšího ostrůvku zastavil sedan dálniční policie. Al k němu zamířil, aby ho obsloužil, pak zavolal a mávnutím mě pozval k sobě. Policista byl starší, než obvykle policisté bývají, a také tělnatější; měl široký zarudlý obličej a obrovité tmavé brýle.

Zeptal se mě, jestli jsem majitelem auta a potom jestli mám řidičský průkaz a potvrzení o registraci. Pak si povzdychl a hledal příslušný formulář; šli jsme do kanceláře a posadili jsme se k Alovu psacímu stolu.

Když si z mého řidičského průkazu opsal potřebné údaje, začal studovat potvrzení o registraci. Stáří Miss Agnes ho očividně uvedlo v úžas.

„Co že je to za rolls royce?“

„Jak bych to řekl, je to malý nákladák vyrobený na zakázku. Chci říct, že ho kdosi před dávnou dobou přestavěl na nákladák.“

„Stojí vám to za všechn ten čas a peníze, abyste ho dostával odtamtud, kde je teď, McGee?“

„Pro mě... hm... pro mě má jistou sentimentální hodnotu.“

„Prošel technickou kontrolou? Má na skle nálepky?“

„Všechno je v pořádku.“

Znovu si povzdychl. „Tak dobře. Byl do toho zapletený nějaký jiný vůz?“

„Ne.“

„Kdy a kde se to stalo?“

„Asi tak třicet kilometrů na sever odtud na silnici číslo 112.

Včera večer chvíli po desáté hodině. Jel jsem směrem na jih.“

„Jak rychle?“

„Tak devadesátkou nebo stovkou.“

„V takovém starém křápu?“

„Je to velice schopné auto.“

„Řídil jste vy a támhle váš přítel jel s vámi. A jeli jste stovkou, nebylo v tom žádné jiné auto a vy jste prostě jen tak sjel do kanálu.“

„Takhle přesně to nebylo. Přímo přede mnou přeběhla přes silnici nějaká žena. Vynořila se zčistajasna. Musel jsem strhnout volant, abych do ní nenarazil.“

„A určitě jste do ní nenarazil?“

„Stoprocentně ne. Auto se mi málem vymklo z ruky hned v tom okamžiku. Lítal jsem ze strany na stranu po celé silnici a snažil jsem se dostat ho ze smyku. Konečně se mi to skoro podařilo, jenže pak praskla zadní pneumatika a to byl konec. Proletěli jsme do vody poměrně lehce. Auto leží asi tři metry pod hladinou na levém boku, čelem zpátky ve směru, odkud jsme přijeli. Dostali jsme se ven. Pak jsme došli sem a čekali jsme, dokud se neobjevil Al, aby otevřel.“

„Odkud a kam jste jeli?“

„Jeli jsme od jezera Passkokee a vraceli jsme se domů do Lauderdalů.“

„Pokud to bylo třicet kilometrů na sever odtud, znamená to, že jste byli v Cypress County. Tak prosím, tahle kopie je pro vás. Al je nejspíš zavolá svým rádiem, až se dostane na doslech. Pokud šerif Norm Hyzer pošle auto, aby tam zajeli a podívali se na to, tohle je váš důkaz, že jste nehodu hlásili. A možná že se na to bude chtít podívat i vaše pojišťovna.“

Vyšel ven ke svému autu. Viděl jsem, jak mluví do mikrofonu, a bylo mi jasné, že volá na ústřednu, aby se ujistil, že policie nehledá ani automobil ani řidiče. To je standardní procedura a málokdy se na ni zapomene, protože nic nevypadá tak hloupě jako polda, který dodatečně zjistí, že na toho cizince, který vypadal tak věrohodně, je vypsáný zatykač pro vyloupení banky. Mluvil dlouhou dobu, potom se natáhl do auta a pověsil mikrofon, jednou prackou si posunul klobouk kousek do týla, zatímco druhou vytáhl z pouzdra policejní revolver. „Tak honem, vy oba. Předklonit. Roztáhnout nohy. Ruce na zátylek.“

Rychlý, tvrdý, důkladný a velice opatrný. Nagle byl schopný policista.

„Co provedli, Beefe?“ vyptával se Al.

„Nemám nejmenší tušení. Víím jen, že Norm je chce a že si pro ně hned teď přijede.“

„Nemáme náhodou také nějaká práva?“ zeptal jsem se pokorně.

„Kdybych vás zatýkal, přečetl bych vám, co je na příslušné kartičce napsáno, McGee. Jenže já jsem neudělal nic víc, než že jsem vás zadržel, a to je prostě profesionální pomoc šerifovi Cypress County. Jděte támhle dozadu do stínu a opřete se o zeď. Trochu dál od sebe, hoši. Takhle je to v pořádku.“

„Dopustil jste se omylu,“ ujistil ho Meyer.

Zatvářil se přihloupě překvapeně. „Já? Jakpak se já můžu dopustit nějakého omylu, když jenom dělám, o co mě poprosil šerif, když mě navíc poprosil tak pěkně? Jestli se někdo dopustil omylu, tak to byl Norm Hyzer, a podle toho, co se o něm říká, ten se mýlí málokdy. Nemám pravdu, Ale?“

„Vypadá to, že ho tam lidi volí pořád znova a znova,“ přikývl Al. Podle jeho tónu jsem usuzoval, že nepatří k Hyzerovým obdivovatelům. Zamířil k ostrůvku, aby obsloužil zaprášeného buicka s hlučným klínovým řemenem. Velký mladík jménem Terry stál a prohlížel si nás s bezduchým a tupým zájmem.

Na silnici 112 se objevil příjíždějící modrý rambler, chvíli postál u stopky, potom přešel křižovatku a zaparkoval vedle pumpy. Vylezl z něj rozložitý hnědý chlapík s úšklebkem, odhalujícím bílé zuby. Nad kapsou jeho overalu bylo napsáno HENRY. „Nazdárek, Beefe. Copak se to tady děje?“

„Jak je to možné, že se sem skoro nikdy nedokážeš dostat včas?“ vyjel na něho Al.

„Hele, vážně, špatně jsem v noci spal a budíka jsem potom zase dočista prospal a...“

„A Hummerovi jsme slíbili, že pro něj toho oldsmobila budeme mít připraveného v půl jedenácté a ty ses na ty brzdy ještě ani nepodíval, tak tady nepostávej a nevyptávej se na pitomosti. Nechci, aby se Hummer zase tak rozčilil, že by mi řval do obličeje. Prská kolem sebe.“

Čas utíkal. Provoz sílil, ale viditelně a slyšitelně zpomaloval při

pohledu na policejní auto s nápadnými modrými světly na střeše. Meyer mi začal cosi říkat a Beef Nagle nás zdvořile upozornil, že by byl raději, kdybychom spolu o ničem nemluvili.

Konečně jsem zaslechl nezřetelné vzdálené ječení přibližující se sirény. Auto k nám přijíždělo po stodvanáctce, u dopravní značky nepatrně zpomalilo a přešlo křižovatku, opsalo oblouk, nechalo na asfaltu gumovou šmouhu a s dramatickým zakouřením zastavilo. Zelený sedan s červeným majákem na střeše. Úřad šerifa Cypress County. Šerif Norman L. Hyzer. Chlapík, který rychle vylezl zpoza volantu, měl na sobě khaki uniformu a na nárameníku označení NÁMĚSTEK ŠERIFA. Protáhlý hranatý obličej, bledá plet', zrzavě světlé vlasy a brýle s ocelovými obroučkami, které mu ani v nejmenším nedodávaly vzezření knihomola.

To znamenalo, že ten druhý musí být Hyzer. Tak mezi pětáctýřiceti a padesáti. Vysoký, štíhlý, s velice vzpřímeným držením těla. Černý oblek, vyleštěné boty, bílá naškrobená košile, tmavomodrá vázanka, zlatý snubní prsten, široký bílý klobouk. Měl tmavé vlasy a bezvýrazný obličej ušlechtilého hrdiny. Ústa pevně sevřená. Oči měl jasně modré a prohlížel si nás oba dlouhým upřeným pohledem, z něhož nebylo možno nic vyčíst.

Potom prozkoumal obsah našich kapes, který nám Nagle odebral, a hlášení o nehodě, které Nagle vyplnil. Zdálo se, že ho zaujala naše povolání, uvedená na floridských řidičských průkazech.

„Havarijní poradce?“ zeptal se měkkým hlubokým hlasem, který bylo přes hluk dopravy sotva slyšet. „Ekonom?“

„Jakkoli nepravděpodobně to snad momentálně vypadá,“ ujistil ho Meyer svým nejlepším hlasem hostujícího profesora. Nehodil se k jeho zarostlým tvářím, zablácenému oděvu a poničeným botám.

„Máte právo odmítnout výpověď. Máte nárok na právního zástupce. V případě, že si nemůžete advokáta dovolit, bude vám nějaký přidělen. Pokud se rozhodnete odpovídat na otázky, může být cokoli, co řeknete, použito jako důkaz proti vám. Rozumíte mi, McGee? Rozumíte mi, Meyere?“

„Rozumím,“ odpověděl jsem. „Odpovíme na cokoli, na co se budete chtít zeptat. Nebylo by ale špatné vědět, z čeho jsme obviněni.“

„Jste podezřelí z úkladné vraždy.“ V obličejí se mu neobjevil

naprosto žádný výraz. V hlase ani stín místního akcentu. Rozhodně to nebyl typický floridský šerif. Měl úroveň a byl studený jako kus ledu. Udivovalo mě, proč se spokojuje s postavením šerifa Cypress County, kde byla jen spousta bažin a zakrsklých palem a možná - při maximální snaze - by se tam napočítalo dvacet tisíc obyvatel. „Nastupte si do auta.“ Náměstek otevřel zadní dveře a odstoupil stranou.

„Rád bych zařídil, aby někdo vytáhl moje auto z kanálu, šerife.“

„To zařídíme sami v každém případě, McGee.“

„Můžu tady tomu člověku ukázat, kde je?“

„Víme, kde je.“

„A bylo by zatraceně zbytečné, kdybych se o tu práci hlásil já, co, šerife?“ dodal Al s ironickým úsměvem.

„To asi opravdu, pane Storey.“

„Koho zabili?“ zajímal se velký Terry.

Hyzer zaváhal a pak řekl: „Franka Baithera.“

„Bylo na čase,“ zabručel Al Storey.

Nasedli jsme do auta. Od dvou policistů na předním sedadle nás dělila ocelová síť. Bezpečnostní sklo na bočních oknech bez klíček a dveře bez kliky na vnitřní straně. Šerifův náměstek využil mezery v proudu aut, prosmýkl se do protisměru a nedal nohu z plynu dolů, dokud jsme nejeli stotřicítkou. Hyzer seděl vzpřímeně, tiše a bez pohnutí. Po několika kilometrech jízdy vyletěla z podrostu u kanálu bílá volavka a pokusila se nabrat výšku. Nepodařilo se jí to; narazila na horní roh střechy a předního skla. Ohlédl jsem se a viděl jsem, jak se bílé peří snáší na kraj silnice jako podivný sníh.

Byli jsme v kleci, která páchla zelenou dezinfekcí a zvratky z minulého týdne a která se pohybovala příliš rychle.

Meyer seděl s rukama volně sepjatýma v klíně, se zavřenýma očima a s náznakem úsměvu na rtech; kymácel se a poskakoval, jak s ním házel pohyb sedanu.

V dálce před námi jsem spatřil auta a nějaký rozruch. Náměstek si dal pořádně na čas, potom tvrdě sešlápl brzdu a zajel ke krajnici. Oba vystoupili, přibouchli dveře a přešli k místu, kde pracoval velký modrobílý vyprošťovací vůz. Stál zadkem u kraje kanálu. Doprava byla v obou směrech zastavená. Na postranních dveřích vyprošťovacího vozu byl nápis: JOHNNYHO SERVIS NA HLAVNÍ

ULICI. Natažené lano mizelo dole v černé vodě a napínalo se, jak ho natáčel velký naviják. Ozvalo se několik výkřiků a lidé začali mávat rukama. Pak jsem viděl, jak se objevují lesklé, důstojné a hranaté obrysy přední masky Miss Agnes.

„Dělají to úplně správně,“ otočil jsem se k Meyerovi, „postavili ji na zadek, takže ten úhel vynesl kola přímo na břeh.“

„Hurá,“ zamumlal.

„Mají kola správně natočená, takže ji můžou vytáhnout nahoru a na břeh jedním rázem.“

„To je ovšem báječné.“

„Obvykle míváš radost, když vidíš nějakou dobrou práci, Meyere.“

„Nelíbí se mi to, ani trochu se mi to nelíbí.“

Ani mně se to nelíbilo a měl jsem pro to možná jiné důvody. Vyprošťovací vůz popojel dopředu a rychle, jemně a obratně vytáhl Miss Agnes z vody. Otočil se směrem od nás a zastavil na krajnici. Těch několik osobních aut a nákladáků, které čekaly, dostalo pokyn, aby pokračovaly v jízdě. Hyzer strávil dlouhou dobu tím, že chudinku Miss Agnes pečlivě prohlížel. Uvnitř policejního vozu začínalo být horko jako v peci; vyrazil na nás pot a stékal nám po obličejích.

Konečně se vrátili a nasedli. Zeptal jsem se na škody, ale nikdo mi neodpověděl. Cestou do Cypress City jsme vyjeli do protisměru a předjeli Miss Agnes. Připadala mi na rozích trochu pomačkaná a přední sklo i kapota byly potažené jasně zelenými provazci řas. Potěšilo mě, když jsem si všiml, že někdo měl v sobě dost sportovního ducha na to, aby jí nasadil rezervu. Bylo by mi trochu vadilo, kdybych se musel dívat, jak poskakuje na ráfku.

Nemohli jsme posloužit žádnými odpověďmi, dokud nám nezačnou klást otázky. A potom už nás budou čekat jen omluvy, úsměvy a potřásání rukou.

Snad.

Bylo krátce po poledni, když mi jakýsi postarší obtloustlý šerifův

náměstek přinesl studený a mastný sýrový karbanátek, zabalený do voskového papíru, a kartónový pohárek vlažné kávy, do které už někdo přidal příliš mnoho cukru i smetany.

„Proč ty odklady?“ zeptal jsem se. „Co se děje?“

„Bůh ví, kamaráde,“ odpověděl, vyšel ven a zamkl za sebou dveře. Byla to malá místnůstka s těžkým stolem přišroubovaným k podlaze, těžkými lavicemi přišroubovanými k omítnutým stěnám a drátěným pletivem chránícím stropní světlo a jediné okno. Okno se nacházelo v prvním patře budovy, postavené ve španělském stylu. Byl z něj výhled přes úzký dvůr na protější křídlo stavby ve tvaru U. Podlaha v místnosti byla krytá asfaltovými dlaždicemi s nepravidelným žlutohnědým a zeleným vzorem. Stěny byly žlutohnědé. Už předtím jsem otevřel mělkou zásuvku těžkého stolu a zjistil jsem, že je plná vyhaslých doutníkových nedopalků a vyhořelých zápalek. Doléhaly sem nezřetelné zvuky silničního provozu. V dálce zaznívala reprodukováná rocková hudba z nějakého laciného přijímače. Ptačí cvrlikání. V místnosti bylo příliš horko. Obalil jsem boty košilí, takže jsem si vyrobil improvizovaný polštář, natáhl jsem se na lavici a usnul jsem.

„Tak jdeme,“ vyzval mě náměstek s brýlemi v ocelových obroučkách. Protáhl jsem se a zažíval jsem, promasíroval jsem si ztuhlá ramena a natáhl jsem si košili a boty. „Máte nějaké jméno?“ zajímal jsem se.

„Billy. Billy Cable.“

„Jste tady odtud?“

„Od narození. Tak pojd'te, už na nás čeká.“

Pokynul mi, abych šel napřed, a dovedl mě k jinému schodišti, než po kterém jsem šel nahoru. „Nařídil mi, abych vás přivedl oklikou.“

Ke zmíněné oklice patřila i krátká odbočka do okresního vězení. Billy mi vysvětlil, že jsme ve zbrusu nové části, kterou postavili teprve před třemi lety. Byly to cely určené pro zvlášť přísně hlídané vězně, cely s pronikavými stropními světly. Velké přibližně jeden a půl krát dva a půl metru a vybavené kavalcem, umyvadlem a toaletou. Meyer seděl na nízkém kavalci, byl skrčený dopředu, hlavu měl skloněnou a předloktí zapřená o kolena. Z úst mu pomalu kapala hustá, napůl sražená krev a dopadala na cementovou podlahu mezi

jeho bosýma nohama, kde vytvářela loužičku, velkou v průměru asi jako podšálek.

Zavolal jsem na něj. Pomalu vzhlédl a naklonil hlavu tak, aby na mě mohl zamířit úzkou štěrbinu jediného použitelného oka. Rozbitá ústa promluvila: „Pořád ještě se mi to ani trochu nelíbí, McGee.“

Když jsem se otočil k Billymu, ustoupil rychle zpět s rukou na pouzdru pistole. „Jen klid, McGee,“ vyzval mě.

„Proč, zatraceně?“

„Na to se ho nejspíš budete muset zeptat, až ho uvidíte, McGee.“

Hyzerova kancelář byla jednoduchá. Holé stěny, holá deska psacího stolu, modrý koberec. Díky výkonné klimatizaci tam bylo velice chladno. Byl jsem vyzván, abych se posadil na dřevěnou židli, stojící přibližně dva metry od okraje Hyzerova psacího stolu, takže jsem se ocitl téměř přesně uprostřed místnosti. Jakýsi obrovitý náměstek seděl na další dřevěné židli, umístěné u stěny vedle dveří. Připadal mi vzdáleně povědomý, ale nedokázal jsem si ujasnit, odkud ho znám. Velké pihovaté paže měl složené na prsou. Břicho mu viselo přes opasek. Obličej měl široký, přátelský a ospalý.

Když jsem se posadil, začal šerif Norman Hyzer mluvit. „Tento výslech se zaznamenává na magnetofonový pásek. Až se bude přepisovat, budou v něm provedeny některé drobné úpravy, aby se vyloučilo opakování. Budete-li mít jakékoli pochybnosti o věrnosti transkripce, bude vám dovoleno poslechnout si příslušné části záznamu, abyste se mohl o jeho přesnosti sám ujistit.“

„Můžu udělat oficiální prohlášení?“

„Poslužte si.“

„Můj přítel Meyer je uznávaný ekonom, který má ve svém oboru mezinárodní pověst. Je to mírumilovný člověk, který nikdy nikomu neublížil, nemá žádné nepřátele a ani v trestním rejstříku nemá záznam jakéhokoli druhu. Měli jsme v úmyslu s vámi spolupracovat, šerife. Chtěli jsme si to odbýt a zase odtud zmizet. Jenže teď jste si to dokonale zavařil, Hyzere. Osobně vás ukřižuju, i kdyby mi to mělo trvat pět let. Od téhle chvíle po vás půjdu. A dostanu vás.“

Velký náměstek si povzdechl a říhl. Hyzer otevřel kapesní zápisník. „První výslech Travise McGeeho. Čtrnáct hodin čtyřicet minut, čtyřiačtyřicátého dubna. Pritchard jako obsluha magnetofonu,

Sturnevan jako svědek výsledku. Tak se do toho dáme. Od koho jste se dozvěděl, že Frank Baither byl nebo bude propuštěn ze státní věznice v Raifordu, a řekněte mi, pokud si na to dokážete vzpomenout, který den jste tuto informaci obdržel.“

„Jediná předchozí příležitost, kdy jsem až do nynějška slyšel jméno Frank Baither, byla, když jste toto jméno řekl dnes ráno před Alovou benzínovou pumpou, Hyzere.“

„Byl s vámi včera večer ještě někdo třetí?“

„Hrajete si svou vlastní hru, Hyzere. Ochránce zákona. Profesionál. Jenže kdybyste doopravdy byl profesionál a ne jen ubohý amatér z nějakého zastrčeného bažinatého okresu, zjistil byste si, co jsme zač, kde jsme byli včera a kam jsme měli namířeno. Ověřil byste si, že nám doopravdy přes silnici přeběhla nějaká dívka. Zatelefonoval byste na pár různých míst. To vy ale ne. Kdepak, pane. Jen se nenechte zmást logikou. Jediný výsledek je ten, že už si moc dlouho na šerifa hrát nebudete.“

„Nějaká dosud neidentifikovaná žena přes silnici doopravdy přeběhla. Našli jsme místo, kde se schovávala přikrčená v příkopu. Otisky bosých nohou v blátě. A taky místo, kde se odrazila a nechala po sobě otisk kotníků pravé ruky. Využili jsme stop smyku, abychom to místo našli. Dřív nebo později najdeme i její tělo.“

„Je mrtvá?“

„Skoro se jí podařilo přeběhnout na druhou stranu, jenže vy jste strhl volant a pravděpodobně jste ji srazil.“

„A pročpak jsem to asi udělal, šerife?“

„Protože byla s Baitherem, viděla vás a utekla, takže jste ji museli uštvat.“

„Se starým rolls roycem, proboha?“

„A ztratil jste vládu nad vozidlem, když vám praskla pneumatika.“

„Hyzere, tohle všechno jsou jen vaše smyšlenky, představy a fantazie. Řeknu vám, koho máte zavolat u jezera Passkokee. Dokonce vám ten hovor zaplatím. Je to jeden můj dobrý přítel; byli jsme tam na svatbě jeho nejstarší dcery. Je to majitel tamějšího rybářského tábora. Vyjeli jsme si na okouny. V mém autě byly rybářské pruty a taky tři čerstvě očištěné okouny uložené u ledu.“

„Podle toho, co říká náměstek Billy Cable, byli doopravdy

čerství.“

„Tak tam zatelefonujete?“

„Tohle je jenom malý okres, McGee. A já jsem v malé funkci, za kterou dostávám malý plat. Nejsem ale hlupák. Před čtyřmi lety jste si vy dva spolu s Frankem Baitherem celou tu akci důkladně naplánovali až do nejmenšího detailu. A dneska bylo v sázce právě tolik jako tehdy. Dokonce ještě víc, protože tentokrát jste museli zabít jednoho člověka, se kterým jste předem počítali, a ještě jednoho, se kterým jste nepočítali. Nejdůležitější věci nejdřív. Až přijde čas na rozbití vašeho alibi, rozpadne se na kousky. Vy to víte a já to vím taky. Takže si prosím nechte svoje projevy a odpovídejte na otázky. Byl s vámi včera večer někdo třetí?“

„Byli jsme s Meyerem sami.“

„Tím sekáčkem na led ho oddělal Meyer, nebo jste to udělal vy?“

„Hyzere, naše auto spadlo do kanálu. My jsme měli zatraceně velké štěstí, že jsme se z něj dostali ven, pak jsme šli pěšky až na Tamiami Trail k té benzínové pumpě, kde jste nás našli.“

„To je velice nepravděpodobné, McGee. V jednu hodinu ráno nám telefonoval nějaký anonym. Byl to muž a šeptal, abychom ho nepoznali po hlase. Prohlásil, že Frank Baither mu každý den po půlnoci telefonuje a pro případ, že by se někdy neozval a v Baitherově domě že by nikdo nebral telefon, má zavolat policii. Vypravil se tam a našel Baithera stále ještě připoutaného lepicí páskou k židli. Od toho okamžiku jsem měl celou noc na silnici auta. Někdo by vás byl zastavil a vyptával by se vás.“

„Tam na stodvanáctce je po setmění zatraceně malý provoz. A jakmile jsme viděli, že se k nám přibližují nějaká světla, ztratili jsme se z dohledu.“

„Ale, ale, a pročpak jste to dělali?“ Poprvé za celou dobu se usmál. Alespoň myslím, že to byl úsměv; koutky úst se mu zdvihly asi o milimetr.

Vyprávěl jsem mu tedy o tom bláznovi ve starém nákladáku, který se nás snažil okénkem auta provrtat a myslel si, že jednoho z nás doopravdy dostal, myslel si, že odpráskl někoho jménem Hutch, a potom se pokoušel vyjednávat s tím druhým, který to přežil a který se jmenoval Orville. Rekl jsem, že se to stalo asi hodinu cesty čili šest kilometrů jižně od místa, kde jsem s Miss Agnes sjel do kanálu.

„Popište mi ten nákladák.“

„Starý malý nákladák značky Ford, rozhrkaný, hlučný a pomlácený. Myslím, že byl červený. Nestál by ani za registraci, spíš by patřil na skládku.“

Pomalů se probíral stránkami svého zápisníku. „Takže vzhledem k tomu, že jste právě takoví nevinní a zákony respektující občané, za jaké se prohlašujete, vůbec jste se nepokusili ohlásit, že vás někdo chtěl zabít. Ani hned, ani dnes ráno Naglovi nebo mně.“

„Šerife, ani jeden z nás toho chlapa neviděl. Poznávací značka byla příliš špinavá a světlo příliš slabé, takže číslo jsme nepřečetli. Svůj vlastní okres znáte určitě líp než já. V té zatracené džungli, co se táhne tam podle silnice, žije pravděpodobně spousta spořádaných občanů. Jenže tam taky žije pár hodně ošklivých případů, domorodých bahenních krys a pytláků nebo lidí, kteří urazili pořádný kus cesty, aby našli místočko, o kterém doufají, že je tam nikdo nebude hledat. Kdysi dávno jsem tady v Cypress City pobyl jeden víkend, a když jsem viděl, jak to tady začínalo vypadat v sobotu večer, vrátil jsem se do motelu, peníze jsem schoval do Gideonovy bible a vyrazil jsem zase do města s jednou desetidolarovkou; dalo by se říct, že jsem pak prožil nezapomenutelný večer. Nijak zvlášť mi nezáleží na tom, jestli se vaši lidé navzájem vyvraždí, Hyzere. Chtěli jsme jen mít jistotu, že nezavraždí taky nás a že je to potom nebude mrzet, až přijdou na to, že naše mrtvolky nejsou Hutch a Orville. Neměli jsme zrovna po ruce telefonní budku, když ten vtípálek odjel i s tím svým rozmláceným nákladákem. Myslel jsem na to, že bych k nám mohl přilákat pozornost úřadů. Mohli jsme jít šest kilometrů zpátky a já jsem se mohl potopit, vytáhnout ze skříňky na náradí svůj vlečný řetěz a přehodit ho přes dráty elektrického vedení. Potom bychom hodně rychle mohli použít občanské rádio v nákladáku Floridské elektrárenské společnosti, který by se tam byl určitě objevil. Napadlo mě to a taky mě napadlo, že bychom se mohli zastavit na sousedskou návštěvu v nejbližším domě, ke kterému bychom došli. Ani jeden z těchhle nápadů mě ale nenadchl, šerife.“

„Měli jste ovšem pořádnou smůlu, co, McGee? Když vám vaše auto spadlo do kanálu, vrátili jste se k domu Franka Baithera a chtěli jste odjet v jeho staré fordce, jenže baterie už byla příliš slabá, takže se vám ji nepodařilo nastartovat. Když jste pak šli pěšky dál, začali

jste o tom všem přemýšlet. Bylo jasné, že dřív nebo později to auto někdo objeví a auto že ho zase dovede k vám; to bylo riziko, jaké jste si nemohli dovolit. Takže jste si museli vymyslet něco, co by znělo věrohodně, a přimět Ala Storeyho, aby ho vytáhl z kanálu a dovezl k sobě.“

„Jste tvrdohlavý a slepý pitomec, Hyzere.“

„Naučil jste se svou roli perfektně, McGee, a váš partner taky. Nepřipadá vám tak trochu zvláštní, že se vám nepodařilo mě přesvědčit?“

„Víc než trochu.“

„V tom případě musíte asi mít ještě větší smůlu než tu, o které víte. Bučí je to smůla, nebo jste se někde spletli. Na copak jste asi zapomněli? Přemýšlejte o tom.“

Přemýšlel jsem. „Musíte mít něco, co se vám ohromně zamlouvá. Nemám ponětí, co to může být, ale jedno vám řeknu. Nespoléhejte na to. Protože ať je to cokoli, nepodaří se vám tím dokázat to, co si myslíte, že to dokazuje, ať to vypadá sebelíp.“

„Nikdy v životě jste Franka Baithera neviděl a ani jste o něm neslyšel?“

„Ne.“

„Nikdy jste nebyl uvnitř jeho domu?“

„Nikdy.“

„Popíšu vám teď jeden doličný předmět. Ten předmět bude součástí spisu, který předám státnímu zástupci. Je to prázdná obálka, adresovaná na vaše jméno a adresu v Bahia Mar, a na razítku je týden staré datum, sedmnáctého dubna. Na zadní straně, pravděpodobně vaší rukou, jsou nějaké poznámky, čísla silnic a jména ulic. Ta obálka byla dvakrát přeložená a nějakou dobu ponořená ve vodě. Poznáváte ji podle mého popisu?“

„Myslím, že ano. Jistě. Nevím ale, co si myslíte, že s ní budete dělat. Jimmy Ames mi minulou sobotu volal a pozval nás na Betsyinu svatbu. Říkal, že silnice, po které bych normálně jel, je zavřená, protože nějaký most je mimo provoz. Dal mi instrukce. Natáhl jsem se do odpadkového koše vedle telefonu, vytáhl jsem z něj obálku a instrukce jsem si na ni poznamenal. Zavolejte do Jimmyho rybářského tábora a zeptejte se ho, potvrdí vám to.“

„Když nám ten člověk telefonoval a oznámil Baitherovu vraždu,

náměstek Cable mi zavolal domů. Oblékl jsem se a odjel jsem k Baitherovu domu. Osobně jsem tam dohlížel na vyšetřování. Když dal okresní soudní lékař svolení k převozu těla, nechal jsem tam na stráži náměstka Arnsteada, abych si byl jistý, že se nikdo na místo činu nedostane dřív, než bude možné provést podrobnější prohlídku v denním světle. Měl jsem tam právě namířeno, abych se té prohlídky zúčastnil, když přišel Naglův telefonát. Když mi dal váš popis, řekl mi, kde je asi vaše auto, a prohlásil, že jste šli pěšky celou cestu až na Tamiami Trail, neměl jsem jinou možnost, než zajistit vás do vyšetřovací vazby. V jedenáct hodin patnáct minut jsem se pak vrátil do Baitherova domu a s náměstkem Arnsteadem jsem dokončil prohlídku samotného domu i okolí. Tu obálku jsme našli na podlaze místnosti, kde Baither zemřel.“

Co máte v takovém případě dělat? Obrovský rozměklý a ospalý náměstek se zavrtěl, až pod ním zapraskala židle. Jednou z věcí, které uděláte, je to, že sebou přestanete zmítat a házet. Ustoupíte o pár kroků dozadu, lokty přitisknete k tělu a bradu stáhnete z dosahu nebezpečí.

„Můžu mít jednu otázku?“ zeptal jsem se.

„Jestli si to můžete rozmyslet se svými právy? Jistě. Kdykoli.“

„Nato jsem se zeptat nechtěl.“

„Tak na co?“

„Můžu vám přesně říct, co jsem s tou obálkou udělal, kde to bylo a kdy to bylo. Jenže vás neznám, Hyzere. Je to důkaz, který tam někdo podstrčil. Poručil jste někomu, aby si s Meyerem zahrál na fackovacího panáka. Nelíbí se mi, jak uvažujete. Nelíbí se mi, jak děláte svou práci. Pokud teď nebudu chtít odpovídat na žádné další otázky a pokud vy sám nemáte s tím falešným důkazem nic společného, jenom vás to ještě víc utvrdí v přesvědčení, že jste chytil správné lidi, na kterých můžete postavit svůj případ. Pokud vám to ale s tou obálkou vysvětlím a pokud máte zájem na tom, abyste svůj případ proti nám vykonstruoval za každou cenu, můžete si vyslechnout pravdu a potom honem zacpat díry ve svých důkazech. Dokonce ani nevím, jestli se tohle doopravdy nahrává, a pokud ano, jestli nevymažete, co se vám nebude líbit. Jsem ve slepé uličce, protože si nemůžu nijak vykalkulovat, co jste vlastně zač, takže nevím, jak se mám rozhodnout. Mluvíte o nějakém podniku před

čtyřmi lety, o něčem, co jsme podle vás s tím Baitherem společně naplánovali. Tak si nás prověřte. Nikdy nás za nic neodsoudili.“

„Což jenom znamená, že až do dneška jste neudělali žádnou vážnou chybu, McGee.“

„Tak proč proboha, šerife, bych si asi dával všechnu tu práci a vymýšlel si tu historku o svatbě, proč bych asi měl v autě rybářské náčiní a ulovené okouny - jen proto, abych se po setmění potajmu propíplil do vašeho okresu a odkrouhl nějakého nedávného absolventa Raifordu? Kde je v tom nějaký smysl?“

„Je v tom smyslu asi tak za devět set tisíc dolarů a vy to moc dobře víte. A taky jste věděli, že možná budete muset projet silniční kontrolou, až s těmi penězi budete odtud odjíždět. Falešné zdání, McGee. Auto tak nápadné, že by ho k podobnému účelu nepoužil ani blázen. Čerství okouni uložení u ledu. Smůla, že to nevyšlo, McGee.“

Takže v temnotě kolem mne se objevil další záblesk světla. Taková spousta peněz dokáže vysvětlit hodně péče a pozornosti. A možná by se za ni dal koupit ne jeden, ale celá sada Hyzerů.

„Myslím, že bude lepší, když toho teď nechám, šerife. Chtěl bych zavolat advokátovi.“

„Někomu konkrétnímu?“

„Ano. Do Miami. Přijme hovor na účet volaného.“

„Řeknete mi, jak se jmenuje?“

„Leonard Sibelius.“

Dával jsem pozor, jestli se v jeho výrazu něco změní. Nic se nestalo. „Můžete mu zavolat zítra ráno v devět hodin, McGee,“ prohlásil.

„Proč ne hned teď? Není to náhodou porušení mých občanských práv?“

„Porušení vašich občanských práv by to bylo, kdybyste byl obviněn a kdybych už předal váš spis státnímu návladnímu za účelem obžaloby před velkou porotou. Sám jste se rozhodl, že budete odpovídat na otázky. Ve vyšetřovací vazbě jste od osmi hodin čtyřiceti minut dnešního rána.“

„Zítra je sobota, šerife.“

„Sobota pětadvacátého. Kingu, řekni Priskittovi, aby ho dal na samotku, na dvanáctku nebo na čtrnáctku; ať někoho přestěhuje,

kdyby to bylo třeba. Nechci, aby spolu McGee a Meyer přišli do styku.“

Dal jsem si obě části jména velkého šerifova náměstka dohromady. King Sturnevan. Podíval jsem se na něj ještě jednou, abych se ujistil. Viděl jsem ho před lety boxovat v Miami Beach a tehdy vážil asi tak metrák. Teď mohl mít o takových třicet kilo víc. Boxoval tvrdě jako mlátička. Zdál se pomalý, ale úderům uhýbal překvapivě mrštně. V provazech a v klínčích si počínal šikovně, tloukl soupeře nemilosrdnými spodními háky do těla, až supěl a hekal vynaloženým úsilím. Mohl si v lize vést líp nebýt toho, že měl sklon k tržným ránám, které jeho konto zatěžovaly příliš mnoha technickými knokauty. Takže chytří soupeři nad ním vyhrávali tím, že na konci každého úderu nepatrně pootočili zápěstí a doufali, že mu roztrhnou obočí dřív, než jim rozmlátí vnitřnosti na kaši.

„Šerife, byl byste tak hodný a řekl byste tomuhle břichatému, rozměklému starému boxerovi, aby nezkoušel zřít mě jako Meyera? Lennie Sibelius vám i bez toho dokáže nadělat dost trablů.“

„Nehodě vašeho partnera byli přítomni tři svědkové, McGee. Právě vylezl ze sprchy. Oblékal se do erárního overalu, jenže ztratil rovnováhu, upadl a uhodil se obličejem o dřevěnou lavici ve sprchárně.“

„V tom případě mám dojem, že kdyby se stejná nehoda přihodila mně, vypadalo by to jako zvláštní shoda okolností.“

Neodpověděl a zdvihl telefon. Sturnevan mi pokynul a otevřel dveře.

Když jsme spolu kráčeli chodbou, ozval se: „Tak vy jste mě poznal, co? Viděl jste mě někdy v ringu?“ Hlas měl měkký, chraptivý a vysoký.

„Jenom jednou, v Miami Beach. Asi před osmi nebo devíti lety.“

„Tak to musel být jeden z mých posledních zápasů. Proti komu jsem boxoval?“

„Na jméno si teď nevzpomínám. Byl to takový vysoký Kubánek, chlap jako hora.“

„No jasně! To byl tehdy hlavní zápas na deset kol. Jmenoval se Tigre a ještě nějak dál. Tigre znamená tygr a k tomu měl takové nějaké dlouhé příjmení a já ho v devátém kole poslal k zemi, nemám pravdu? A víte co? To byl můj úplně poslední zápas. Na mou duši,

ten kluk měl ale fyzičku, to vám řeknu. Připadal mi jako dubová kláda, od pasu až nahoru po krk. V jednom kuse uhýbal na špatnou stranu, takže mi nechával prostor pro perfektní rány, a já přitom nedokázal ani to, aby se přestal šklebit. A pak asi tak dvacet vteřin po začátku devátého kola mi roztrhl kůži. Vidíte tu jizvu? Strefil se tam čirou šťastnou náhodou, takže jsem začal krváčet a hned jsem věděl, že jsem na tom zle. Nedalo se dělat nic lepšího, než že jsem se natáčel, aby soudce neměl šanci moc dobře se na mě podívat, a přitom jsem doufal, že než si toho všimne, zaplete si ten kluk nohy a stoupne zase na špatnou stranu; takže když to doopravdy udělal, musel jsem ho nabrat pravačkou přímo do palice. Věděl jsem, že si ji zlomím, a taky jsem si ji zlomil. Zůstal ale ležet. Celou tu dobu, co jsem byl v ringu, jsem měl jen manažery, co nestáli za nic, a ruce, co taky nestály za nic. Musel jsem mířit na tělo, protože ruce se mi moc snadno lámou. Tak vy jste zrovna tohle viděl, co? Měl jsem začít znova, už jsem se zase chystal na zápas ani nevím s kým, a zlámal jsem si tu ruku ve stejném místě o pytel, když jsem trénoval.“

„Meyera jste ale nezmlátil tak zle, abyste si přitom pochroumal ruce,“ poznamenal jsem, když jsme scházeli ze schodů.

„Upadl na lavičku, zrovna jak to říkal pan Norm.“

„A hlava mu na té lavičce poskakovala nahoru a dolů jako nějaký velký gumový míč, co? To ovšem musel být zajímavý pohled.“

„Můžu vám říct jenom jednu věc, že já ho takhle nezřídil. Pan Norm mně kvůli tomu začal nadávat a já přísahal při hrobu své malé dcerušky, že jsem se ho ani prstem nedotkl a že jsem ani neviděl, že by se ho dotkl někdo jiný. Řekl jsem panu Normovi, že by to přece byl nesmysl, kdybych po všech těch případech, když jsem někoho tak trošku zpracoval a vůbec ho přitom nepoznamenal, zničehonic zapomněl, jak na to, a začal nějakého chlápka mlátit do hlavy. Já tedy ne. To by King neudělal. Půjdem tudy rovně. Hej, Priskie? Máme tu další úlovek. Pan Norm vzkazuje, abys ho dal na samotku, na dvanáctku nebo na čtrnáctku.“

„Můžeme vám dát číslo dvanáct, pane. Je to velice hezký pokoj. Jsem si jistý, že s ním budete náramně spokojený. Pokud byste si něco přál, stačí zazvonit.“ Prskitovi bylo něco mezi padesáti a devadesáti, byl čiperný, holohlavý a svrstělý horkem času a osudu.

Hrábl do jedné přihrádky, vybral z ní balíček s visačkou a uložil ho do drátěného košíku. „Všichni naši hosté nosí kostýmy,“ vysvětloval. „Pomáhá to navodit tu správnou atmosféru.“

„Priskie, tenhle chlapík viděl můj poslední zápas, ten, co jsem v něm uspal toho hromotluka z Kuby a zlomil si ruku. Už jsem ti to přece vyprávěl, ne?“

„Ne víc než čtyřicetkrát.“

„Nerad bych vám zkazil to vaše kabaretní číslo, Priskitte,“ skočil jsem jim do řeči, „ale jak se daří profesorovi Meyerovi?“

„Sehnal jsem mu pár aspirinů a trochu ledu na cucání. Neřekl bych, že se cítí nějak zvlášť báječně, ale snad na tom není tak zle jako předtím.“

„Musím se podívat do statistiky a najít si tam, jak se ten Kubánek jmenoval příjmením,“ meditoval King. „Odvedu ho do sprchy. Tak pojďte, McGee. Seberte si ten košík.“

Cementová sprchárna zapáchala plísní, čpavkem a lyzolem. Byl tam maličký kousek zeleného mýdla, čúrek vlažné vody, vytékající ze zrezivělé sprchové hlavice, a opraný šedý ručník.

Když se ocitnete uvnitř instituce jakéhokoli druhu, potřebujete si v ní hlavně získat přátele. „Kingu, tak trochu se stydím, že jsem si myslel, že jste to byl vy, kdo mi tak zřídil kamaráda. Měl jsem vědět, že to by chlap vašeho formátu neudělal.“

„Zapomeňte na to. Chci říct, že chápu, proč jste si to myslel.“

„Ne, vážně. Viděl jsem vás boxovat. Mohl jste se dostat mezi ty nejlepší, víte o tom? Stačilo mít sem tam kapičku štěstí!“

„No jasně, štěstí. To by bylo bodlo. Jenže taky bych byl snesl lepší vybavení. Moc snadno se mi trhá kůže a ruce jsem měl křehké. Ale hýbat jsem se vždycky uměl dobře a ránu jsem dokázat držet od kohokoli.“

„Odkud vlastně jste?“

„Z New Jersey, z Nutley. Když mi bylo čtrnáct, boxoval jsem za Zlaté rukavice. U námořnictva jsem byl mistr flotily, to jsem byl ve střední těžké. Čtrnáct let profesionál a dva roky amatér. Jedenadevadesát zápasů. Osmašedesátkrát jsem vyhrál, sedmnáctkrát prohrál, šestkrát nerozhodně. Všechno je to ve statistikách. Kolik vážíte, McGee? Asi tak čtyřidevadesát?“

„Skoro přesně.“

„Když jste měl na sobě šaty, byl bych řekl šestaosmdesát nebo možná ještě méně. Spletl jsem se ve vás. Držíte si zatraceně dobrou formu, člověče. Neboxoval jste někdy jako kluk?“

„Nijak vážně. Jen jsem to tak trochu zkoušel.“

„Spodní prádlo si můžete nechat svoje. Natáhněte si ten overal a tady ty slaměné sandály a ostatní svoje věci si dejte do košíku.“

Poslechl jsem jeho pokyny. Keprový overal byl sepraný do průhledna a hebký jako nejjemnější lehká vlna.

„Zkuste po mně trochu vyjet, McGee. Chtěl bych se podívat, jestli se umíte hýbat. Kristepane, nedívejte se na mě takhle. Nevymýšlím si žádnou příležitost, abych vás mohl seřezat.“

Pokrčil jsem tedy rameny a vyrazil proti němu, přičemž jsem předváděl svou standardní imitaci velké loutky, kterou někdo seshora nešikovně vede, takže se trhané kolébá a mává rukama, celou sadu loktů, ramen a zápěstí jsem si přidržoval před místy, do kterých nerad dostávám rány. Široce rozevřený pohled upřeně zaměřený na jeho objemné břicho, protože to je jediné místo, kde můžete najednou pozorovat, co dělají ruce, nohy i hlava.

Nevím, o kolik let byl starší než já. Pohyboval se pomalými, trénovanými a lehkonohými poskoky a špalek tuku na jeho těle se pohupoval a natrásal jako sádlo na cirkusovém medvědovi. Obrovské pracky držel hodně nízko a zůstával stále prakticky na stejném místě. Kdybychom byli boxovali doopravdy, byl bych proti němu měl asi takovou šanci jako malý kluk s kouskem klacku proti členovi olympijského šermířského družstva. Profík je prostě profík. Tloukl jsem do prázdna a občas jsem se trefil do ramene. Každá moje snaha o útok skončila rychlým drobným štípavým nárazem konečků prstů na mou čelist, lícní kost nebo hrudní koš. Pak jsem se rozhodl, že se budu snažit krýt. Jenže s profíkem to chodí takhle. Vyhnete se vysoko mířenému levému direktu a vidíte, jak se nohy, tělo, rameno, hlava, to všechno dohromady připravuje na logicky následující pravý hák, a když se pohnete, abyste se před ním kryli, otevřeli jste z ničeho nic cestu dvěma dalším rychlým direktům. Přesunete rovnováhu, abyste je zachytili, a už přichází ten pravý hák, který jste chtěli zablokovat předtím, takže se na něj vrhnete, abyste se mu dostali na tělo, jenže on už tam není, protože se potočil, vyvedl vás z rovnováhy a teď stojí zapřený a připravený a čeká, až se odrazíte

zpátky od zdi. Výbušné odfrknutí. Úšklebek. Ruce zdvižené na znamení míru.

S povděkem jsem se vyprostil ze své neúčinné skořápky. „Jste vážně rychlý, Kingu,“ řekl jsem.

„Ale kdepak, jsem už pomalý jako stará bába. Reflexy jsou úplně v háji. Vám to připadá jako rychlost, protože vím, kde budete v okamžiku, až vás klepnu. Jen si poslechněte, jak hekám a chroptím. Poslyšte, McGee, vy jste to mohl dotáhnout pěkně daleko, kdybyste byl začal dost brzo. Byla by to fuška dát vám pořádnou ránu. Musel bych vás bombardovat do břicha, až byste nedokázal zdvihnout ruce, a potom bych vás umrtvil.“

Odvedl mě do jednolůžkové cely a po cestě mi vyprávěl o tom, jak se mu jednou málem podařilo dostat se mezi špičku, když ho Floyd Patterson trefil právě ve chvíli, kdy začínali druhé kolo, jak nafilmoval gumové nohy tak dobře, že Pattersona vylákal až k sobě, celého dychtivého a neopatrného, a jak se otočil a vrazil svou velkou ruku i s rukavici hluboko do Floydova tvrdého žaludku těsně nad opaskem, takže Floyd byl v tom okamžiku šedivý, zpocený a strašlivě unavený. Honil ho potom celých sedm kol, zatímco Floyd pomalu nabíral zpátky sílu a zdraví navzdory všemu, co dokázal King Sturdevan udělat ve své snaze vyčerpat ho úplně. A potom si Floyd krátkými a točenými údery proboujel cestu až k tržným ránám a k technickému knokautu.

Přibouchl dveře a ve velkém obličejí se mu stále ještě zračilo zklamání vyvolané vzpomínkou na to, jak nedokázal dorazit oslabeného Pattersona.

„Co je to s tím vaším šéfem, Kingu?“ zeptal jsem se.

„Jak to myslíte?“

„Na co si to vlastně hraje?“

Přehodil si drátěný košík do druhé ruky. „Vůbec na nic si nehraje. Pan Norm dohlíží na dodržování zákona a okresní komise za ním stoprocentně stojí. Máme tady moderní zařízení, McGee. Máme dálkopis napojený přímo na celostátní síť a jedna z prvních věcí, které šerif udělal, bylo, že si ověřil, jestli na vás něco nenajde u federální kriminální ústředny nebo u národní kriminální ústředny; možná ho trochu překvapilo, když zjistil, že ani jeden z vás nemá škráloup.“

„Zmrzačit Meyerovi obličej, to jsou vážně moderní metody, Kingu.“

„Nemůžu vám dát víc než svoje slovo, ale takhle to tady vážně nechodí.“

„Tak proč mě tudy náměstek Billy Cable vedl, abych se mohl Meyerovi obdivovat, než mě vzal k Hyzerovi?“

„Billy kvůli tomu dostal kapky jako ještě nikdy. Sloužil nějakou dobu u vojenské policie. Občas zapomíná, že pan Norm tyhle triky nemá rád.“

„Jakpak můžete vy vědět, že si Hyzer Billyho Cabla podal?“

„To už se tak naučíte číst mu v obličej. Není to nic jednoduchého, ale musíte se to prostě naučit. Viděl jsem, že ho něco žere, a dokázal jsem si spočítat, co to asi je. Dozvěděl se už o té záležitosti s Meyerem a to ho taky naštvalo, že k tomu vůbec došlo. Tuhle dobou už určitě stáhl Billyho z kůže.“

„Kdo to udělal?“

„Já nic neviděl.“

Do cely vešel Priskitt. „Už jsem si myslel, že na tebe tenhle člověk pravděpodobně skočil a uskutečnil tak svůj odvážný plán útěku, šampióně. Chceš, abych tě s ním tady zamkl, abys mohl pokračovat v započatém rozhovoru, nebo se chceš vrátit do práce. Udělat laskavost panu Normovi?“

„Poslal pro mě?“

„Přesně tak.“

A s jediným krátkým pohledem vyvalených očí byl King Sturnevan pryč na lehkých nohou, doprovázen poskakováním svého tuku.

„Zdá se, že šerifův úřad má hojně náměstků, pane Priskitte.“

Šťastně se na mě zadíval. „Hojně! Člověk tady tak málokdy slyší taková pěkná slova, pane McGee. Řekl bych, že pan Norm má přiměřené množství náměstků. Nikoli množství nadbytečné. Cokoli, o čem má pan Norm dojem, že potřebuje k zabezpečení své přísežné povinnosti, o to si řekne. A taky to dostane. Ještě si popovídáme.“

Spěšně vyšel ven a já jsem se natáhl...

Pevně zafixovaný kavalec a tenká tvrdá matrace. Cementová podlaha s odpadem uprostřed. Jasně svítící žárovka, zapuštěná do cementového stropu a chráněná hustým drátěným pletivem. Železná výlevka s jediným železným kohoutem a bez odpadové trubky, takže voda z výlevky odtékala po skloněné podlaze k metr vzdálenému odpadu. Toaletní mísa bez sedačky a bez poklopu. Okna žádná. Horní polovinou dveří, chráněnou pevnými tyčemi, nebylo vidět do žádné jiné cely. Spodní polovinu tvořila ocelová deska.

Natáhnout se na záda s předloktím položeným přes oči. Zastrčit celou tu zatracenou zpackanou záležitost někam do rohové skříně a přikopnout dveře. Nechat si to na pozdější dobu, protože pokoušet se o tom přemýšlet teď by znamenalo jen přivolat zpátky vztek. A vzteklí lidé nedokážou přesně přemýšlet.

V životě už jsem strávil spoustu času čekáním. Někdy jsem ten čas strávil v roli kočky a všechny ty nekonečné jednotvárné hodiny jsem pozoroval myši díru. Jindy jsem ho zase strávil v roli myši a čekal jsem celý den, až přijde tma a čas utíkat.

Naučíte se tak užívat zvláštních schopností paměti i představivosti. Dovolíte své mysli, aby se volně potulovala starými údolíčky, zastrčenými kopci a pastvinami oněch let, která jsou už dávno za vámi. Vybavíte si nějaký předmět. Kolečkové brusle. Brusle, jaké se dělávaly kdysi v té době a připevňovaly se na boty, místo aby se kupovaly v kompletu s botami. Díváte se na bruslový klíč a cítíte jeho tvar. Když na starých obnošených botách klíč příliš silně utáhnete, začne se podrážka ohýbat. Zatočíte jedním kolečkem, slyšíte bzučení kuličkových ložisek a cítíte struhadlovitou strukturu kovu, obroušeného na chodnících. Vzpomínáte si, jak pomalé, zvláštní a nepohodlné bylo jít zase pěšky, když jste předtím na bruslích strávili celou dlouhou sobotu a dojeli téměř až na opačný konec města. Vzpomínáte si na otláčenou kůži v místě, kde se vám řemínek zařezával do horní části kotníku. Když už byla bolest příliš velká, mohli jste zastavit, řemínek povolit a provléknout ho pod horní tkaničkou boty. Tlustý tmavý strup na odřeném koleně. Ošklivý zvuk nárazu hlavy na chodník. Vybavuje se vám cosi na

druhé straně bruslového klíče... Samozřejmě! Šestihranný klíčový otvor, který se hodil k matici na spodní straně brusle, takže jste ji mohli povolit nebo utáhnout, aby padla na botu. Když jste matici pořádně neutáhli nebo když se časem sama uvolnila, brusle se nenápadně prodlužovala, příchytka klouzala ze svého místa na hraně podrážky, dokud v některém nečekaném okamžiku další rozmach neotočil bruslí kolem dokola, takže jste se buď velice ošklivě natáhli, nebo jste skončili tak, že jste volně jeli na dobré brusli a druhou nohu s visící volnou bruslí jste drželi ve vzduchu, dokud jste nedorazili někam, kde jste se mohli posadit, vyndat klíč a všechno zase pořádně utáhnout. Kolečkové brusle, pískoviště, jablonoň nebo dveře do sklepa. Houpačka na hřišti, skladiště dřeva, školní tabule nebo provázek u dětského draka. Protože to všechno bylo v době, kdy veškeré vstupní informace byly naprosto zřetelné. A všechno to tam ještě je. Takže si tam někde najdete dvířka a jako Alenka jimi projdete do kouzelné říše, kde každý jasný záblesk paměti osvětlí další vzpomínku.

Stejným způsobem to ovšem nefunguje u každého. Hlídal jsem kdysi dva měsíce nějaké lidi s jedním nenápadným malým chlapíkem. Po dvou dnech už nebylo nic, o čem bychom spolu ještě mohli mluvit. Vypadal však dokonale trpělivě a dokonale spokojeně. Po měsíci jsem se ho zeptal, o čem přemýšlí. Vysvětlil mi, že je náruživým hráčem bridže. V duchu si tedy namátkou rozdál karty, z devětatřiceti zbývajících karet pak náhodně rozdál nejdříve svému protihráči nalevo, potom protihráči napravo a zbytek karet dal svému partnerovi. Pak provedl licitaci, odehrál celou hru a výsledek zaznamenal na průběžnou výsledkovou listinu, kterou si držel v paměti. Prohlásil, že někdy, když je trochu unaven, se mu může stát, že zapomene, jestli dal při rozdávání kárového spodka napravo nebo nalevo. V takovém případě nařídil, aby všichni složili karty, a rozdál znovu.

Když se ti lidé, které jsme hlídali, konečně odhodlali k akci, narazili jsme na jistý komunikační problém. Nemohli jsme navázat spojení s vozidlem, které bylo zaparkované šest bloků od nás. Hráč bridže ten problém vyřešil tryskovým během. Dostal se tam včas a dveře zaklaply dřív, než se k nim naše kořist dostala. Vyprávěli mi, že seděl na zadním sedadle, lapal po dechu a smál se, potom vypísl a zemřel. Chvilí jsem se na něj díval a přemýšlel jsem o všech těch

partiích bridže, které zemřely v jeho hlavě, když se zastavilo všechno ostatní.

„McGee?“

Zdvihl jsem hlavu, vstal jsem a přešel jsem ke dveřím.

„Šerife?“

„Zamýšlel jsem se nad tím problémem, se kterým jste přišel, McGee. Nechci riskovat, že vaše odsouzení bude prohlášeno za neplatné kvůli maličkosti. Myslím, že mám pravdu. Kdyby byl zítra pracovní den, nechal bych to plavat, ale kdybych vás nechal čekat do soboty, nebylo by to třeba úplně v pořádku. Jsou sice už čtyři pryč, ale myslím, že toho svého pana Sibelia byste ještě mohl stihnout.“

Když jsem si objednal soukromý hovor na účet volaného, nechala ústředna linku volnou, takže jsem slyšel, jak děvče na druhé straně podává profesionálně neurčité informace o tom, kde a jak by bylo možné najít Lennieho.

„Ústředno, to je slečna Carmichaelová?“

„Trave? Ano, tady je Annie.“

„Tak přijímáte ten hovor na účet volaného, slečno?“

„No... asi ano. Jistě. Traviši? Proč proboha voláš na účet volaného?“

„Připadalo mi to tak jednodušší vzhledem k tomu, že tady sedím v okresním vězení v Cypress City a jsem v podezření, že jsem někoho zabil.“

Žádné podešžené zalapání po dechu, výkřiky, žerty nebo hloupé otázky. Dala se do práce. Nechala si nadiktovat telefonní číslo. Prohlásila, že když budeme mít štěstí, podaří se jí Lennieho chytit na cestě z bytu do přístaviště na telefonu, který má v autě. Pokud už odrazil, nebude se s ním moci spojit až do šesti hodin, kdy bude sledovat námořní vysílání z Miami. Potom hovor skončila.

Oznámil jsem hrdinskému šerifovi, že zpětný telefonát přijde buď za okamžik, nebo naopak až po šesté hodině. Podíval se na hodinky. „Počkejte tady deset minut. Postavte se támhle ke zdi.“

Žádné znatelné zabarvení hlasu, ve slovním projevu ani stopa po nějakém citu. Stoupněte si tedy ke zdi v páchnoucích slaměných sandálech, v overalu, jehož nohavice končí asi tak dvanáct

centimetrů nad místem, kde by normálně končit měly, s horními knoflíky rozepnutými, protože overall je vám přes hrudník a v ramenou příliš těsný, a s rukávy, které končí někde na poloviční cestě mezi lokty a zápěstími. Vypadáte jako nějaké velké a komicky nevychované děcko, které stojí a dívá se, jak se někdo dospělý zaměstnává svými dospělými záležitostmi. Muž v tmavém obleku, naškrobené bílé košili, s tmavou vázankou a tmavými lesklými vlasy otevírá šanony a na okraje listů vpisuje drobné poznámky.

Zákon je ve všech svých aspektech boje proti kriminalitě přizpůsoben omezeným a zakrnělým lidem. Bez ohledu na to, jaké sociální, emocionální nebo ekonomické faktory zavinily jejich omezenost, výsledným produktem je nenávist, podezřívavost, strach, násilí a zoufalství. Jsou to jejich slabiny a systém je uzpůsoben tak, aby slabin využíval. Pan Norm byl tvor, který se vymykal všem mým zkušenostem. Neexistovala nálepka, kterou bych ho označil.

Když zazvonil telefon, zdvihl sluchátko a podal mi ho.

„Nazdar, Lennie,“ řekl jsem.

„Z téhle budky, odkud ti volám, Trave, vidím na svou Witchcraft; je plná nafty a připravená na cestu, moji hosté už nosí na palubu jídlo a kořalku a dvě blondáta dvojčata se na horním můstku navzájem mažou olejem. Tak ahoj, kamaráde, bylo mi potěšením.“

„Mně taky. Zdvihni kotvy, playboyi. Plav se v té své legrační čepici po modrém oceánu. A těm dvojčatům dej za mě polibek.“

„No tak dobře. Je to zlé?“

„A navíc chytře provedené. A aspoň jednou za své krátké meteorické kariéry bys doopravdy zastupoval někoho úplně nevinného.“

„No prosím, to je krása. A nemohl bych s tím ani na titulní stránky novin, protože kdybych z tebe udělal hvězdu, musel by sis najít nějakou užitečnou práci nebo umřít hladu; jak si momentálně stojíš?“

„Jsem ve vyšetřovací vazbě. Odmítl jsem svoje práva, jenže potom se z ničeho nic objevila jedna velice ošklivá otázka, a když jsem se nad tím zamyslel, vzal jsem všechno zpátky.“ Horečně jsem přemýšlel a snažil jsem se najít nějaký způsob, kterým bych mu naznačil, aby se podíval na šerifa Normana Hyzera, protože kdybych si byl Hyzerovou poctivostí - a normálností - sám jistý, byl bych mu

tu obálku, co našel, vysvětlil.

„Nevína může zodpovědět jakoukoli otázku, která se vyskytne.“

„Pokud na tom ovšem mají všichni opravdový zájem, Lennie.“

„Máš dojem, že zákon tam na tebe chce ušít boudu?“

„Je to možné.“

„Annie říkala něco o zabíjení.“

„Přinejmenším jednoho, jak tady prohlašují. Neřekli mi proč. Udělali jen narážku na nějakou akci, která kdysi dávno vynesla devět set papírů.“

„Takže je všude kolem plno mikrofonů a zápisníků a malých magnetofonů.“

„Ani jeden.“

„To znamená, že to mají pěkně pod pokličkou a nechtějí to pustit ven. To je v dnešní době obrovská vzácnost. Vím, že tam mají takovou malou hrbolatou travnatou plochu, protože jsem tam před rokem musel přistát, když to začalo vypadat špatně s tlakem oleje a přehříval se mi motor. Tak podívej, řeknu Wesovi, aby se zbytkem společnosti vyrazil a zakotvil někde tam dole v zálivu. Zařídím si pár telefonátů a pak... počkej. Na to travnaté letiště bych se chtěl dostat ještě za světla, takže řekněme, že o půl sedmé už tě budu držet za ruku.“

„A Meyera taky.“

„Vždycky jsem mu říkal, že ho špatná společnost přivede do neštěstí.“

Hyzer mě nechal odvést zpátky dolů do mého soukromého pokoje. Posadil jsem se na kavalec a měl jsem velikou, převelikou radost nejen z toho, že znám Leonarda Sibelia, ale především z toho, že jsem mu kdysi prokázal jistou službu, na kterou hned tak nezapomene. Nebyl nijak vysoký, ale pozoruhodný, nápadně hubený, s velkou hlavou, širokým, výrazným, ostře řezaným obličejem a neukázněnou kšticí rezavě zlatých vlasů. Jasný, přizpůsobivý a zvukný hlas, který dokázal přecházet z kazatelské důraznosti až po chraptivé, důvěrně osobní šeptání. Fantastická paměť, obrovská slovní zásoba, schopnost pronést kdykoli projev na jakékoli téma. Podvodník, intrikán, okouzlující osobnost, fantastický řečník, výstředník. Italské oblečení, rychlá auta, rychlá letadla a rychlé čluny. Navzdory své vyzáblosti, díky které působil dojmem

chronického invalidy, dokázal týden po týdnu od rána do večera pracovat na plné obrátky a pak celou noc hrát. Jako tank si razil cestu životem a za sebou nechával řadu prázdných lahví, spokojených blondýnek a vděčných klientů. Obrovské honoráře od těch, kdo si je mohli dovolit, a když si je dovolit nemohli, vždycky se našel někdo, kdo měl zájem o životní příběh klienta, kterého obhajoval Lennie Sibeliuss - po tom, co obžalovaný na Lenniemho převedl práva na honoráře a veškeré další příjmy. Dokonalá obhajoba v soudní síni, v novinách i v televizních diskusních pořadech. Horentní výdělky a horentní výdaje a to všechno v poklusu. A při tom všem se nějak dokázal sám sobě smát. Ironickým smíchem. S černým humorem prohlašoval, že v životě přišel jen o jednoho klienta. „Porotě to tehdy trvalo dva dny, než se shodla na verdiktu a prohlásila, že je vinen. Soud se dopustil tolika chyb, že jsem věděl, že je rozsudek neudržitelný. Další postup vedl přes odvolací soud k nejvyššímu státnímu soudu a pak dál k federálnímu obvodnímu soudu a k nejvyššímu soudu. A zrovna jsem skončil se sepisováním nádherného podání, které jsem chtěl předložit federálnímu obvodnímu soudu, když se ten pitomec oběsil ve své cele; jenom dva týdny předtím, než se naše knížka dostala na žebříček bestsellerů.“

Byl to dobrý pocit vědět, že už je na cestě. Začínal jsem z celé té záležitosti být pořádně nervózní. To je jedna z věcí, kterými platíte za to, že nehrajete některou z rolí, jaké by společnost chtěla, abyste hráli. Žádná pravidelná pracovní doba, žádné splátky na hypotéku, životní pojistka, srážky z platu, důchodové výhody, podnikové spoření. „No tak, Charlie, kdes byl ve dvě hodiny odpoledne v úterý desátého dubna před sedmi lety?“

„V dubnu? V úterý? Pokud jsem nebyl nemocný, a to by se našlo v záznamech v kanceláři, byl jsem u svého stolu v místnosti číslo patnáct set dvacet v patnáctém patře budovy First Prudential. Pracuju u firmy Hutzler, Baskowich a Troon. Vzájemné pojistné fondy. Dělán tam analytika. Jsem u firmy už jedenáct let. Zeptejte se, koho chcete.“

A kdepak byl McGee kteréhokoli dubnového úterka, na který si vzpomenete? Nedokázal bych přijít s ničím lepším než s nějakým věrohodným dohadem. Možná bych si měl vést deník. Nebo si pořídit prezenční lístek a píchací hodiny. Či je to snad píchací štítek a

prezenční hodiny? Zkrátka něco, co dělá cink.

Tak se volně pohybujete na okrajích uspořádané společnosti a všechno je v naprostém pořádku, dokud vás někdo nezdvihne a nepřidrží u světla. Pak z jakéhosi důvodu v jeho očích - a nakonec i ve vlastních - začnete vypadat jako pobuda a lump.

- 5 -

O půl šesté se objevil žalárník Priskitt a vysvětlil mi, že můžu dostat buď obyčejnou erární večeři, nebo podepsat stvrzenku na jídlo donášené z jedné restaurace kousek od vězení, přičemž suma z uvedené stvrzenky bude odečtena z peněz, které mi byly zabaveny, až mi je budou vracet. Doporučil mi večeři z restaurace. Jak se ukázalo, skládala se z kousku smaženého masa, vařených brambor, moc doměkka dušených výhonků vodnice, kyseliny z autobaterie, jejíž zápach vzdáleně připomínal kávu, a rozmočeného malého kousku jablkového koláče. Čtyři a čtvrt dolaru plus pětasedmdesát centů pro vězně, kterého poslali, aby jídlo přinesl.

Lennie Sibelius o půl sedmé nedorazil a nedorazil ani v sedm, v půl osmé nebo v osm. Začínal jsem mít starosti, jestli se i s letadlem nezapíchl do bažiny.

Bylo už téměř půl deváté, když přišel Priskitt, vyzvedl mě a odvedl do malé komůrky se zamykacími skříňkami na zadním konci spodní chodby. Byl tam zápach připomínající zatuchlé prádlo. Lennie seděl na otlučném kovovém stolku a kýval nohama v botách šitých na zakázku. Na sobě měl citrónově žlutou košili a světlemodré kalhoty.

„Tvůj krejčí se zrovna nevyznamenal, kamaráde,“ oslovil mě.

„Tak co kdybychom odtud vypadli a našli nějakého jiného?“

„Vypadneme, neměj strach. Ale ne hned teď.“

Posadil jsem se na lavičku před skříňkami. „Kdys dorazil?“ Oznámil mi, že je tu už přes dvě hodiny a že si zatím odbyl několik zajímavých rozhovorů.

„Máš zájem něco z toho opakovat pro magnetofon?“

„Jestli se nemýlím, Trave, tak tahle místnost je čistá. Řekl bych,

že šerif jede přesně podle předpisů. Vztah právního zástupce a klienta je jen jejich věcí. Možná je schopný nastrčit do cely s podezřelým volavku a nahrát si, o čem se mluví, aby získal nějakou stopu, ale myslím, že jinak hraje podle pravidel.“

„Tak to se v něm hrozně mylíš, Lennie.“

„Dá se líp pochopit, když si o něm uděláš celkový obrázek. Narodil se tady ve městě. Na střední škole si získal pověst báječného fotbalového záložníka. Sypaly se mu nabídky z celé země. Vybral si jednu z Michiganu, vedl si tam docela dobře, ale pro profíky nebyl dost rychlý. Oženil se tam s jednou chytrou holkou a z obou se stali učitelé. Jeho manželka učila správnou výslovnost, takže pracovala na jeho akcentu, dokud se ho úplně nez bavil. Dělali oba ve veřejném školství v Rochesteru v New Yorku. Potom Hyzerova matka onemocněla, bylo to s ní velice vážné a Norman s manželkou i s novorozenou dcerou přijeli sem dolů. Hyzerova matka zemřela. Ještě pořád byl tady a snažil se dát do pořádku dům a svěřit ho někomu do prodeje, když dva frajeři z Miami v ukradeném autě přepadli za bílého dne jeden z těch malých krámků na kraji města, zmlátili prodavače pistolí, najednou však zjistili, že se k nim žene policejní auto s rozsvíceným majákem na střeše. Obrovskou rychlostí proletěli městem, v jedné zatáčce se jim řízení vymklo z ruky, vyletěli na chodník a narazili do betonového sloupu s elektrickým vedením. Jeden z nich se zabil a ten druhý zmrazil. Jenže ještě deset metrů před tím, než se rozbili o sloup, vrazili do Hyzerovy ženy i s dítětem a práskli s nimi o průčelí pošty. Na místě je zabili. Hyzer je pohřbil vedle své matky a zmizel. Skoro o rok později se tady zase objevil a oznámil, že bude kandidovat na šerifa. Byl nezávislý a nepodporovala ho žádná politická strana. Vyhrál s obrovskou převahou jako miláček voličů. Dva roky nato sotva prošel s odřeným hřbetem, protože si nikde nedělal žádnou politickou reklamu. V příštím kole zase s převahou vyhrál, protože vykazoval vynikající výsledky. Práce je pro něj životní poslání. Udrží železnou kázeň a v tomhle okrese má dokonalý pořádek. Nemá naprosto žádné vedlejší zájmy. Jestli je to blázen, tak je rozhodně blázen produktivní. Říká se o něm, že si v tichosti shromáždil materiály o každém politikovi v okrese, takže všichni by hrozně neradi viděli, kdyby proti Hyzerovi někdo kandidoval. Studuje dálkově na korespondenčních školách.

Právo, kriminalistiku, balistiku, sociologii, prevenci kriminality, rehabilitaci, vězeňský systém.“

„A já jsem prostě jen další z těch lidí, co třískají manželkami a dětmi o zdi pošty?“

„Možná. To je ale zastrčené dost hluboko na to, abys to sám nijak nepocítil.“

„Jako to nepocítil Meyer?“

„To mi nesedí, vůbec to nechápu. Postarám se ale, aby to sedělo, a někdo bude litovat víc, než si vůbec dokáže představit. Musíme se ovšem dozvědět mnohem víc, než to začne dávat nějaký smysl.“

„Co všechno ti Hyzer řekl?“

„Všechny otázky a všechny odpovědi až do okamžiku, kdys přestal hrát podle jeho pravidel.“

Vyprávěl jsem mu tedy o obálce s pokyny, které jsem si načmáral na její zadní stranu. Vysvětlil jsem mu, že si naprosto zřetelně pamatuji, co jsem s ní udělal. Když jsme časně ráno dorazili k benzínové pumpě Ala Storeyho, bylo všechno, co jsme měli v náprsních kapsách, ještě promočené. „Všechno jsem vytáhl. Pokaždé, když se musíš probírat náprsní taškou, najdeš nějaké zbytečnosti, které už nepotřebuješ. A já jsem tam za ranního sluníčka udělal ze všech zbytečností hromádku na desce toho stolku. Víím, že ta obálka s instrukcemi byla mezi nimi, protože jsem ji rozložil, abych se podíval, co to vlastně je. A jestli to, co Hyzer tvrdí, je pravda, byl tou dobou tenhle Frank Baither už po smrti. Když pumpa otevřela, sebral jsem to, co jsme měli Meyer i já na vyhození, a všechno jsem hodil do popelnice, co stojí po straně budovy, na nějaké staré noviny, plechovky od oleje a gumičky ze stěračů.“

„Čímž chceš říct, že tu obálku zase někdo vytáhl a odnesl ji třicet kilometrů na sever, proplížil se kolem šerifova náměstka, co hlídal Baitherův dům, a nastražil ji dovnitř, kde ji někdo musel najít. Chceš říct, že Hyzer musí uvěřit, že se to stalo právě takhle.“

„No tak mi musela vypadnout z kapsy, když jsem vraždil Franka Baithera.“

„Jen se nerozčiluj, kamaráde. Pak mám něco, co myslím dělá Hyzerovi taky starosti. Měli jste namířeno do Lauderdale. Vyjžděli jste od jezera Passkokee. Chtěli jste se po cestě někde stavovat?“

„Ne.“

„Tak proč jste jeli po Tamiami Trail a po stodvanáctce? To jste si dost zajeli.“

„To máš pravdu, že jsme si zajeli. Vybral jsem si takovou jednu malou neznačenou silničku, která nás měla přivést rovnou na přímou trasu. Jenže při tom, jak jsou ty silnice rozmlácené, vypadalo všechno jinak. Asi tak po pěti kilometrech už mi bylo jasné, že to není ta správná silnice. Jel jsem ale dál a doufal jsem, že z té zatracené cesty nějak vyjedeme na silnici, kterou jsme chtěli. Místo toho se ovšem točila po všech čertech a d'áblech a nakonec jsme vyjeli na stodvanáctku asi dvaadvacet kilometrů severně od odbočky do Cypress City. Tou dobou už bylo evidentně kratší a rychlejší jet po stodvanáctce, pak to vzít po Tamiami Trail k silnici číslo sedmadvacet a po osmsetdvacítce to stříhnout na dálnici.“

„A Hyzer se pořád vrací k tomu, jak s Meyerem odpovídáte tomu popisu.“

„Jakému popisu, zatraceně?“

„Pamatuješ, jak před čtyřmi lety nějaká parta přepadla bankovní náklad'ák, co vezl všechny ty prachy ze sázek na dostizích?“

„Kousek od Miami? Matně si vzpomínám, ale už jsem zapomněl, jak to proběhlo.“

„Byla to nádhera,“ vysvětloval Lennie. „Dokonalá nádhera. Ti tři pitomci, co měli s náklad'ákem službu, se pokaždé, když jeli na závodistiště, drželi úplně stejného programu. Měli ve zvyku dojet tam s prázdným autem a zaparkovat za jednou zájezdní hospodou; potom šli všichni tři dovnitř, najedli se, chvíli jen tak poseděli, dokud se velká parkoviště nevyprázdnila a zaměstnanci v pokladně neměli dost času na to, aby všechnu hotovost převázili, přepáskovali, dali do pytlů a zapsali do evidence. Potom si ji šli vyzdvihnout a odvezli ji zpátky do banky, přičemž cesta jim trvala padesát minut. Přepadli je, zrovna když vezli mimořádně velký balík. Probudili se na jedné malé kamenité silničce kdesi daleko v nějakém areálu nezastavěných parcel. Zámky byly odvrtné a náklad'ák i vysílačku někdo vyřadil z provozu. Byli ještě moc groggy na to, aby hned došli pro pomoc. U výslechu je drželi každého zvlášť. A pořádně si je prověřili. Vypovídali všichni stejně. Každého z nich přepadla obrovská ospalost asi tak patnáct minut po tom, co naložili peníze a odjeli ze závodistiště. Dostali silnou dávku nějakého barbiturátu. V krvi se ještě

našly jeho stopy. Řidič zajel ke krajnici a zastavil; měl v plánu pěkně si na chvilku zdřímnout zrovna jako strážný, co seděl vedle něj a pochruoval. Policie vyhrabala několik lidí, kteří viděli, jak nějaký obrovský vyprošťovací vůz ten nákladák zahákl, zdvihl mu přední kola a někam ho odvěkl. Vystopovali ho až k té zájezdní hospodě, k takovému hrozně malému podniku, kde normálně během dne pracovali jen dva lidi - jeden chlapík v kuchyni a jedna holka jako servírka. Na večery tam měli ještě druhou holku, co obsluhovala auta. Tahle přejímka peněz byla po hlavním nedělním odpoledním dostihu a byly v ní navíc příjmy i z pátečních a sobotních večerních dostihů. Strážní tvrdili, že servírka byla nová. Blondýnka. Tak trochu s ní špásovali. Tou dobou už policie měla v rukou hlášení, které to potvrzovalo. Nějaká dívka se třemi chlapy tu zájezdní hospodu přepadla půl hodiny předtím, než, do ní přišla posádka bankovního nákladáku. Spoutali servírku i kuchaře a uložili je do skladu potravin. Kuchař byl moc vystrašený a hysterický na to, aby si zapamatoval něco užitečného. Servírka do všech podrobností popsala všechno, čeho si všimla a na co si vzpomněla. Jeden z těch chlapů vypadal jako ty. Trave. Druhý popis se hodí na Meyera. Ten třetí byl průměrně vysoký, ale měl mimořádně široká ramena a krk. Myslela si, že venku u zadního vchodu byl možná na stráži ještě čtvrtý chlap, ale nebyla si tím jistá. Ta blondýnka byla prý mladá.“

„Jsi o tom náramně dobře informovaný, Lennie.“

„Měl jsem jednoho klienta, na kterého chtěli přepadení nákladáku shodit. A teď, o víc než tři roky později, mám najednou další dva.“

„Takže tenhle Frank Baither do toho byl namočen? Je to tak?“

„Podívej, kamaráde, nemysli si, že šerif Hyzer se mi rozplakal na rameni a svěřil se mi se všemi svými problémy. Navázali jsme spolu vztah založený na vzájemné úctě. V tomhle okrese už žije třetí generace Baitherů; někteří z nich byli naprosto solidní lidé a někteří zase velice nevypočitatelní, ale všichni byli tvrdí a rychlí a pár jich mezi nimi bylo tvrdých, rychlých a mazaných. Jako třeba Frank. Bydlel sám ve starém rodinném domě kousek od té silnice, po které jste jeli. Často se na několik týdnů nebo i měsíců někam ztratil. Daňové účty, účty za různé služby a všechno ostatní chodilo na banku v Cypress City. Měl tam peníze na zvláštním kontě a účty se

platily z nich. Žádný zřejmý zdroj příjmů neměl. Když se zase objevil, přivedl si s sebou většinou do domu návštěvu. Nějakou pěknou holčičku ve vypasovaných kalhotách, která u něj chvíli pobyla. Hyzer se zajímá jen o svůj vlastní okres a ne o to, co asi Frank Baither dělal někde jinde. Pak se ale stala hrozně divná věc. Mazaný Frank Baither se jednou v sobotu večer zpil jako hovado a přímo tady ve městě přepadl benzínovou pumpu. Když odcházel, sotva pletl nohama a prachy z pokladny rozsypal po podlaze. Chytili ho a strčili za mříže. Kauci nesložil. Před soudem se ke všemu přiznal a okresní soudce mu napařil pět let za ozbrojenou loupež. Odvezli ho do Raifordu. Tam si odseděl tři a půl roku, než ho před dvanácti dny propustili.“

„No a?“

„Jeden fakt. Krevní zkouška, kterou na tom vrávorajícím opilci přes jeho protesty provedli, prokázala, že mohl mít vypítá tak dvě malá piva, nanejvýš tři. Další fakt. Diskrétním vyšetřováním vyšlo najevo, že na tom svém zvláštním kontě měl dost peněz, aby mohl ty tři měsíce, které tady musel čekat na proces, strávit venku na kauci, ale neudělal to. Další fakt. Na člověka, který byl tak zvyklý žít na čerstvém vzduchu, v bažinách a močálech, se Frank Baither ve zdejší vězení i v Raifordu báječně aklimatizoval. A ještě jeden fakt. Když se Hyzer po Baitherově zatčení vydal do jeho domu a prohledal ho, zjistil, že Frank si udělal všechny ty drobné práce, které udělá každý, kdo bydlí sám a počítá s tím, že bude nějakou hodně dlouhou dobu pryč. Okna zabednil okenicemi a vypustil vodu z potrubí, odpojil pumpu a promazal je. Vypustil dokonce klimatizační zařízení.“

„Tak dobře, to znamená že se chtěl zašít někam do bezpečí.“

„Hyzer měl takový dojem, že kdyby po Frankovi někdo šel a chtěl ho zabít, Baither by si na ty lidi spíš počkal někde v záloze, než aby se před nimi schovával někde ve vězení. Hyzer si prověřoval všechny velké fušky, které kdo v celé zemi provedl těsně předtím, než se Baither takhle dobrovolně nechal odsoudit za přepadení. A pořád se vracel zpátky k tomu bankovnímu nákladáku v Miami. Baither byl středně vysoký a měl býčí šíji a velice široká a svalnatá ramena. Jako malý kluk pracoval pro svého strýčka, který byl majitelem malého závodu na výrobu cementových bloků, a nanosil

takovou spoustu tun cementové směsi i hotových bloků, že se mu svaly nadměrně vyvinuly. Hyzer dospěl k teorii, že Frank Baither nějak podvedl svoje komplice, zmizel a odnesl si ty prachy ze závodíště, dobře je schoval a pak si na dlouhou dobu zařídil ubytování a stravu na státní útraty, protože počítal, že jeho komplicové venku nejspíš nevydrží dost dlouho, aby na něj ještě čekali, až se on sám dostane ven. Produktivní věk těchhle doopravdy ostrých hochů je strašně krátký, Trave. Potom je někdo odstaví, buď pod zem, nebo za mříže. Frank měl asi dva týdny času mezi přepadením toho bankovního nákladáku a svým příchodem do vězení v Cypress County, když předpokládáme, že v tom přepadení jel. Hyzer měl zájem dozvědět se něco dalšího. Zařídil si, že dostával z Raifordu informace o tom, jak si Frank počíná ve věznici. Koncem prvního roku se dozvěděl, že si tam Frank pěstuje známosti s několika Latinoameričany. Studoval pilně španělštinu a vypadalo to, že se naučí docela plynně mluvit. Všechno to zapadalo dohromady. Až se dostane ven, sebere peníze a zmizí. A do smrti si bude žít jako řecký magnát, bude znát dost španělsky na to, aby si zjistil, koho podmazat, a peněz bude mít taky dost na to, aby si obstaral imunitu.“

„Řekl ti toho spoustu, Lennie.“

„Něco z toho mi doopravdy řekl, něco mi prozradil jen tak v narážkách a zbytek jsem si domyslel sám, abych doplnil mezery tam, kde něco scházelo. Šerif prolezl Baitherův dům kousek po kousku a pokaždé odtamtud odešel s prázdnýma rukama. A teď ti povím to ostatní. Franka někdo pořádně praštil do hlavy, připoutal ho lepicí páskou k židli a stejnou lepicí páskou mu omotal hlavu; nechali mu volné jen jedno ucho a ústa. A pak ho začali zpracovávat; dali mu pořádně zabrat. Muselo mu být jasné, že je vyřizený a že už mu nezbývá nic jiného než ušetřit si trochu dalšího utrpení, takže mluvil. Pak mu vrazili do srdce rezavý sekáček na led.“

„Co z toho plyne?“

„Definitivní konec. Bylo po interview. Podle toho, jak vypadal zbytek jeho těla, měli v úmyslu pokračovat, dokud ho ta jejich zvláštní péče nezabije.“

„Takže Hyzer,“ pokračoval jsem unaveně, „si vzal do hlavy debilní teorii, že jsme se s Frankem Baitherem dali do holportu a vybrali ten bankovní nákladák, potom jsme Franka drželi pod

dohledem, a když jsme se dozvěděli, že už ho pustili z Raifordu, vymysleli jsme si takovouhle komplikovanou historku, abychom měli důvod sem přijet, dostali jsme ho, zmučili a zabili, nechali jsme po sobě na místě usvědčující obálku, sjeli jsme s mým starým autákem do kanálu a pak... Kristepane, Lennie! Copak mu to nedokážeš rozmluvit? Kde jsou prachy?“

„Pořád ještě tam, kam je schoval Frank Baither. Jenže ty a Meyer teď víte, kde jsou, a můžete si počkat na vhodnou příležitost, kdy je vyberete.“

Požádal mě, abych se vrátil k incidentu, který jsme měli ohlásit a neohlásili. Měl spoustu otázek a zajímal se o časové odhady.

Se zamračeným obličejem přecházel v omezeném prostoru sem a tam. „Jediná možnost, jak organizovat obhajobu každého případu, je vybudovat nějakou alternativní možnost až do takového stadia, kdy vyvolává rozumnou pochybnost, McGee. Tam v blátě u kanálu byla nějaká dívka. Řekněme, že to byla tatáž mladá dáma, která se vydávala za servírku. Dále řekněme, že Frank Baither ji tam v noci hledal. Hutch je ten velký chlapík, na kterého padne tvůj popis. Orville zase odpovídá Meyerovu popisu. Včera večer se vypravili za Frankem Baitherem. Tomu děvčeti se podařilo utéct. Baither nasedl do svého starého nákladáku, jezdil sem a tam a hledal Orvilla a Hutche. Vy jste spadli v deset hodin do kanálu. Výstřely byly vypáleny krátce po jedenácté. Myslel si, že Hutche střelil do hlavy, a Orvillovi nabídl, že se spolu nějak dohodnou. Jel zpátky domů a nedával si už pozor, protože si myslel, že ví, kde Hutch a Orville jsou. Vrátil se a tam ho přepadli. Možná měli někde blízko schované auto a možná že teď už jsou oba i s tou holkou někde pět set kilometrů odtud, smějou se a zpívají si a kufr auta mají nacpaný penězi. Jenže je tady ta zatracená obálka, Trave. To je hmatatelný důkaz. Jsi si opravdu absolutně jistý tím, cos s ní udělal?“

„Mimo veškerou pochybnost.“

„V tom případě ten náměstek, kterého Hyzer nechal na strážu u Baitherova domu, musel lhát, když mu tvrdil, že uvnitř nikdo nebyl. Vzpomínáš si, jak se jmenuje?“

„Myslím že Arnstead. Proč by ale někdo...?“

„Proč se budeme ptát až úplně nakonec, vážený pane kliente. Nejdřív se musíme dozvědět jak, kdy, kde a co. Jak je úplně

nejdůležitější.“

Otevřel dveře a zapískal. Priskitt mě odvedl zpátky, když mi nejdřív Lennie Sibelius popřál dobrou noc a prohlásil, že sám se nejspíš moc nevyspí.

Když mě Priskitt zamykal do cely, zeptal jsem se ho na Meyera.

„Už se mu daří mnohem líp. Neuvěřitelný člověk. Hosté, jako jste vy dva, dělají z tohohle zaměstnání téměř civilizovanou činnost, McGee. Tak dobrou.“

Světla v celách byla připojena na reostat. V deset hodin zeslábla z bílého jasu ve žlutý přísvit.

Neubráníte, se přemýšlení o tom, jaký by to asi byl pocit, kdybyste byli v podobné škatuli zavření na příštích deset let a jestli byste se s tím dokázali vyrovnat a vyjít zase ven alespoň relativně normální.

Vzpomněl jsem si, že jsem kdysi dávno četl jistou větu - nevím, kdy a kde to bylo ani kdo ji napsal. Ta věta zněla: „Jedinou věcí, kterou věznice prokazatelně vyléčí, je heterosexuality.“

Ale zpátky k obálce. Ten, kdo to provedl, to musel udělat bez předchozího plánování. Byla to improvizace, jejímž účelem bylo zkalit vodu. Někdo se rozhodl to udělat až potom, co nás seržant Hyzer a náměstek Cable odvezli. Někdo ze zákazníků nebo některý zaměstnanec. Nebo šéf. Al Storey nebo ten velký přihlouple vypadající mladík jménem Terry. Nebo ten starší, co přijel pozdě v tom bílém rambleru. Henry... Ten, co měl takovou spoustu bílých zubů. Nebo ještě někdo jiný, kdo nastoupil do práce později. Al, Terry i Henry slyšeli všichni Hyzera říkat, že někdo zabil Franka Baithera. Z jeho postoje bylo zřejmé, že si myslí, že s tím Meyer a já máme něco společného.

Poškrábal jsem se na kousancích od písečných blech. Dostaň mě ven, Lennie. Dostaň nás odtud.

- 6 -

Až do jedenácti hodin to bylo velice nudné dopoledne. Potom se objevil Priskitt, spokojeně si pobrukoval a v ruce nesl ramínko, na

kterém visely moje čistě vyprané a vyžehlené kalhoty a košile. V druhé ruce měl krabičku s mými toaletními potřebami.

„Priskitt k vašim službám, pane,“ prohlásil, když odemykal dveře cely. „Budete se chtít osprchovat? Jestli chcete, můžete jít hned a sám.“

„Tohle oblečení bylo...“

„V kufru, který jste měl v autě, a ty toaletní potřeby taky. Ještě jsou trochu zavlhlé, ale není to nejhorší. S přáním všeho nejlepšího od Cypress County, pane McGee. Hned tady budu s botami, ponožkami a prádlem.“

„Kde je můj přítel?“

„Nejspíš pod sprchou.“

Meyer však už byl ze sprchy venku, stál u umyvadla a opatrně a pečlivě si holil černé strniště na opuchlém obličejí pokrytém modřinami. Otočil se se slovy: „Neříkej prosím tě nic, co by mě rozesmálo.“

„Je to zlé?“

„Bude z toho pořádně mastný účet u zubaře. Co mi ale dělá starosti, je to, že mě v jednom kuse bolí hlava, dělá se mi špatně a občas vidím dvojité. A připadá mi, jako by mi něco skřípalo ve tváři. Lennie se mnou zaletí zpátky do Lauderdale a půjdu na pozorování.“

„Kdo to udělal?“

„Takový hromotluk s vystouplými lícními kostmi, s malýma černýma očima a s hrozně dlouhými kotletami. Bylo mi divné, proč si asi bere koženou rukavici. Poradils mi kdysi pár užitečných triků, které může člověk za takových situací udělat. Zkoušel jsem je a musím říct, že se nijak zvlášť neosvědčily.“

„Kdo byl u toho?“

„Náměstek Cable. Protestoval.“

„Udělal konkrétně něco, aby ho zarazil?“

„Nakonec ano. Nejdřív bych ale řekl, že na toho chlapa jen tak bázlivě kňoural a prohlašoval něco v tom smyslu, že se to panu Normovi nebude líbit. Říkal tomu chlapovi s kotletami Lewe. Později jsem si zjistil jeho celé jméno. Náměstek šerifa Lew Arnstead.“

„Kde byl Sturnevan? Ten velký tlusfoch?“

„Někam si zrovna odskočil. Lewovi to netrvalo dlouho.

Připadalo mi to dlouhé, ale bylo to možná jen patnáct nebo dvacet vteřin. Pak už jsem nebyl schopen říct, jestli se Sturnevan vrátil nebo ne, ale mám dojem, že byl jedním z těch dvou, co mi pomáhali zpátky do cely.“

„Meyere?“

„Hmmm?“

„Musím se ti omluvit.“

Otočil se a zadíval se na mne se slavnostní vážností; nateklé oči mne pozorovaly z velkého žlutomodrozelenorudého obličeje. „Existuje snad někdo, kdo by byl imunní proti neočekávaným událostem, McGee? Mohl bych si odepřít potěšení tvého přátelství a snížit tak pravděpodobnost, že k takovým neočekávaným událostem bude docházet. Existují ovšem záznamy o případu, kdy nějaká žena ležela doma v posteli, když přiletěl kus doruda rozžhaveného železa a spadl jí na stehno, nějaký meteorit, který se přiřítil z bůhví kterého kouta galaxie. Na ten noční pochod budu rád vzpomínat, Travisí. A na to, jak vypadalo svítání a jaký to byl pocit být naživu, když na nás předtím někdo střílel. Jsem dospělý člověk a jako takový si umím sám vybrat. A jsem dostatečně dospělý na to, abych se s tím, co si vyberu, dokázal srovnat. Obličej mě pálí a bolí mě hlava a toho chlapa s kotletami bych s chutí zabil čímkoli, co by mi přišlo pod ruku. Jsem rozzuřený, připadám si ponížený a strašně unavený. Ale jsem rád, že jsem byl s tebou.“

„Ty ses ale rozpovídal.“

„Udělej nám oběma laskavost a vylez z těch hadrů.“

Byl už hotový a já skoro taky, když pro nás Sturnevan přišel. Starostlivě zamlaskal, otočil si Meyera a pečlivě si ho prohlédl. „A to jste nebyl zrovna fešák ani předtím, profesore.“

„Kingu,“ ozval jsem se, „docela rád bych se seznámil s Lewem Arnsteadem, až někdy nebude ve službě.“

„Podle toho, co jsem zaslechl, už není ve službě tak nějak permanentně. Myslíte to vážně, McGee?“

„Dost vážně, abych se vás zeptal, jak na to.“

„Ten kluk má sílu a mimoto má rád, když jsou všechny výhody na jeho straně. S někým, kdo je tak velký jako vy, by se snažil mít to všechno hodně rychle rozhodnuté, jako že by vás třeba honem kopl do koulí. Nejlepší bude, když budete dělat, že by se mu to

mohlo podařit. Je to pravák, takže vás kopne pravou nohou. Dávejte pozor, až ho uvidíte přesunovat váhu, potom uskočte stranou, popadněte ho za kotník a trhněte s ním nahoru. Když se vám pak podaří dost rychle a dost zle mu ublížit, bude vyřízený.“

„Díky, Kingu.“

„Pan Norm už na vás čeká, hoši.“

Tentokrát tu nebyla žádná stráž, která by čekala hned za dveřmi. Jen Lennie Sibeliuss s šerifem Hyzerem a pár doličných předmětů na vykliženém stole.

Lennie se usmíval a pohodlně se rozvaloval v dřevěném křesle. Hyzer vzpřímeně seděl za stolem. Požádal nás, abychom se posadili. „Chtěl bych vás ujistit,“ obrátil se na Meyera, „že to, co se stalo, je v rozporu se zásadami zdejšího úřadu.“

„Můj klient si je toho vědom,“ přisvědčil rychle Lennie.

„Arnstead nebyl oficiálně ve službě, když k tomu... incidentu došlo,“ pokračoval Hyzer. „Vůbec tady neměl co dělat. Jednal bez jakýchkoli oficiálních instrukcí a bez vědomí nadřízených. Byl okamžitě propuštěn, vzat do vazby pro těžké ublížení na těle a propuštěn na kauci do doby procesu. Náměstkovi Cablovi byla udělena pokuta a důtka za to, že dovolil, aby k tomu vůbec došlo. Přijměte prosím mou osobní omluvu.“

„Přijímám,“ odpověděl Meyer.

„Pan Sibeliuss přišel s návrhem, že účty za veškerou lékařskou a zubní péči by se měly posílat sem na mou adresu. Jestli je nezaplatí okres, udělám to já osobně.“

„A co já?“ zeptal jsem se.

Hyzer se pomalu otočil a zadíval se na mne ledovýma očima. „Co vy?“

„Mně se nikdo neomluví?“

„Dělá si jenom legraci, šerife,“ vysvětloval Lennie.

„Vážně? Já mám strašně mizerný smysl pro humor, pane McGee. Vaše práva nebyla narušena... a vám osobně... se nic nestalo. Propouštím vás z další vyšetřovací vazby, protože mě pan Sibeliuss přesvědčil, že bych měl pečlivěji prozkoumat vaši... verzi... toho, co se ve čtvrtek v noci stalo.“ Občas krátce zaváhal a na chvíli se zarazil, aby pečlivě formuloval svoje slova, takže nakonec zněla tak těžkopádně a nabubřele, že se z nich v jistém smyslu stalo brnění,

chránící ho před vnějším světem.

Ukázal na jakousi starou pistoli, automatickou osmatřicítku tak zrezivělou, že její modrý povrch byl už místy úplně rozežraný. „Tahle pistole byla nalezena na Baitherově pozemku pod palmetovým keřem přibližně pět metrů od místa, kde byl zaparkovaný jeho malý nákladák, a téměř přesně na čáře mezi nákladákem a zadní verandou. V zásobníku byly dva náboje. Na jedné straně zásobníku je částečný otisk prstu, který se shoduje s otiskem Baitherova levého palce a je na místě, kde by člověk při nabíjení zbraně zásobník logicky držel. Můžeme předpokládat, že to byla Baitherova zbraň a že ji Baither ve tmě ztratil, když šel od svého nákladáku do domu a někdo ho přepadl. Nelze žádným způsobem určit, kolik ran bylo z pistole vystřeleno, protože nevíme, kolik nábojů bylo v zásobníku nabitých. Prohlídka zbraně prokázala, že se z ní nedávno střílelo. Parafínová zkouška, provedená na pravé ruce zavražděného, svědčí o tom, že nedlouho před smrtí z nějaké zbraně střílel.“

Přešel k další položce, kterou byly tři prázdné mosazné nábojnice, úhledně vyrovnané do řady. „Jedna z těchto nábojnic byla nalezena na podlaze nákladáku. Druhá byla nalezena dnes ráno na krajnici silnice pět kilometrů a sto padesát metrů jižně od místa, kde se váš automobil zřítil do kanálu. Celá zmíněná oblast byla pečlivě prohledána po tom, co byly v měkké půdě vedle kanálu nalezeny určité stopy a další otisky. Tento sádrový odlitek nejlepší nalezené stopy se shoduje s levou botou, kterou jste měl na sobě vy, pane McGee, v okamžiku, kdy jste byl zatčen. Tato třetí nábojnice pochází ze zkoušeného náboje, který byl z předložené pistole vystřelen. Přestože jsme zatím nenechali provést balistickou expertizu pomocí srovnávacího mikroskopu, prohlídka pod lupou naznačuje možnost, že prohlubeň způsobená nárazem úderníku je dost charakteristická na to, aby dovolila předložit později důkaz, že všechny tři náboje byly vystřeleny ze stejné pistole.“

„To je z hlediska mých klientů velmi potěšitelné,“ dodal Lennie.

„Samy o sobě,“ pokračoval Hyzer, „by tyto skutečnosti nebyly dostatečným důvodem pro to, abych tyhle dva propustil. Mohlo existovat příliš mnoho alternativních vysvětlení. A ta obálka mi připadala jako nezvratný důkaz, že jste buď oba, nebo jeden z vás

byli uvnitř Baitherova domu. Pan Sibelius však navrhl jistou metodu, jak... přimět Arnsteda k tomu, aby změnil hlášení, které mi ohledně hlídání Baitherova domu podal.“

„Nebylo třeba nic jiného,“ vysvětloval Lennie, „než aby Arnstead v té historce nechal jedinou díрку, jednu chvilíčku, kdy tam mohl někdo tu obálku podstrčit. Jakoukoli takovouhle dírkou jsem už mohl projet s nákladákem. Normane, tady můj přítel Meyer vypadá unaveně a s vaším dovolením bych s ním rád odletěl do Lauderdale. Trave, předpokládám, že bys rád tu svou starou popelnici nechal vysušit a dát zase do pořádku.“

Hyzer zaprotestoval. „Dal bych přednost tomu, kdyby pan McGee zůstal v Cypress County, dokud neskončím svoje...“

„Ale Normane, osobně jsem se vám přece zaručil a dal jsem vám svoje slovo, že vám je sem mohu přivést kdykoli, kdy mě o to požádáte.“

„Myslím, že by bylo lepší, kdyby...“

Lennie se usmál svým nejkouzelnějším úsměvem. „Zatraceně, Normane, koneckonců je to všechno přece jen otázka dohody. Proslulý ekonom brutálně ztloučen a bez obvinění držen ve vězení v Cypress County.“

„Já se nenechám...“

„Tak dejte už pokoj, Norme! Zamlouvá se mi způsob, jakým uvažujete. Myslím, že ze všech složek zákona jste první, kdo má nějakou šanci ty peníze ze závodistiště najít. Vůbec vám nevyčítám, že to držíte takhle pod pokličkou, protože kdyby se to nějak rozneslo, sbíhaly by se sem spousty lidí ze všech stran. Byl bych nerad, kdyby k tomu došlo, protože bych nechtěl vidět, jak se vás některý z těch ostrých hochů, co by je sem poslali z Miami Herald, oficiálně ptá, když jste si byl tak jistý, že Baither byl zapletený do vyloupení toho bankovního nákladáku, proč jste ho nenechal sledovat čtyřiaadvacet hodin denně. Ti by totiž vaše důvody nechápali a mohli by použít takového ošklivého titulku jako třeba: ŠERIF Z BALÍKOVA ZVRTAL VELKÝ PŘÍPAD.“ Pokrčil rameny, a když se otáčel, podařilo se mu na mě mrknout - takové mrknutí a zamračení zároveň.

Pochopil jsem, co po mně chce, a zapojil jsem se do hovoru. „Podívej, Lennie, jestli budu smět jet domů, to přece zase není tak

důležité. Jsem naprosto ochotný tady zůstat, jestli si to šerif Hyzer přeje. Nemám u sebe ale dost peněz, abych se mohl postarat o auto. Kdybys mi mohl...”

„Kdykoli, kamaráde, kdykoli,“ ujistil mě Lennie a vytáhl z kapsy platinovou peněženku vykládanou smaragdy; darovala mu ji kdysi z vděčnosti „ta druhá žena“ po tom, co zajistil osvobozující rozsudek pro jistého dědice papírny a obrovských zalesněných pozemků, který střelil po někom, koho považoval za lupiče, a ukázalo se, že zastřelil vlastní manželku, trpící nespavostí.

Aby pro mě Lennie Sibelius odpočítával peníze, to by se neshodovalo s jeho životním stylem. Vytáhl je z peněženky, oddělil pár padesátek pro sebe, ty do peněženky vrátil a zbytek mi podal.

„Cením si vaší spolupráce, pane McGee,“ přikývl Hyzer. „Dejte mi vědět, kde budete bydlet.“

Vyzdvihli jsme si s Meyerem zbytek svých věcí; byly vyprané a vyčištěné jako pozornost Cypress County. Určitá forma omluvy. Uložili jsme svá nečetná zavazadla do bílého buicku se stahovací střechou, který si Lennie pronajal. Mohl jsem je vyprovodit, dovézt auto z letiště zpátky do města a pak ho buď vrátit, nebo si ho nechat pro svou potřebu. Seděl jsem na zadním sedadle. Střecha byla stažená a Lennie předstíral, že se ho někdo snaží připravit o vedoucí pozici v Le Mansu, takže hovor mi připadal nemožný. Letiště bylo asi osm kilometrů východně od hranice města. Lennie projel kolem hangáru, pokračoval na rozjezdovou plochu a zastavil vedle svého letadla značky Apache, zaklínovaného a přivázaného ke kotevním šroubům.

„Můžeš sehnat velice pěkný pokoj v motelu Bílý ibis,“ oznámil mi Lennie. „Pojedeš zpátky městem...“

„Všiml jsem si ho, když nás vezli do vězení.“

„Na jídlo tam ale nechod’. Stravuj se rovnou ve městě v hotelu a restauraci U virginského dubu, co patří paní Tefferové. Takové jídlo nikde hned tak neseženeš.“

„Tak počkej přece chvíličku, Lennie. Poslechl jsem tě, když jsi mi naznačil, co mám dělat, ale bylo by strašně prima vědět, o co vlastně zatraceně jde.“

„O devět set tisíc dolarů,“ ozval se Meyer. Hlas vycházející z jeho potlučených úst byl lehce zastřený.

„Takže bys neměl mít moc naspěch, abys odtud zmizel,“ přikývl Lennie.

„Asi dneska nejsem ve formě,“ zavrčel jsem. „Snad abyste mi to objasnili.“

„Líbí se mi způsob, jakým Norm uvažuje. Zdá se mi, že to všechno zapadá dohromady. A myslím si, že dřív nebo později někoho sebere.“

„Nemyslíš, že už jsou dávno v tahu?“

„Kristepane,“ usmál se Lennie, „ty dneska vážně vůbec nejsi ve formě. Kdyby už byli dávno v tahu, nemělo by přece vůbec smysl, aby se namáhali podstrčit tam tu obálku. Jeden nebo několik z těch lidí, co v tom jedou, musí být přímo někde tady v okolí; jsou tady nejspíš tak uvázaní, že kdyby zmizeli, bylo by to, jako kdyby na sebe ukázali prstem. Až Norm někoho sebere, bude ten někdo potřebovat nejlepší právnícký mozek, jaký se mu podaří najít. A měli by být schopní dovolit si moje služby.“

„Mám si nechat udělat ceduli a chodit s ní sem a tam před vězením?“

„Na to by se asi sdružení právníků dívalo skrz prsty. Zatraceně, těm se nelíbí ani ty ozdůbky, co mám na letadle a na autě.“

Ukázal rukou a já jsem se zdvihl, abych se na ně mohl podívat zblízka. Byly to malé obtisky, sotva větší než poštovní známky. Jednoduchá černá šibenice na bílém pozadí s černým okrajem, přeškrtnutá velkým červeným X. Na zakázku vyráběné obtisky byly na krytu motoru pod sklem pilotní kabiny. Téměř tři řady - osmadvacet kusů.

„Stojí to za všechnu tu námahu jen proto, abys tady nechal volavku?“

„Trave, kamaráde, prostě mě napadlo, že bys tady kolem mohl tak trochu šťourat. Byl bys něco jako katalyzátor, takže by se ten zdejší guláš mohl začít hezky vařit. A Norm by to v tom případě třeba dokázal někomu přišít dřív, než kdybys tu nebyl.“

„Nebude se mu líbit, když se mu někdo bude plést pod nohy. Jestli to zkusím, dostanu se pěkně rychle zpátky do jeho hotelu.“

„Pokud to budeš dělat nešikovně, tak samozřejmě. Jenže já mám obrovskou důvěru v tvou diskrétnost, a i kdybys náhodou ujel, budu hned zpátky, abych tě vysekal z vězení. Sibelius nikdy nespí. Ber to

tak, že jsi ochoten poskytnout mi pomoc v předprocesním vyšetřování.“

„Nemám licenci. A ani ji nechci. Mám už Cypress County až po krk.“

„Proč bys měl potřebovat nějakou licenci? K čemu by ti byla? Prostě jsem si tě najal a platím tě jako výzkumného pracovníka.“

Vytáhl jsem složené peníze z kapsy a přepočítal jsem je. „Devět set čtyřicet dolarů?“

„Až budeš potřebovat další, dej mi vědět, kamaráde,“ poplácal mě po rameni. „Musíš se na to dívat takhle. Bez Sibelia bys byl pořád ještě za mřížemi. A Meyer taky. Zavolals mi a já jsem za tebou přijel. Chci snad, abys mi za to platil? Copak bych mohl chtít peníze po kamarádovi, když mu prokážu takovou maličkou službičku? Za koho mě vlastně máš, za chamtivce nebo co? Nemusíš dělat nic jiného, než že se tady budeš potloukat kolem, povídat si o Franku Baitherovi, sem tam někoho pozveš na skleničku a všem lidem o mně budeš vykládat pravdu. Nemusíš nijak přehánět, stačí, když jim budeš říkat, že jsem nejlepším trestním advokát na světě. Je to tak těžké?“

„Ty jsi něco úplně jiného, Sibeli. Mimochodem, jak jsi přiměl Arnsteada, aby změnil výpověď?“

Lennie pokrčil rameny. „Bylo jasné, že lže. Pokud nelhal on, byl bys musel lhát ty. Včera večer jsem narazil na zajímavou informaci, že totiž Lew Arnstead je v Cypress County děvkař číslo jedna. Je to u něj spíš posedlost než koníček. Dal jsem si pořádně dohromady časové údaje. Když dvacet minut před sedmou Storey otevíral pumpu, byli jste tam. Asi tak o půl osmé jste ty i Meyer odjeli s Hyzerem a Cablem. Protože jste udělali zastávku, když tahali vaše auto z vody, dojeli jste do vězení až ve čtvrt na devět. Arnsteadovi se směna začínala pořádně protahovat. O půl deváté zašel do Baitherova domu a zatelefonoval si zevnitř do kanceláře, jestli ho někdo přijede vystřídat. Hyzer řekl úředníkovi v ústředně, aby Lewu Arnsteadovi vyřídil, že má zůstat, kde je, že za ním přijede do Baitherova domu kolem jedenácté a že bude smět jít domů, až bude dům prohlédaný. A teď mi dej další logickou otázku, McGee.“

„Počkej, musím si to rozmyslet. Čekal, že se tam Hyzer objeví dřív. Potom Hyzer změnil program, protože se jel podívat na nás a

zatknout nás. A Arnstead měl něco v plánu a chtěl, aby ho někdo vystřídal, aby si to mohl vyřídit. Jenže zjistil, že bude muset čekat další dvě hodiny plus dobu, kterou bude trvat prohlídka za denního světla. A měl po ruce telefon. „Nezlob se, drahoušku, ale nemůžu přijít, tak proč bys nepřišla ty sem?“

„Uvnitř Baitherova domu?“

„Hmmm... to nejspíš ne. Určitě ne, když to tam měl Hyzer prohledávat.“

„A co bys říkal takové staré úzké matraci, hozené na kamennou podlahu čerpací stanice, která stojí asi tak deset metrů za zadní verandou?“

„To by šlo.“

„Takže Hyzer přistoupil na můj návrh, nechal si Lewa Arnsteada předvolat a požádal ho, aby mu vysvětlil, jak je možné, že byl v pátek ráno v devět hodin v té čerpací stanici s nějakou ženskou, místo aby dával pozor na dům, jak měl nařízeno. Arnstead se strašně snažil kličkovat, ale Hyzer na něj tlačil tak dlouho, dokud ho nezlomil. Arnstead se začal chovat jako nesmírný kavalír a odmítal prozradit jméno té ženy. Tvrdil, že s ní byl jen asi deset minut a že z té čerpací stanice bylo vidět na příjezdovou cestu. Přijela a odjela autem. Byla to jedna jeho dobrá přítelkyně. Takže až se tady budeš potloukat, podívej se, jestli by se ti nepodařilo tu dámu identifikovat, kamaráde. Možná ji tam někdo poslal, aby rozptýlila jeho pozornost, a někdo jiný zatím nastrčil tu obálku. I skautík by ten barák dokázal odemknout obyčejnou sirkou.“

„Až se tady budu potloukat. Pro přítele všechno.“

Nějaký zrzavý mladík v umaštěném khaki overalu vyšel na plochu a přinesl Lenniemu k podpisu účet za pohonné hmoty, potom odvázal letadlo a odtáhl klíny. Podal jsem nahoru Meyerovy a Lennieho věci. Lennie natočil motor a přejel na konec slínovité rozjezdové dráhy. Tam nechal motor zahřát a mladík i já jsme stáli a pozorovali ho, jak nabírá rychlost, odlepuje se od země, stoupá nad palmy a virginské duby a míří na východ nad bažiny a pastviny. Hodně štěstí, Meyere. A žádné vnitřní krvácení v hlavě, prosím. Je to hlava až příliš cenná a hodná.

Nasedl jsem do svého bílého buicku s černým koženkovým čalouněním a krátkovlnným stereopřijímačem, s posilovači brzd a

řízení, s elektrickým otevíráním oken a větráním a se super jakousi převodovkou a cesta zpátky do města mi trvala o polovinu déle než Lenniemu cesta na letiště.

Usmívej se, McGee. Vyceň zuby. Zatrub klaksonem na kočky, protože je skoro jedna hodina v sobotu odpoledne a ty nevíš, kde tady vlastně kvasí život. Ne ten život, cos zatím poznal. Ten druhý.

- 7 -

Motel Bílý ibis měl ve znaku i na svých registračních kartách malý symbol, který hlásal, že je jedním z článků určité sekce, podřízené jednomu z prakticky všudypřítomných konglomerátů. To znamenalo, že si mohou dovolit udržovat ho v provozu při takovém procentu obsazení lůžek, jaké by nezávislého majitele přivedlo na mizinu.

Nějaký koumák v některém ze vzdálených měst použil standardního softwarového programu určeného pro výběr staveniště, doplnil do tohoto programu regionální údaje o pohybu a přírůstku obyvatelstva, o plánované a pravděpodobné budoucí dálniční výstavbě, o cenách pozemků, o hodnotových daňových sazbách a mzdových tarifech a počítač IBM 360 mu poradil, aby postavil motel na silnici číslo sto dvanáct západně od Cypress City a udržoval ho v provozu se ztrátou do té doby, než se zvýší poptávka po motelovém ubytování a než začne vydělávat.

Dálnopisné spojení umožňující okamžitou rezervaci pokojů, několik druhů úvěrových karet pro okamžitý úvěr, žena v recepci, která mi s okamžitou nacvičenou formální zdvořilostí přidělila pokoj číslo 114, udělala si malý křížek na plánku motelu a nakreslila tenkou čáru jako instrukci, kudy mám jet, abych skončil přímo před jejím křížkem na patřičné diagonálně položené parkovací ploše. Zdála se být poněkud vyvedená z míry, když jsem jí řekl, že nemám představu, jak dlouho tam budu. To by přece lidé měli vědět a nedělat problémy v evidenci.

Zavřel jsem se do ticha pokoje číslo 114, vybalil jsem a ještě jednou se pořádně osprchoval. Natáhl jsem se na postel. Čekala mě

práce, ale nedokázal jsem se k ní přinutit. Zmocnila se mě jakási apatie. Touha od všeho se distancovat, nemít s tím nic společného. Podle nejnovější módy se tomu říká krize osobnosti. Poslední dobou se mi nějak nedařilo. Pubertální velkohubý výstup před šerifem, nabubřelé a prázdné výhrůžky.

Někdo se velice šikovným způsobem pokusil zamotat nás dva do své soukromé a kruté ošklivé záležitosti, jenže Lennieho dar přesvědčivosti a důkladnost Normana Hyzera to improvizované obvinění rozmetaly.

Všechny klece nahánějí člověku strach. A někdy, když strávíte jen chvíličku v nějaké malé klícce, vyvolá to ve vás pouze pocit, že vás vypustili do větší klece, do té, kterou jste si v průběhu let postavili sami pro sebe. Sebeklam absolutní svobodné vůle je vůbec nejhorší ze všech klecí. A může v ní být pořádná zima. Možná taková zima, jaká by mi byla uvnitř Miss Agnes tři metry pod hladinou kanálu, kdyby mě odtamtud Meyer nebyl vytáhl. Nebo taková, jaká by byla v hrobě, kdyby mě byl Frank Baither tou první ranou střelil do obličeje.

Obrovským vypětím vůle jsem se přinutit sáhnout po telefonním seznamu, najít číslo šerifova úřadu a zatelefonovat dispečerovi svou momentální adresu. Oblékl jsem se, nasedl jsem do auta a rozjel jsem se hledat Johnnyho servis na hlavní ulici. Našel jsem ho v centru poblíž zemědělských skladů a garáží nákladních aut.

Byla tam naftová čerpací stanice a půl tuctu velkých kójí pro opravy nákladňáků. Byla tam lakovna a karosárna a po straně volný prostor přeplněný automobily, které zcela evidentně zabily své majitele ve spršce skla, kovu a krve. Zahlédl jsem velký modrobílý vyprošťovací vůz. V dílně nikdo nepracoval, celý servis působil v to dokonalé dubnové odpoledne ospalým dojmem. V malé kanceláři seděl nějaký stařík a četl časopis skutečných kriminálních případů. Hubená dívka v džínsách a podprsence roztírala voskovací pastu na MG se zelenou metalízou.

V řadě aut zaparkovaných u postranního plotu se Miss Agnes vyjímala jako stará matrána ve skupině dorostenek. Vystoupil jsem z buicku a přešel jsem k ní. Od dílenského úseku ke mně šikmo přes uježděný pás zamířil asi devatenáctiletý rozložitý mladík. Na sobě měl nízko posazené džínsy a potrhané zamaštěné tričko. Husté a

lesklé černé vlasy mu spadaly na široká ramena.

„Vy jste pan McGee?“ Když jsem přikývl, rozhovořil se. „Já se jmenuju Ron Hatch. Můj táta je Johnny Hatch, majitel tohoto podniku. Nechtěl, abych s tím rollsem něco dělal, protože je to auto, které zabavila policie a mohlo by nám zůstat na krku. Nemohl jsem se ale dívat na to, jak tady jen tak stojí. Tak mi táta nařídil, že to musím dělat ve svém volném čase. Zrovna asi před hodinou jsem s tím skončil. Vymontoval jsem nádrž a hlavu, vymyl jsem všechno petrolejem, profoukl jsem palivové potrubí a pořádně jsem vysušil zapalování, cívku a všechno ostatní. Baterie je nabitá. Ta pneumatika je vyřízená a myslím, že se budete muset přeptat někde v Miami, abyste sehnal dunlopku, která by se hodila na tenhle ráfek.“

„Jsem rád, žeš ji nenechal jen tak stát, Rone.“

„Ale kdepak, je to přece nádherná stará mašina. Všechno to ruční lakování a na zakázku dělané díly a součástky. Pouzdra jsou úplně dokonalá, pane McGee. Je tady ale jeden problém.“ Měl velkou houževnatou ruku a banánovité prsty rozeného řemeslníka. Z kapsy džínů vytáhl jakousi složitou součástku. „Vidíte, jak je to tady čerstvě přeražené? Možná se to stalo, když jste padali dolů a narazili na břeh. Patří to na konec hlavní páky řízení, vlevo dopředu. Zatím jsem to tam přichytil svorkou, jen tak abych s tím mohl opatrně zajet sem a zaparkovat, ale jezdit byste s tím nemohl. Nevím o žádné dílně, která by takovouhle součástku dokázala vyrobit, protože tady a tady to nejsou standardní závity, takže by neměli správné závitníky; a není to něco, co by se dalo odlít, protože je to hodně namáhané.“

„Mám v Palm Beach jednoho kamaráda; dělá tam mechanika v takovém podniku, kde mají náhradní díly k rolls roycům už od středověku.“

„Možná bude tohle potřebovat pro porovnání. Mezitím... snad bych mohl něco udělat s karosérií a blatníky.“

„Kolik ti zatím dlužím?“

Rozpačitě se na mne zadíval. „Tady to chodí tak, že opravny se musejí snažit, aby s nimi okres uzavřel smlouvu. Takže je to pětasedmdesát dolarů za odtažení a deset dolarů denně za úschovu po dobu, kdy bylo auto zabavené policií. S daní to dělá sto devět dolarů a dvacet centů. Jakmile jsme dneska ráno dostali z šerifovy kanceláře zprávu, že vám můžeme auto vrátit, přestali jsme vám těch deset

dolarů denně počítat.“

„A co kdyby si mě tam nechali tři měsíce?“

„V tom případě... když lidi nechtějí zaplatit za úschovu, jako třeba když už ta auta stejně nestojí za to, táta je prodává, aby za ně stržil aspoň něco. O vás a o vašem příteli se tady říkalo, že jste určitě zabili Franka Baithera a policie vás chytila, a proto taky táta nařídil, že nemá cenu, abych s vaším autem něco dělal. Ale... já jsem prostě nevydržel jen se dívat, jak tady taková nádherná mašina jen tak stojí. Chci říct, že jsem to dělal z vlastní vůle, a jestli se rozhodnete, že nezaplatíte nic kromě odtažení a úschovy, bude to v pořádku.“

Z balíčku, který mi Lennie nechal, jsem oddělil dvě bankovky. Padesátku a stovku. „Za to odtažení a úschovu mi prosím dej účet se stvrzenkou. Zbytek si zatím započítej za svou práci a až to bude hotové, vyrovnáme se.“

„Karosérii taky?“

„Nebudeš to ale plnit kytel, že ne?“

„To doufám nemyslíte vážně.“ A bylo mi jasné, jak to udělá, že bude promáčkliny vyrovnávat gumovou paličkou, smírkovat, uhlazovat, leštit, v místech, kde to jinak nepůjde, užívat opatrně trošičku olova, smírkovat několik vrstev základové barvy a nakonec použije toho nejvyššího autolaku se smírkováním mezi jednotlivými nátěry.

„Myslíš, že se ti podaří sehnat někde stejnou barvu, Rone?“

„Vždyť ta barva je stejně v hrozně mizerném stavu. Raději bych to udělal celé znova. Nejlepší by podle mě bylo udělat to žlutě několika vrstvami nějakého dobrého laku se zlatým leskem a každý nátěr pořádně vybrousit.“

„Je mi líto, ale ta modrá bude muset zůstat. Ze sentimentálních důvodů.“

Pokrčil rameny. „Stejný odstín?“

„Nemusí být úplně stejný.“

Poprvé se usmál. Zdálo se, že se mu ulevilo. „Můžu to udělat, že bude vypadat úplně báječně. Jen počkejte a uvidíte. Doufám, že brzy seženete ten díl. Nemůžu auták doopravdy pořádně vyladit, dokud se s ním neprojeďu po silnici. Na zvedáku to není to samé.“

Z kanceláře vyšel stařík a zavolal: „Ronnie! Pojď k telefonu!“

Mladík se k němu plavným klusem a dlouhými kroky rozběhl. A

bezprostřední pohled na něj našel odezvu v mé paměti. Odhodlaný pohled té dívky běžící nocí, rozevláté tmavé vlasy, zdvihající se nahá kolena. Jakási nedefinovatelná podobnost, něco jako rodinná podoba. Nic víc, protože ta dívka byla doopravdy dívka se vším všudy, zatímco tenhle běžec byl zase nesporně muž. Pokud jde o mladíky s mužnými rysy a kučery spadajícími na ramena, zjistil jsem, že ve svém vztahu k nim musím překonávat jeden malý problém. Když jsou jejich vlasy doplněny knírem, vousy nebo obojím, jsou to pěkné romantické postavy, jakási vzpomínka na dávné statečné činy a stará jména jako Sumter, Divočina, Shermanův pochod, Custer. Když však jako Beatles nebo Ron Hatch nemají vousy ani knír, musím překonat mentální zábranu plynoucí z toho, že si vzpomínám na příliš mnoho vojenských ošetřovatelek, které jsem poznal.

Bylo by mě zajímalo, jestli už pan Norm odhalil nějakou stopu, která by k té běžící dívce vedla. Byla by to příliš zázračná náhoda, kdyby do celé věci nebyla nějak zapletená. Možná dokonce zapletená od samotného začátku. Třeba to byla právě ta mladá dívka, která si v blonděaté paruce hrála na servírku to víkendové odpoledne, kdy dali osádce bankovního nákladáku do pití barbiturát.

Nebo to možná byla jen návnada, která měla odlákat pozornost Franka Baithera a přivést ho do situace, kde se mu Orville a Hutch mohli dostat na kůži. Nebo nějaká Baitherova přítelkyně, místní či importovaná, křehké mladé maso po více než čtyřiceti měsících abstinence. Poměrně s jistotou se dalo předpokládat, že se vyznala v lese a - oprávněně nebo neoprávněně - si myslela, že ji někdo nocí sleduje, takže využila rachotu a svistu mého auta k přehlušení zvuků, které způsobila, když s praskáním proběhla podrostem a křovím na protější stranu silnice. Špatně odhadla vzdálenost. Nechala to příliš na poslední chvíli. Proč ale ztraceně neproběhla za autem?

Když se Ron vrátil, díval jsem se právě dovnitř do auta. Bylo důkladně vyčištěné, zbavené bahna, řas, vody a všeho ostatního.

„Jo, ještě na něco jsem zapomněl. Všechny vaše věci, rybářské náčiní, nářadí atak dál, jsou tady zamčené ve skladu. Všechno jsem sepsal a udělal seznam. Věci se tady ztrácejí. Možná něco zmizelo ještě dřív, než jsem ten seznam udělal. Chcete si to překontrolovat?“

„Asi až někdy jindy.“

„Nikdo si nemyslel, že vás pustí. A v takovém případě se to

nebere jako krádež.“

„Zdejší lidé si myslí, že když šerif Hyzer někoho sebere, má vždycky pravdu? Je to tak?“

Na okamžik se mi zadíval přímo do očí a pak pohlédl stranou. „Říká se o něm, že je to dobrý šerif. A taky se říká, že je spravedlivý.“

„Tak tedy ještě jednou díky, žes začal na mém autě hned pracovat. Stavím se tady v pondělí.“

Tak jsem tedy jezdil sem a tam a snažil jsem se ponořit do atmosféry města a jeho okolí, dopřál jsem si pozdní oběd v červené plastikové restauraci patřící jedné firmě s podniky v celém státě, kde se podávaly „nejlepší sendviče, jaké nikdy nikde neseženete“, a dostal jsem středně odporný sendvič a velice odpornou kávu; jídlo mi přinesla nějaká ušmudlaná ženská a něco si přitom pro sebe mumlala.

Cestou na oběd jsem si koupil místní raník. Osm stran. Název zněl Hlas Cypress City. V tiráži stálo, že majitelem je společnost Jasson Communications, což je firma, která vlastní několik tuctů maloměstských novin na Floridě a v Jižní Georgii. Zaručený náklad pěti tisíc sedmi set čtyřiceti výtisků podle posledních statistických údajů. Bylo tam minimální množství celoamerických a mezinárodních zpráv různých agentur a velice podrobné zpravodajství o činnosti místních veřejných spolků a společenských klubů. Typická ukázka práce Jassonovy společnosti. Druhořadé běžné rubriky, jejichž názory se pohybovaly od středu po extrémně pravičácké. Spousta městských a okresních úředních oznámení. Podrobné zprávy o cenách zemědělských produktů.

Našel jsem se ve spodním pravém rohu druhé strany.

UVALENÍ VYŠETŘOVACÍ VAZBY

Dva muži z Fort Lauderdaleu byli v pátek ráno úřadem okresního šerifa zajištěni do vyšetřovací vazby v souvislosti s brutální vraždou Franka Baithera, k níž došlo ve čtvrtek večer v jeho sídle poblíž státní silnice číslo 72, poté co bylo zjištěno, že vozidlo, v němž jeli, se někdy během čtvrteční noci zřítilo do odvodňovacího kanálu nedaleko Baitherova domu.

A tím to končilo. Ukázka místní bulvární žurnalistiky. Senzacechtivá novinařina. Kdo, co, proč, kdy, kde a jak. Vynikající podrobnosti. Když jsem tedy skončil se svým opožděným a ubohým obědem, rozjel jsem se do redakce Hlasu Cypress City. Tiskárna byla v přízemí budovy vystavěné z betonových kvádrů na Princeton Street. Redakční a administrativní kanceláře zabíraly zbývající dvě podlaží.

Podle údajů v tiráži byl šéfredaktorem jakýsi Poster Goss. Seděl obklopený sklem ve vzdáleném koutě ospalé zpravodajské redakce. Pár mohutných žen tam ťukalo do prastarých psacích strojů. U redakčního stolu scvrklý osmdesátník. Pár bezvýrazných mladíků s nohama položenýma na laciných kovových stolicích tiše mluvilo do telefonu. Kdesi v pozadí se ozývalo zuřivé cvakání dálnopisu.

Poster Goss byl tlustý, měl vybledlé zrzavé vlasy, brýle se silnými skly, zažloutlé prsty, modrou košili propocenou v podpaží. Ukázal na židli, zamumlal, abych minutku počkal, a znovu se sehnul k textu na žlutém papíru, do kterého měkkou tužkou vpisoval svoje poznámky. Skončil, natáhl se a velkým žlutým pečetním prstenem hlasitě zaťukal na sklo. Jakási dívka v minisukni se zvedla, vešla dovnitř, vzala od něj žluté papíry, zkoumavě na mě pohlédla přivřenýma očima a zase odešla. Poster Goss pozoroval její zadek, dokud se polozasklené dveře nezavřely, pak se opřel o opěradlo židle, z balíčku v kapse košile vytáhl cigaretu a zapálil si.

„Meyer nebo McGee?“ zeptal se.

„McGee. Přišel jsem si stěžovat na to, jakým způsobem jste narušili moje soukromí, kvůli těm intimním podrobnostem z mého života.“

„Jistě,“ pousmál se.

„Tak jsem se tedy zastavil, abych vám poskytl exkluzivní interview o brutalitě místní policie a tak dál.“

„A hrome. To bude trhák.“

„Pane Gossi, mám takový dojem, že jste kdesi kdysi doopravdy pracoval pro noviny.“

Jeho úsměv dostal jemný a zamyšlený nádech. „Pro ty nejlepší, kamaráde. Dokonce jsem kdysi dávno dostal Niemanovu cenu. Víte ale, jak to chodí. Místo rozbouřených moří jsem si našel bezpečný

přístav.“

„Jen tak docela mezi námi, pane Gossi, řekněte mi, co by se stalo, kdybyste otiskl něco víc, než by se líbilo panu Normovi.“

„Prokristapána, člověče, vy si, snad neuvědomujete, že je to právě nezodpovědný tisk, který mezi veřejností vytváří předpojatost proti obžalovaným v kriminálních procesech? Protože neexistuje absolutně žádná pravděpodobnost, že by někdo mohl úspěšně kandidovat proti šerifu Hyzerovi, nemusí Hyzer dávat novinám žádné informace o tom, jaká je klasa. A on doopravdy je zatracená klasa. Taková, že okresní soudce Stan Bowley vydal určitý víceméně permanentní příkaz, pokud jde o předprocesovou publicitu. Takže šerif by si přečetl noviny, přijel by sem, vzal by mě a odvezl by mě ke Stanovi a ten by se na mě smutně usmál a řekl by: Kristepane, Postere, myslel jsem, že máš víc rozumu. A pak by mi napařil pět stovek pokuty za urážku soudu.“

„Což by před soudem neobstálo.“

„To vím taky! Tak tedy půjdu za bratry Jassonovými a řeknu jim, podívejte se, já tady musím zahájit jedno takové křížácké tažení. Víím, že moje noviny docela slušně vydělávají a taky víím, že vy, pánové, jste na mě hodní a každý rok ukládáte na moje důchodové konto pár akcií Jasson Communications, jenže já se musím pustit do boje za svobodu tisku. Potom budou chtít vědět, proti komu se vlastně chci dát do boje, a já jim řeknu, že proti šerifovi, načež se mě zeptají, jestli je zkorumpovaný nebo neschopný, a já řeknu, že je to možná nejlepší šerif v celém státě, který dostal na starost zatraceně divoký okres a zkrotil ho, aniž by použil jakýchkoli nelegálních metod.“

„A co by se stalo, kdyby sem přijela parta ostrých hochů z Miami, aby o tom báječném malém diktátorovi napsala pořádný článek, pane Gossi?“

Znovu se usmál. „Žádná obvinění z urážky soudu. Maximální spolupráce. Výlety s průvodcem. Oficiální šarm. Nic pro noviny.“

„Meyera ale ošklivě zmlátili.“

„Zmlátil ho šerifův náměstek, který dostal okamžitě padáka a obžalovali ho z ublížení na těle.“

„Máte přehled, i když toho moc neotisknete.“

„Staré návyky. Někdejší reflexy. Začal jsem se o to zajímat, když

jsem zjistil, že stačilo, abyste zapískal, a Lennie Sibelius se sem přihnul s vyplazeným jazykem. Proto spolu taky tak dobře vycházíme. Chtěl jsem zjistit, co jste vlastně zač, pane McGee. Proto ta politika otevřených dveří a dojemné upřímnosti.“

„A zjistil jste něco?“

„Najatí gladiátoři jako Sibelius, Belli, Foreman, Bailey a jim podobní jen málokdy plýtvají svými schopnostmi na špatně placené případy, pokud v nich není něco, co by mohlo být užitečné z hlediska publicity. Tady nic takového není. Řekl bych, že to byla přátelská služba. Možná pro něj pracujete. Jako vyšetřovatel, co shání podklady pro obhajobu nebo prověřuje členy poroty. Z vašeho chování mám dojem, že byste se pro takovou práci mohl hodit.“

„Přemýšlel jste někdy o tom, že byste se zase dal na novinařinu?“

„To víte, že o tom přemýšlím. A taky myslím na svou hypotéku a na svou sedmnáctiletou dceru, která se provdala za kluka, co nosí v samoobsluze tašky s nákupem, a myslím na svého syna, kterému je dvanáct a má spastickou obrnu. Dvacet kilometrů od domu chytám docela slušné okouny.“

„Myslíte taky na Franka Baithera?“

„Snažím se na něj nemyslet. Pan Norm mi řekne všechno, co potřebuju vědět.“

Pak jsme se na sebe usmáli a já jsem se zdvořile rozloučil. Připomínal mi Kinga Sturnevana, dávno už odešel na odpočinek, ale pořád se ještě vyznal. Docházel mu dech, ale v prvních dvou kolech vám ještě mohl pořádně zatopit.

Vyšel jsem do pozdního dubnového odpoledne, do jarní vůně siesty. Zamířil jsem s buickem zpátky do Bílého ibisu, odkud jsem si mohl zatelefonovat a přeptat se, jak se daří Meyerovi.

Zaparkoval jsem přesně na místě, kde architekt motelu rozhodl, že by měl stát vůz patřící k pokoji číslo 114. Uvnitř místnosti blikalo na telefonu červené světlo. Poznamenal jsem si čísla, která mi

nadiktovala recepční. Z Lauderdaleu mi volala jistá Lennieho zaměstnankyně s výrazným britským přízvukem, aby mě seznámila s Meyerovou diagnózou: lehký otřes mozku, fraktura lícni kosti a zůstane přes noc v nemocnici na běžné pozorování.

Druhé číslo bylo místní. Nechal jsem telefon desetkrát zazvonit přesně podle instrukcí v telefonním seznamu. Pak jsem zavěsil a zavolať jsem šerifovi. Byl tam.

„Ano, pane McGee?“

„Nechci se dopustit něčeho, proti čemu byste mohl mít námitky. Napadlo mě, že bych si zajel k pumpě Ala Storeyho na Tamiami Trail, pak jsem si ale uvědomil, že už je to mimo váš okres.“

„Proč byste tam jezdil?“

„Tak nějak bych docela rád věděl, kdo a jak na mě ušil tu boudu.“

„To je předmětem vyšetřování. O vaši pomoc nestojíme.“

„A má to vyšetřování nějaké výsledky?“

„K tomu bych se momentálně raději nevyjadřoval.“

„To je to nejlepší, co mi můžete říct, co?“

„Byl bych rád, kdybyste zůstal v mé jurisdikci, pane McGee.“

„Jak si přejete, šerife.“

Chvilí jsem mrzutě zíral na nezašpinitelný a neroztrhatelný koberec a pak jsem začal v telefonním seznamu hledat Arnsteada. Nebyl tam žádný Lew, Lou, Louis ani Lewis. Byli tam jen tři: J. A. Arnstead, Henry T. Arnstead a Cora Arnsteadová.

Zkusil jsem J. A. Arnsteada. „Je tam Lew?“

„Na tomhle čísle určitě ne, pane.“ Prásk.

Vytočil jsem číslo Henryho T. Arnsteada. „Je tam Lew?“

„To tedy sotva, kamaráde.“ Prásk.

Začal jsem vytáčet číslo Cory Arnsteadové, pak jsem se ale rozhodl, že bude lepší, když se na příslušnou adresu rozjedu a přesvědčím se sám. Podle seznamu to byla Cattleman's Road číslo 3880. Našel jsem Cattleman's Road necelý kilometr západně od Bílého ibisu; běžela na sever od silnice číslo 112. Rovina a dřevěné bungalovy, které byly od sebe tím vzdálenější, čím jsem se dostával dál na sever.

Velká venkovská poštovní schránka na pravé straně silnice s červenou nálepkou hlásající jméno Arnstead. Písčitá příjezdová

cesta, vedoucí k růžovému domku z betonových panelů, malé usedlosti, jejíž zdi byly obrostlé spoustou nepěstěné mexické révy. Na začátku příjezdové cesty hrbol, zabraňující útěku dobytka. Za domkem hospodářská stavení a ohrazená pastvina s velkým rybníkem. Při zeleném okraji rybníka se popásal asi tucet podsaditých krav. Na modré vodě plavalo malé hejno bílých čínských hus, a když jsem opatrně přešel přes příjezdový hrbol, zaparkoval poblíž domu a vypnul zapalování, zaslechl jsem jejich husí volání na poplach, které se podobalo sboru barytonových kazoo. Na akru mokřin na protější straně silnice začínaly rosničky ladit na večerní koncert. Jakýsi vynalézavý drozd se pohupoval na vrcholku ztrouchnivělého stromu a nacvičoval nový hit pro svůj repertoár.

V předních dveřích se objevila nějaká vrásčitá malá stařena; vytáhl ji ven pes neurčité rasy a velikosti telete se strakatou černohnědou srstí; chlupy na páteři se mu ježily a kolem krku byly celé pocuchané. Tlumeně zavrčel a vycenil na mě řadu obrovských bílých tesáků. „Buttercupe,“ zakřičela žena. „Stůj! Stůj!“

Buttercup se zarazil a celý se třásl nedočkavou touhou zakousnout se do mě. Stařena na sobě měla prastaré modré džínsy, tmavočervený svetr a modré tenisky. Oběma rukama svírala silný řetěz, připevněný k obojku zdobenému cvoky. Byla vyzáblá jako hůlkovité figury, jaké kreslívaly děti.

„Doufala jsem, že je to Lew,“ ozvala se. „Nebo že se tady konečně objevili Jase nebo Henry, aby se podívali, jestli mi nic neschází. Buttercup ale pořád vrčí. Co jste zač? Doktoři mi nemůžou operovat oči, dokud mi na nich neuzrají zákaly, a můžu vám říct, že už mě to čekání pořádně otravuje. Tak kdo jste?“

„Jmenuju se Travis McGee. Hledal jsem Lewa.“

„Proč?“

„Jenom jsem si s ním chtěl promluvit.“

„Stůjte a nehýbejte se. Musím tomu psovi vysvětlit, že je všechno v pořádku. Buttercupe! Klid! Klid! Přestaň dělat ten randál! Lehni!“

Posadil se a vrčení ustalo. Jazyk mu visel z tlamy. Jantarově žluté oči si mě však prohlížely s neskrývanou nedůvěrou.

„Teď jděte pomalu přímo k němu, pane McGee, pěkně tak, aby si vás mohl očíkat. Nehýbejte se moc rychle.“

Pomalu jsem postupoval kupředu. Buttercup znovu zavrčel a paní Arnsteadová ho napomenula. Očichal mi nohavici. Řekla mi, abych k němu natáhl ruku, a tu také očichal. Pak se znovu postavil a zavrtěl ocasem. Řekla mi, že ho můžu poškrábat za ušima. Líbilo se mu to.

„Ted’ už vás nechá na pokoji. Kdybyste sem někdy přišel a Buttercup byl odvázaný, rychle a potichu se k vám rozběhne; stůjte na místě, on si k vám přičichne a dá vám pokoj. Kdybych neměla Buttercupa, dělalo by mi starosti, že tady tak často bývám sama.“

„To věřím, že si s ním připadáte bezpečně. Nevíte, kdy se Lew...“

„Než začneme mluvit o Lewovi, byl byste tak hodný a prokázal mi jednu laskavost? Už jsem si říkala, jestli bych neměla někomu zavolat a poprosit ho, aby sem přijel a pomohl mi. Ten Lewův vraník od rána pořád vyvádí a já nevidím dost dobře na to, abych se o něj postarala a podívala se, co ho trápí. Je to ta bližší budova a je ve stáji, která se otevírá na druhou stranu. Vyznáte se v koních?“

„Vím, že jsou velcí, mají velké zuby, dělá se mi z nich vyrážka a na první pohled se jim nelíbím.“

„No, myslím, že to bude tím, že když má Lew tolik starostí, zapomněl ho možná nakrmit a dát mu vodu.“

Obešel jsem dům a našel jsem příslušnou stáj; horní polovina dveří byla otevřená a zajištěná hákem. Ve stáji stál vraník se svěšenou hlavou. Jeho srst vypadala matně. Stáj už příliš dlouho nikdo nevyčistil; v dusném zápachu bzučelo hejno much. Žlab na krmení i koryto na vodu byly prázdné. Vraník prudce pohodil hlavou, zakoulel divoce očima a pokusil se vzepnout na zadní, kopyta mu však sklouzla po slizké podlaze, takže málem upadl. Soudě podle zaschlého trusu na bocích, několikrát už na zemi ležel.

Vrátil jsem se do domu, popsal jsem situaci paní Arnsteadové a zeptal jsem se, jestli existuje nějaký zvláštní důvod, proč bych ho nemohl pustit ven.

„Lew ho nechával ve stáji, protože měl na pleci nějakou ránu, která se musela potírat mastí, a pokaždé ho chytat byla moc velká práce. Počítám, že nejlepší bude, když ho pustíte ven; musíme doufat, že nevypije všechnu vodu z rybníka a nezchvátí se.“

Když jsem vyhákl spodní polovinu dveří, otevřel je dokořán a

ustoupil pořádný kus stranou, vyšel kůň ven mnohem pomaleji, než jsem čekal. Šel nejistě, jako by nedůvěřoval vlastním nohám, pomalu však zrychloval krok celou cestu až k rybníku. Dlouze se napil, chvíli počkal a pak se napil znovu, potom poodešel od rybníka s břichem viditelně větším než předtím, pomalu klesl na kolena a převalil se na zem. Myslel jsem, že se rozhodl zemřít. Pak se však začal válet v trávě a otírat nečistotu ze své černé srsti.

Rozhlédl jsem se kolem sebe a všiml si hniječihó naklíčeného zrní ve venkovním žlabu, uviděl jsem špínu a nepořádek.

Paní Arnsteadová seděla v rákosovém křesle na úzké verandě, chráněné sítí. Pozvala mě dovnitř. Posadil jsem se a Buttercup přišel ke mně, položil mi velkou hlavu na koleno a čekal, až ho poškrábu.

Obklopovalo nás vlahé světlo soumraku a vůně květin.

„Já už prostě nevím, co mám dělat.“ začala paní Arnsteadová. „Neměla bych svými starostmi obtěžovat někoho cizího. Lew je můj nejmladší syn a je poslední, který ještě bydlí se mnou. Na vojně si vedl moc dobře, potom se vrátil domů a sehnal si místo šerifova náměstka. Pracoval tady ve městě, šlo mu to dobře a chodil s tím děvčetem Willoughbeeových. Nemyslete si, že když jsem jeho matka, znamená to, že nedokážu vidět věci tak, jak jsou. Jason byl můj první, Henry druhý a potom to trvalo šestnáct dlouhých let, než se narodil Lew. Kristepane, vždyť Jasonovi už je třiačtyřicet, čtyřadvacet let už je ženatý a jako první děcko se jim narodila holčička; ta se provdala v šestnácti, takže už mám pravnuka, kterému je skoro šest let. Víím, že v Lewovi bylo odjakživa něco špatného. Vždycky se ale hrozně snažil a uměl pracovat a o hospodářství se dobře staral. Teprve v posledních šesti měsících se z něj stal někdo úplně jiný, někdo, koho vlastně vůbec neznám. Přestal se stýkat s Clarou Willoughbeeovou a začal chodit se spoustou laciných, navoněných a upovídáných ženských. Začal být ještě protivnější. Ke svým bratrům se choval tak ohavně, že už ho v životě nechťejí vidět. Nestará se o hospodářství ani o mě a místo toho se dal do spolku s takovou pakáží, jako jsou ti Perrisovi. A teď provedl něco, ani nevím, co to bylo, kvůli čemu ho vyhodili z práce a možná bude dokonce muset do vězení. Já vůbec nevím, co se bude dít dál. Tenhle dům patří nám, není na něm hypotéka a je psaný na moje jméno, ale ta trocha peněz, kterou dostávám, nestačí na jídlo, elektřinu, daně a

všechno to ostatní. Jase a Henry jsou ochotní mi pomoci, ale nechťejí, abych tady takhle bydlela. Přišli s nápadem, že bych měla bydlet vždycky šest měsíců u jednoho a šest měsíců u druhého, takže bych byla až do smrti taková turistka. Co to vlastně ten můj chlapec provedl, že se pan Norm tak rozčilil a vyhodil ho? Víte to?“

„Vím. Nebylo to nic pěkného.“

„Připadá mi, že už poslední dobou na pěkné věci ani nejsem zvyklá.“

„Jistý velice milý, hodný a přátelský člověk byl zajištěn do vyšetřovací vazby. O té záležitosti, která se vyšetřovala, vůbec nic nevěděl. Váš syn ho bez jakéhokoli zřejmého důvodu velice surově zmlátil. Ten člověk je teď v nemocnici ve Fort Lauderdale.“

Pomalů zavrtěla hlavou. V tom světle a z toho úhlu jsem náhle viděl, jak musela vypadat jako mladá dívka. Byla určitě moc hezká.

„To přece není Lew,“ povzddechla si. „To se mu vůbec nepodobá. Odjakživa to byl darebák, ale takovýhle darebák přece jen nebyl. Pitím to být nemůže, protože od té doby, co se mi začaly zhoršovat oči, vyčeníchám všechno jako ohař. Něco se mu prostě zvrtilo v hlavě. Chová se divně. Někdy se mnou nepromluví ani slovo. Posadí se ke stolu, hodí do sebe polovinu večeře a pak najednou odstrčí židli, vyběhne ven, praskne dveřmi a odjede někam do tmy. A jindy se zase pustí do řeči. Panebože, to potom namluví kilometry za hodinu, slova se přímo perou, aby se dostala ven, a přitom se v jednom kuse směje a přechází z místa na místo, až se musím začít smát taky.“

„Kdy tady byl naposledy, paní Arnsteadová?“

„Počkejte, musím si vzpomenout. Ve čtvrtek někdy kolem poledne. Mám pořád strach, že už odešel nadobro. Včera navečer mi někdo po telefonu řekl, že ho vyhodili z práce. Bylo mi líto, že nevidím dost dobře, abych se... no, abych prohledala jeho věci a podívala se, jestli bych nenašla něco, co by mi řeklo, kde může být. Hrozně nerada bych prosila svoje druhé dva syny, aby sem zašli. Jak jste to vlastně říkal, proč s ním chcete mluvit?“

„Nejspíš jsem se prostě chtěl přesvědčit, že je to doopravdy Lew Arnstead, a pak jsem měl v úmyslu dát mu tu největší nakládačku, na jakou bych stačil. Ten člověk v nemocnici je nejlepší přítel, jakého jsem kdy měl.“

Zadívala se těma zamlženýma modrýma očima mým směrem a pak se upřímně zasmála. Bylo to nefalšovaně pobavené chraptivé zakrákání. Zalapala po dechu a prohlásila: „Líbíte se mi, pane McGee. Nehrajete na mě žádnou habaďuru a nevymýšlíte si. A nebyl byste chlap, kdybyste ho sem nepřišel hledat. Jenže abyste napráskal mému Lewovi, na to byste musel být zatraceně pořádný chlap. Když se na vás tak dívám proti světlu, vypadáte na to dost velký. Velikost ale není všechno. Musíte v sobě mít taky trochu podlosti.“

„Nejspíš dost.“

„Tak dobře, vy ho chcete najít a já zase chci vědět, kde je, takže byste se mnou třeba mohl zajít do jeho pokoje a říct mi, co tam najdete.“

Pracovní oblečení, elegantní módní šaty a uniformy. Činky a pomáda na vlasy a stojan na pušky se dvěma kulovnicemi, dvěma brokovnicemi a jednou karabinou; všechny byly udržovány v pečlivém pořádku. Policejní příručky, zemědělské časopisy a sešity s kreslenými seriály. Psací stůl se zásuvkou na písemnosti. Účty za provoz farmy. Daňové listiny. Paní Arnsteadová seděla na posteli s hlavou nakloněnou na stranu a poslouchala, jak se probírám zásuvkami a deskami s papíry. Vyzkoušel jsem kapsy šatstva ve skříni. V postranní kapse jedněch kalhot jsem našel zmuchlaný vzkaz, psaný tužkou na útržku žlutého papíru; doleva nakloněné písmo bylo dětinské, neumělé a s gramatickými chybami. „Miláčku, ve středu po práci vodjel do Tampy za jeho mámou. Vyháknou zas to samý drátěný vokno a dávej prosimtě pozor, ať do ničeho nevrazíš a neprobudíš děcko. Sem tak rozrajcovaná, že když na to mislim, točí se mě úplně hlava.“

Podpis žádný.

„Co jste našel?“ zeptala se stařena.

„Jenom milostné psaníčko od nějaké ženy. Bez podpisu. Chce vědět, proč za ní nepřišel.“

„Když na tom není jméno, tak nám to nepomůže. Hledejte dál.“

Hledal jsem dál. Něco tu scházelo; ten člověk přece musel mít nějaké věci, které si schovával na památku. Znamenalo to, že je někde ukryl. Pravděpodobně nijak zvlášť pečlivě. Prostě někam, kde by nebyly přímo na očích. Bude snadné je najít. Po tuctu marných pokusů jsem však začínal mít dojem, že si buď dal pořádně záležet,

nebo že prostě všechno vyhazuje. Konečně jsem tu skrýš našel. Už předtím jsem zjistil, že zásuvka na nočním stolku je falešná. Byl tam jen zásuvkový knoflík a drážka ve dřevě, která měla tvar zásuvkovitého obdélníku. Když jsem však sáhl dospod, ukázalo se, že je tam hluchý prostor dost silný na to, aby se do něj vešla pořádná zásuvka. Odstavil jsem ze stolku lampičku a budík. Horní deska měla skryté panty.

Spousta místa na pornografické knížky a pár klinicky barvitých milostných dopisů od přítelkyň. Místo na několik obálek s polaroidovými fotografiemi. Místo na tři baňaté lahvičky s kapslemi. Asi tak stovka v každé lahvičce; jedna byla z třetiny prázdná. Všechny kapsle stejné. Zelenobílé - a když jsem jednu z nich otevřel, uvnitř byly stovky drobných kuliček, polovina zelená a polovina bílá.

„Co jste to našel teď?“ zeptala se.

„To, co vašeho syna změnilo.“

„Myslíte jako nějaké drogy? Můj Lew by přece drogy nebral. To nikdy.“

„Má tady schovaných asi dvě stě sedmdesát kapslí dexamyly, to je směs dexedrinu a luminalu. Jedna z těchhle kapslí vám stačí pohánět motor osm hodin. Mezi mládeží se tomu říká ‚rychlovka‘. Udrží to člověka v superbdělém stavu. Když si chcete udělat pořádnou náladu, vezmete si dvě nebo tři. Moc velká dávka může vyvolat halucinace.“

„Rychlovka?“ opakovala. „O tom se někdy loni v říjnu mluvilo v rozhlase. Říkali tak nějakým práškům, které našli v šatních skříňkách na střední škole. Pan Norm, můj Lew a Billy Cable tam šli s povolením a všechny skříňky prohledali. A zrovna... tou dobou se začal měnit.“

„Aspoň víme, že kdyby se už nechtěl vrátit, vzal by si tohle s sebou.“

„Díky bohu, aspoň za to. Je tam ještě něco?“

„Spousta dopisů.“

„Od těch jeho ženských, ne?“

„Ano.“

„No tak se nestyděte a přečtěte si je. Mně je ale číst nemusíte. Jen se podívejte, jestli z nich nezjistíte, kde by asi mohl být.“

Nebylo třeba říkat jí, že hledám nějakou stopu, která by mi napověděla, s kým si to užíval v kůlně v té době, kdy měl hlídat Baitherův dům.

Jen málo dopisů bylo označených datem. Narazil jsem však na jeden, na kterém bylo datum z poloviny března; byl kultivovanější a méně jednotvárný než ostatní a nesmírně mě zaujal.

Milý Lewe,

včera jsem se v supermarketu potkala s Frannií a ta se jako vždycky snažila vypustit trochu jedu, takže mi prozradila, že tě dvakrát viděla s Lilo. Samozřejmě mi můžeš říct, že mi do toho nic není, protože to, co mezi námi bylo, je už definitivně pryč a nemůže se to vrátit, a ty víš, proč jsme se museli rozejít nadobro. Tohle ti ale píšu jen kvůli těm starým časům, protože než se to všechno pokazilo, chvíli jsem tě doopravdy a hluboce milovala a ty to nejspíš víš. Nikdy jsem ti skutečně neodpustila, žeš mě tak bezdůvodně zmlátil, a myslím, že ti to ani nikdy neodpustím, ale stejně by mě mrzelo, kdyby ses měl zaplést do nějakých pitomých malérů. NECH LILO NA POKOJI!!! Ta holka nikdy nikomu nepřinese nic dobrého. Víím o ní všechno, protože jedno děvče, které dobře znám, se s ní nějakou dobu kamarádilo. Po rozvodu šla bydlet k matce z toho důvodu, že její otec dobře věděl, že by ji nezvládl. Soud mu sice přiřkl obě děti, ale on nechal Lilo jít. Matka a nevlastní otec si s ní také neuměli poradit a moc lidí o tom asi neví, ale když jí bylo sedmnáct, asi tak rok po tom, co nechala střední školy, se zapletla s Frankem Baitherem a ten je přece dost starý na to, aby mohl být její otec. Říká se o něm, že ho brzy pustí, a jestli ji bude chtít zpátky, bude lepší, když tam nebudeš překážet. A teď ti řeknu ještě jednu další věc, kterou náhodou víím, a doufám, že se ti z ní zdvihne žaludek. Nevymyslela jsem si to, protože já nemám takový chorobný mozek, abych si dokázala vymyslet něco tak odporného. Stalo se to vloni v prosinci, jednou v neděli odpoledne. Roddy Barramore zůstal trčet na stodvanáctce v těch místech, kde z ní odbočuje Shell Ridge Road. Praskla mu vodní hadice a Roddy se rozhodl, že nejlepší bude dojít pěšky po Shell Ridge Road k Perrisovým, protože si myslel, že pan Perris bude mít doma nějakou hadici a svorky nebo aspoň lepicí pásku. Byla to teplá

neděle, a když byl Roddy už kousek od domu, slyšel sítí v otevřeném okně, že pan Perris má hlasitě puštěný nějaký fotbalový zápas. Tak ho napadlo, že místo aby zvonil u dveří, půjde na něj zavolat oknem, a už už otevíral pusou, aby to udělal, když si všiml, že Lilo a pan Perris jsou na gauči, brousí to spolu jako šílenci a všechny jejich šaty že jsou na hromadě na podlaze. Roddy se honem přikrčil, aby si ho nevšimli, potom šel zpátky a nejdřív řekl Rhodě, že nikdo nebyl doma. Rhoda povídala, že byl chvíli ticho a pak že jí prozradil, co se doopravdy stalo. Co si můžeš myslet o holce, která se vyspí se svým nevlastním tátou a přitom ví, že její máma tam bezmocně leží v ložnici sotva pět metrů od nich, neschopná mluvit nebo se pořádně pohnout od té doby, co víc než před dvěma lety měla mrtvici? Jsou sice lidé, kteří říkají, že to byl trest boží, já si ale myslím, že ji nemůžeme soudit, protože doopravdy nevíme, jaké důvody měla k tomu, aby svoje manželství rozbila tak, jak to udělala. Rhoda mi to pak vyprávěla. Chtělo se mi z toho zvracet a doufám, že na tebe to zapůsobí taky tak. Nezáleží mi na tom, že už se spolu nestýkáme, vážně ne. Přeju ti vždycky jen to nejlepší, Lewe, ale jestli se dáš do spolku s Lilo, nečeká na tebe nic než starosti a ošklivé maléry.

*Vždy tvoje přítelkyně
Betsy*

Prošel jsem si polaroidové fotografie - byly to amatérské akty. Dvaatřicet různých pozic. Spousta různých dívek. Na deseti snímcích pózovala štíhlá blondýna s bezvýrazným úšklebkem a obrovitým masitým poprsím. Vleže na břicho i na zádech, vestoje, v předklonu i vkleče. Pět snímků zobrazovalo ženu s nádherným tělem, tak dobrým, že vynahrazovalo i neschopnost fotografa. Na všech odvracela hlavu, aby jí čočka neviděla do obličeje. Kromě nich tam bylo třináct snímků různých žen, které se snad daly považovat za trofejní fotografie - všechny fotografované zepředu, všechny nahé, některé bleskem a některé v přirozeném světle, některé v místnosti a některé venku. Odhadované stáří osmnáct až dvaatřicet let. Nejružnější výrazy od bázlivého nejistého úsměvu po omámeně skelné oči sexuality, od širokého úšklebku přes vyplašený pohled překvapení po teatrální zmaření. Uniformita póz je zbavovala

veškerých erotických atributů. Měnily se v archivní záběry, které klidně mohl někdo udělat v předsálí plynové komory po krátké jízdě v dobytčáku.

Byly to zbývající čtyři fotografie, které způsobily, že jsem pocítil mravenčení na krku a na hřbetech rukou. Statná, pěkně rostlá, tmavovlasá a opálená dívka. Opálená byla všude stejnoměrně do tmava kromě překvapivě bílého proužku po bikinkách, spuštěných nízko a obepínajících funkčně zakulacené pevné boky. Jedna z těch hezkých, přitažlivých, zábavných a přitom tvrdých tvářiček, které se často smějí. Tvář jako stvořená pro legraci a zábavu, hry a potěšení. Vůbec ne komplikovaná, pokud jste se nepodívali blíž a pozorněji. Potom jste zahlédli něco, co tam nepatřilo, co tomu ostatnímu protiřečilo. V té tváři byla drsná smyslnost, která byla v rozporu s veselým výrazem. Úporná rezolutnost, odporující tomu pohledu přívětivé ochoty k legraci a hraní.

Už jsem tu tvář na jeden nepatrně krátký okamžik viděl, několik vzrušených vteřin předtím, než se Miss Agnes zřítíla do kanálu. Byl jsem si tím jistý. A když jsem teď měl příležitost prohlédnout si ji pečlivěji, potvrdil jsem si prchavý dojem, že mladý dobrovolný opravář mého vozu, Ron Hatch, musí být její pokrevný příbuzný. Přestože jeho obličej nebyl kulatý, ale spíše podlouhlý, výraz spíš posmutnělý než veselý, zakřivení úst, posazení očí a výška i sklon čela, to všechno bylo velice podobné.

„Musí tam být hrozná spousta dopisů,“ ozvala se stařena.

Uložil jsem všechno kromě nejvýraznější fotografie tmavovlasé dívky zpátky, přiklopil jsem desku a postavil jsem lampičku i budík na místo.

„Nic, co by nám pomohlo. Rád bych se vás ale na pár věcí zeptal, jestli vám to nevádí, paní Arnsteadová.“

„Vůbec mi to nevádí. Už jsem toho stejně napovídala až moc, takže můžu klidně mluvit dál. Takhle to dopadá s lidmi, co jsou staří a osamělí. Nedokážou se zarazit, když se najde někdo, kdo je ochotný k nim zajít a poslouchat je. Pojd'te ale zpátky na verandu. Mohl by se přiřítit Lew a naštválo by ho, kdyby ve svém pokoji našel někoho cizího.“

Slunce už bylo za obzorem a z verandy byl výhled na západní oblohu, výhled na pruh tak intenzivní červeně, že to vypadalo, jako

by všechna vzdálená města světa hořela. Až budou hořet doopravdy, bude to nejspíš vypadat hodně podobně.

„Paní Arnsteadová, vzpomínám si, jak jste říkala něco o tom, že se váš syn dal do spolku s takovou pakází, jako jsou Perrisovi. Patří k těm Perrisovým nějaké děvče?“

„Je tady Lilo, jenže ta vlastně není Perrisová. Slyšela jsem sice, že si začala říkat jejich jménem, ale jestli jí to legálně povolili u soudu, to nevím. Doopravdy se jmenuje Hatchová. Její táta je John Hatch, to je člověk, který má kolem Cypress City spoustu přátel a obchodních zájmů. Patří k těm lidem, co jim to doopravdy pálí, když jde o obchod, ale jak se jedná o ženské, jsou to troubové. Přinejmenším se tedy oženil s jednou, ze které se vyklubala zaručená potvora. Wanda. Přivezl si ji sem z Miami, musí to být... počkejte... no, je to už spousta let. První se jim narodila Lillian, potom přišel Ronnie a pak to děcko, co jim umřelo. Já osobně bych řekla, že to mezi Johnem Hatchem a Wandou neklapalo hned od začátku. Možná strávil tolik času v práci, že ji moc často nechával samotnou, a Wanda je ženská, která maléry přímo přitahuje. Strašlivě se spolu hádali a podle toho, co lidi říkají, to Johnnyho Hatche jednou konečně přestalo bavit a tak se rozhodl, že si najde nějakou záminku, aby se té ženské zbavil. Stalo se to asi tak před sedmi lety. V jeho servisu tehdy pracoval jeden šikovný mechanik, jmenoval se Henry Perris, a Johnny měl dojem, že Henry leze Wandě pod sukně, kdykoli se mu k tomu naskytne příležitost. Tak si najal nějakého chlápka a ten mu proti nim opatřil úplně jasné důkazy, magnetofonové nahrávky, fotografie a spoustu dalších věcí. Neměla naději, že by dostala děti, alimenty nebo vůbec něco. Jakmile byl rozvod platný, Henry každého překvapil, protože se s ní oženil. Lillian bylo tehdy čtrnáct nebo patnáct a divoká byla jako nějaké zvíře z bažin, a když se rozhodla, že raději zůstane s matkou, měl Johnny Hatch dost rozumu, aby se proti tomu nevzpíral. O Ronovi se říká, že je to hodný kluk. Johnny se před pár lety znovu oženil a má teď dvě malé děti. Počkejte. Kde jsem to byla? Wanda a Henry se odstěhovali do jednoho domu daleko na jih od města, je to až tam dole na kraji bažin. Slyšela jsem, že Wanda hodně přibrala, a myslím, že musela mít vysoký tlak, protože vždycky byla taková zarudlá. Měla lehkou mrtvici, to bylo myslím asi před třemi lety, a

potom měla další pořádnou a od té doby leží v posteli, bezmocná jako děcko. Tam dole jsou ještě další Perrisové, všechno stejná pakáž, rvou se a kradou a běhají ve smečce s ostatní chamradí. Lillian patří k těm nejhorším. Říkají jí Lilo. A můj Lew se s takovou spodinou kamarádí.“

„Víte to určitě?“

„Telefonovala sem, rozkazovala mi, nařizovala, abych synovi vyřídila, že volala Lilo. Požádala jsem ho, aby jí řekl, aby mu sem nevolala. Hrozně se kvůli tomu rozčilil.“ Povzdechla si. „Z mého nejmladšího se změnil v někoho úplně cizího. Asi to byly ty prášky a ne doopravdy on.“

„Kde pracuje Henry Perris?“

„Pro Johnnyho Hatche tedy rozhodně ne. Říká se o něm, že by si mohl najít práci, kde by chtěl, protože je to vážně šikovný mechanik. Slyšela jsem, že dělá někde na jih od města.“

„U pumpy na Tamiami Trail?“

„Možná. Vážně nevím.“

„Jaké má Lew auto?“

„Ještě před třemi měsíci měl moc hezké auto, jenže potom ho naboural tak hrozně, že byl zázrak, že se přitom sám nezabil. S pojištěním nebylo něco v pořádku, takže teď jezdí s takovým starým džípem, který jsme měli tady na farmě; trochu si ho dal do pořádku. Býval špinavě žlutý, ale Lew mi říkal, že ho nechal přestříkat na černo. Poslyšte, něco mi vrtá hlavou.“

„Ano?“

„Jsem sice bláznivá stará ženská, ale pitomá nejsem. Mám takový dojem, že si myslíte, že by Lew mohl být v nějakém horším maléru, než jen kvůli tomu, že zmlátil vašeho nejlepšího přítele.“

„Možná ano. Nevím.“

„V tom případě... jestli doopravdy je, doufám, že ho najdete, a doufám, že to řeknete panu Normovi. Jestli je v nějakém maléru, chtěla bych, aby ho někam zavřeli, protože už začíná být tak divoký, že by se mohlo stát, že by někoho zabil, a pak už by mu nezbýval vůbec žádný život. Bude lepší, když přijde o kus života a dostane se z toho, co s ním udělaly ty prášky, než kdyby přišel úplně o všechno. Pokud už snad... pokud už někoho nezabil?“ Strach v jejím hlase byl zřejmý a dojemný.

„Myslíte Franka Baithera?“

„Bylo to v rádiu.“

„Myslím, že byl ve službě, když se to stalo.“

„Díky bohu.“

Poprosila mě, abych jí zatelefonoval, kdybych se o Lewovi něco doslechl. Já jsem ji naopak poprosil, aby mi dala vědět, kdyby se vrátil domů. Prohlásila, že telefonovat může, protože si odpočítává dírky na číselníku. Řekl jsem jí číslo Bílého ibisu a začal jsem ho opakovat, ale řekla mi, abych se nenamáhal, že to vypadá, jako by se jí paměť časem zlepšovala místo zhoršovala. Televize že jí tedy ale rozhodně chybí, vidí jenom obrysy a světla a dohromady to nic neznamená. Prohlásila, že by byla ráda, kdyby si ty zákaly pospíšily a už uzrály.

Když jsem jel zpátky k městu, přemýšlel jsem o tom prastarém a úctyhodném prostředku milosrdné psychologie, o mýtu zralosti očních zákalů. Pouzdro oční čočky lze vyoperovat okamžitě, jakmile se začne zakalovat. Postoperativní vidění zprostředkované korekčními čočkami je pak ve srovnání s normálním zrakem i v tom nejlepším případě ubohou náhražkou. Zralost, o níž se mluví, je tudíž pouhou psychologickou zralostí pacienta, dobou zhoršujícího se vidění, která trvá tak dlouho a vede k tak špatnému zraku, že postoperativní vidění je v porovnání s ním učiněný zázrak a rozkoš. Pacient je šťastný, protože výchozí báze srovnávání se změnila.

V primitivních venkovských oblastech Indie existují jistí neuvěřitelně krutí lidé, kteří cestují od vesnice k vesnici a za pár rupií oční zákaly léčí. Jejich chirurgickým nástrojem je dlouhý, velice tenký, velice ostrý a tvrdý trn. Zasunou trn ze strany za oční čočku a propíchnou pouzdro. Zakalená tekutina pak vyteče do samotného oka a je nahrazena nebo zředěna čirou kapalinou zevnitř oka. Zrak se znovu navrácí. Je to zázrak. Po šedesáti nebo devadesáti dnech pacient úplně a nenávratně oslepne, jenže tou dobou je už kouzelník o tucet vesnic dál a pilně provádí nové zázraky. Možná že tito lidé sami sebe nepovažují za kruté. V zemi, kde syndikáty ve velkoměstech kupují děti, pečlivě je mrzačí a zohavují na zvlášť dobře viditelných místech, nákladními auty je každé ráno rozvázejí po celém městě, aby s žebráckými miskami seděly na frekventovaných chodnících, a za soumraku je zase sbírají stejně

neosobně, jako když výběrčí vyprazdňují mincovní automaty, je krutost samotná pouhou filozofickou abstrakcí.

Dubnový večer už začínal být chladný, takže jsem se nejdřív znovu zastavil v Bílém ibisu a vzal si staré modré plátěné sportovní sako, vyčištěné a vyžehlené na náklady daňových poplatníků z Cypress County, a pak jsem zamířil do podniku, kterého jsem si všiml, když jsem předtím jezdil městem. Podnik se jmenoval Dobrodruh. Spousta modrých neonů, kouřové sklo, asfaltové parkoviště přeplněné automobily s místními značkami. Přechlazená klimatizace, jejíž ventilátory vyháněly ven kouř, stropní svítidla, vrhající úzké světelné paprsky dolů na tváře sobotního večera. Dlouhý bar, obalený několika vrstvami lidí; další seděli u stolků, nakláněli se k sobě a hulákali na sebe intimní sdělení do ohlušujícího kraválu hlasů stovky jiných lidí, kteří se všichni snažili překřičet hudbu. Trio hudebníků stálo na vysokém pódiu v rohu, tři lhostejně se tvářící vousatí mladíci s přibližně pětisetwattovou aparaturou zesilující tóny elektrické kytary a baskytary; třetí tloukl do velkého bubnu a do mikrofonu vydával jakési zvuky - mohla, ale nemusela to být slova. Obligátní drobná dívka měla druhé vysoké pódium pro sebe. Byla buclatá, energicky si odhazovala vlasy z přivřených očí, podupávala do rytmu bigbeatu a neustále opakovala jednoduchou kombinaci striptýzového vlnění boků, břišního tance a tahitských tanečních vibrací. Nedalo se doopravdy tvrdit, že je nahoře bez, protože pilně poskakující řadra obepínal uzounký proužek látky. Stála ve světle reflektoru, který pravidelně střídal růžovou, černou, modrou a zase černou barvu, a ve tmě přízračně zářily jen její zuby, dva úzké textilní pásy a stříbrné vysoké boty.

Zatímco jsem čekal, až se protlačím dost blízko k baru, abych si mohl objednat, prohlížel jsem si okolní společnost. Středoškolská mládež, zemědělstí dělníci a dělníci z balírny. Svobodní elegantí i mladí ženáci. Bankovní úředníci, sekretářky a mladí majitelé realitních kanceláří. Tesaři a instalatéři, elektrikáři a štukatěři spolu s mladými zubními lékaři a vojáky či námořníky, kteří byli doma na dovolence, nemocničními techniky a ošetřovatelkami, poslíčky a prodavači a k tomu hrstka obvyklých dravců, mužů středního věku v mladistvém oblečení, kteří pozorovali, odhadovali a vybírali si

potenciální kořist obojího pohlaví, připravovali svou pečlivě promyšlenou konejšivou taktiku. Asi tak polovina objednávek zněla na pivo a polovina na tvrdý alkohol. Pivo se podávalo točené ve vychlazených těžkých sklenicích, které vyvolávají dojem, že v nich je dvojnásobek skutečného obsahu. Kolem stolku pobíhaly servírky a roznášely buď sendviče s pečeným hovězím, nebo misky krevet vařených v pivu. Peníze se tu musely jen sypat, protože jakmile servírka položila na stůl účet, nezbyvalo než zaplatit a odejít nebo si objednat něco dalšího. Zmocnil jsem se studené sklenice, zaplatil dolar a dostal třicet centů zpátky; tmavé pivo mělo příliš vysokou pěnu. Vyprostil jsem se z návalu u baru, upíjel jsem a rozhlížel jsem se po řídícím stanovišti. Máte-li v centrální manéži velký hlučný program, ve kterém spolu účinkují lvi, tygři, medvědi, ovce, králíci, lasičky a kobry, musíte mít také krotitele s biči, kuchyňskými židlemi a lesklými pistolemi, protože jinak začnete příliš mnoho zvířat ztrácet a skončíte s prázdnou manéží a soudním příkazem přibitým na dveřích.

U vzdáleného konce dlouhého baru vypukla jakási výtržnost; z ničeho nic se objevili dva klidní muži a zasáhli dřív, než se rozruch stačil rozšířit dál po sále. Byl to šikovný pár, rychlý a profesionální - bez váhání popadli toho pravého. Když ho kolem mne odváděli, všiml jsem si, že má bolestí rozevřená ústa a vyžděšené oči, obličej bledý a zpocený. Oba muži se usmívali a žertovali s ním. Nějaká bolestivá metoda klidného vyvedení - ruční nebo mechanická - je pro obchod mnohem lepší než půl tuctu tradičních vyhazovačů. Podle toho, jak rychle se muži objevili, mi bylo jasné, že sál musí být pod dohledem. Vybral jsem si tedy nejlepší místo, odkud bylo možno pozorovat celý lokál, a konečně jsem našel kontrolní stanoviště. Vysoko nad barem byla zabudovaná zrcadlová plocha. Tam si mohl člověk poklidně sedět a pozorovat celý bar, všechny stolky, malý taneční parket, pokladny, vchod a dveře na toalety. Oba muži se vrátili do sálu a zaujali zase své postavení napravo od hlavního vchodu. Jeden z nich stiskl tlačítko domácího telefonu a něco do něj řekl. Dovedl jsem si představit, jak asi jeho hlášení znělo. „V pořádku, Charlie, už se uklidnil. Jede domů a dneska večer už se sem nevrátí.“

Stál jsem tedy v tom absolutním a osamělém soukromí, které

může existovat pouze uprostřed davu cizích lidí a ohlušujícího kraválu rozjařených hlasů a rozjařené rockové hudby, díval jsem se na energické rytmické pohyby buclatého těla neúnavné blondýnky a přemýšlel jsem o tom, proč mám vlastně takový pocit, že v mé rovnici je příliš mnoho důležitých neznámých.

Štěstí mi přálo víc, než jsem si zasluhoval; za první jsem našel tu osamělou, ustaranou a upovídanou stařenu, za druhé se se mnou ta stařena rychle a důvěřivě dala do řeči a za třetí se mi podařilo důkladně nahlédnout do skrytého soukromého života Lewa Arnsteada.

Spousta věcí do sebe nádherně zapadala, jenže právě ta nádherná shoda byla nějak podezřelá.

Zatoužil jsem, aby Meyer stál vedle mě a abych si na něm mohl vyzkoušet svou teorii. „Frank Baither naplánoval přepadení bankovního auta. Použil k tomu Hutche, Orvilla, Henryho Perrise a Perrisovy nevlastní dcery Lilo. Henryho jsme viděli, Meyere. Byl to ten ramenatý opálený chlapík s bílými zuby, co tehdy ráno přijel u pumpy Ala Storeyho pozdě do práce. Přijel... v modrém rambleru. To znamená, že Henry měl prsty v Baitherově vraždě. Ta holka, co nám přeběhla přes cestu, byla Lilo Perrisová (nebo Hatchová). Henry vyrobil falešnou stopu. Bylo to moc překombinované, možná proto, že byl příliš nervózní. Sebral tu obálku a nějak ji předal Lilo. Ta potom šla k Baitherovu domu a odlákala Lewa Arnsteada, takže jí poskytl příležitost, aby obálku nastrčila dovnitř. Arnstead fetuje rychlovku, dopouští se chyb a je nebezpečný. Pan Norm nepotřebuje udělat nic jiného, než že vysleduje pohyby té obálky od Henryho k Lilo a do Baitherova domu; potom je může všechny sebrat a přimět k řeči - Henryho, Lewa i Lilo. Měl by to udělat rychle, než Lew a Lilo zmizí i s penězi z toho auta.“

A najednou mi bylo jasné, co by mi na to Meyer řekl. Téměř jako bych slyšel jeho hlas. „Jestli toho náš šerif Norman Hyzer o tomhle okrese ví tolik, kolik si myslím, musí taky určitě vědět, že ta malá přítelkyně Franka Baithera před přepadením bankovního auta byla Lilo Perrisová. Ví, že v tom bylo zapletené nějaké mladé děvče. Možná začal mít podezření, že v tom jel taky Henry Perris, a v tom případě si určitě zjistil, kde Henry ten víkend byl. Vypadal absolutně přesvědčený, že to byla naše práce. Jako by tomu musel věřit. Proč

asi?“

„Možná tam má prostě slepé místo. Možná je tak blízko, že to sám nevidí. Možná je do toho i nějak zapletený. Všechno to do sebe tak krásně zapadá, Meyere.“

„A to tak bývá vždycky?“

„Sotva kdy.“

„Tak proč se pořád tak pitomě ptáš?“

Meyer zmizel, když se přede mnou objevil velký King Sturnevan; v jeho obrovské pěsti vypadala láhev coca-coly směšně malá.

- 9 -

„Nazdar. McGee, na našeho kámoše Lewa jste zatím nenarazil, co?“

„Jak to víte?“

„Už jsem vám říkal, že bych vsadil na vás, ale určitě by vás poznamenal, tomu byste se neubráníl. Trochu jsem se poptával, ale nikdo toho pitomce neviděl.“

Kingovo civilní oblečení se skládalo z velké červené sportovní košile se vzorem palmových stromů a z pokrčených khaki kalhot velikosti stanu. Na hlavě měl dozadu posazený malý slamák s úzkou kreprou a do kapsy košile si zastrčil řadu doutníků.

Museli jsme na sebe křičet, abychom se slyšeli, a to, co jsem mu chtěl říct, jsem křičet nemohl. Ochotně vyšel za mnou do náhlého večerního ticha; posadili jsme se do buicku se staženou střechou.

„Řekl byste, že se Arnstead začal měnit k horšímu asi tak před půl rokem?“

„Možná už to bude tak dlouho. Nijak zvlášť jsem si ho nevíšimal.“

„Předtím byl v pořádku?“

„Byl to docela formát. Možná se dokonce vyrovnal Billymu Cablovi a Cable je polda jak se patří, to mi tedy věřte. Jenže... já nevím. Počítám, že v tom byly holky. Je to pár měsíců, co jednu z těch svých holek zmlátil. Podala na něj oznámení a potom ho zase

vzala zpátky. Pak tady byla jedna věc, kterou jsem možná měl hlásit. Jel jsem tehdy svým autem, může to být tak šest sedm týdnů. Bylo to na stodvanáctce, objevil se v protisměru, jel sám v našem hlídkovém voze číslo čtyři a plyn měl přišlápnutý až na podlahu. Máme fordky s těžkým pérováním a s motory Cobra 428 s devítimilimetrovým výstupním hřídelem, takže to klidně vytáhneme na dvě stovky, a on kolem mě proletěl s ručičkou až na zarážce tachometru. Honem jsem to otočil a hnál jsem se do města, protože jsem myslel, že snad někdo vybral banku. Nikde nic. Zeptal jsem se, co se proboha dělo, Lewe? Na silnici, jako je tahle, by ses taky mohl zabít. Poradil mi, abych se šel vycpat. Jen se podívejte na boxery. Pamatuju pár šampiónů, co to s nimi šlo pěkně z kopce, když se na ně nalepila nějaká mizerná ženská.“

„Napadlo vás někdy, že fetuje, Kingu?“

Chvilí neodpovídal, zamračeně se díval na dlouhý doutníkový popel a pak ho přes dvířka odklepl na asfaltovou plochu parkoviště. „Uvažuji o tom, kamaráde.“

„A co kdybych vám řekl, že doopravdy fetuje? Že to vím určitě?“

„V tom případě vám já řeknu dvě věci. Řeknu vám, že jste vůbec neměl čenichat tak hluboko, abyste na tohle přišel, protože pana Norma to pěkně nadzdvihne. A taky řeknu, že čím víc o tom přemýšlím, tím víc se mi zdá, že je to pravda. Nebyla to třeba rychlovka? Podívejte se na boxery, dneska už snad neexistuje ani jeden, co by nastupoval na hlavní zápas a nenafedroval do sebe předtím tyhle superprášky. Jenže to k ničemu nevede, kamaráde. Jedou jako dráha a nic je neunaví a jsou taky o něco rychlejší, ale může se stát, že je někdo šeredně zraní, oni si to vůbec neuvědomí, vstanou a pak natáhnou bačkory. Vydáte ze sebe víc, než máte, a potom dva nebo tři dny proležíte, abyste byl zase normální. Brát to ale pravidelně, to je jiná věc. Teď mě napadá, že toho poslední dobou moc nenaspal a taky zhubnul. Co ho k tomu přivedlo?“

„Jak se říká na kazatelně, špatná společnost.“

„Kamaráde, nějakou tu špatnou společnost máme všichni. To všechno ale znamená, že uděláte líp, když nebudete Lewa hledat. Držte se od něj pěkně stranou.“

„A taky to znamená, že už neodhadne, co si může dovolit. Proto

se tak pustil do Meyera. Mohl ho zabít.“

„Vyšel jsem ven v nesprávnou chvíli.“

„Proč ho nezarazil Billy Cable?“

„Protože Billy a Lew spolu zrovna moc dobře nevycházeli, a když v takové situaci vidíte chlapíka, jak sám strká hlavu do špagátu, nebudete mu v tom přece bránit. A Billy nakonec Lewa stejně zarazil, protože jinak by byl Lew toho vašeho kamaráda zabil. Když byla potom řada na vás, abyste šel k panu Normovi, Billy to risknul a nechal vás na kamaráda kouknout, aby se to pan Norm o Lewovi dozvěděl pěkně zatepla a od plic. Chudák.“

„Kingu, ta žena, co podala na Arnsteada oznámení a pak ho zase vzala zpátky, je její křestní jméno Betsy?“

„Kriste pane na nebesích! Vy přece máte být tady v městě cizí. McGee. Betsy Kappová, paní Betsy Kappová. Je to rozvedená panička a pracuje v restauraci hotelu U virginského dubu jako servírka. To je hotel paní Tefferové. Nejlepší jídlo v celém okrese.“

Potěšilo mě, že King potvrdil hodnocení, které jsem o místní kuchyni slyšel od Lennieho Sibelia. Šel jsem s Kingem zpátky dovnitř a o dvacet minut později jsem odjel do středu města. Když jsem vcházel do restaurace, bylo něco po deváté hodině. U dlouhého stolu při protější zdi se konala nějaká rodinná oslava, šampaňské a přípitky pronášené postaršími muži na adresu sympatického děvčete a jejího červenajícího se budoucího manžela. Dva tiché párky u malých stolků při kávě a zákusku ve světle svíček. Tři tělnatí obchodníci, kteří na ubruse kreslili plánky parcel.

Když ke mně přistoupila servírka s jídelními lístky v podpaží, bylo mi jasné, že to nemůže být nikdo jiný než Betsy Kappová. Byla to totiž ta štíhlá blondýnka, která pózovala pro deset Lewových fotografií, ta, která se snažila o sexy žádostivý pohled a tak docela se jí to nepodařilo. Měla na sobě tmavomodrou blůzu s naškrobeným bílým límečkem a v obličeji ten napůl tázavý a napůl nesouhlasný výraz, kterým se naznačuje, že na večeri už je trochu pozdě.

Než mě stačila odmítnout, řekl jsem: „Můj právní zástupce, pan Sibelius, mi říkal, že bych byl blázen, kdybych chtěl jíst někde jinde, paní Kappová.“

„Cože?“ zarazila se. „Ach tak,“ dodala potom. Otočila se a pohlédla na hodiny v hale. „No, je už sice trochu pozdě, ale... pokud

nebudete chtít něco, co by dalo příšernou spoustu práce...”

„Biftek, opečené brambory, salát s olejovou a octovou zálivkou a kávu?”

„To by snad... Posad'te se někam a já zatím...”

Poněkud neobratným poklusem odběhla do kuchyně, zatímco já jsem si vybral stůl u zdi co nejdál od ostatních čtyř obsazených stolů. Když přišla zpátky, usmívala se. „Díkybohu ještě nevypnuli gril. Opečené brambory ale nemáme. Dáte si smažené hranolky?”

„Prima.”

„A ten biftek jak?”

„Středně propečený, spíš trochu do krvava.”

„Můžu vám od baru přinést nějaký koktejl?”

„Gin, jestli mají, tak plymouthský, neředěný, s ledem a s kouskem citrónu. Dvojitý. Když nebudou mít plymouthský, ať dají Boothův.”

Odešla s mou objednávkou, vrátila se a přinesla mi gin, potom přešla k pokladně a zinkasovala nejdřív odcházející rodinnou společnost a potom tři obchodníky. Díval jsem se, jak se pohybuje. Vypadala o něco mladší a hezčí než na těch amatérských aktech - pravděpodobně díky tomu, že se tvářila zaujatě a vitálně, pohybovala se rychle a stále pěkně vzpřímeně. Nebýt toho, že jsem viděl ty fotografie, byl bych přemýšlel o tom, jestli impozantní křivka jejího poprsí neskrývá některou z těch umělých náhražek, jejichž výroba symbolizuje, jak je naše kultura posedlá bohatě vyvinutými řadry. Věděl jsem však, že je to skutečnost, velkolepá, obrovitá skutečnost.

Když mi přinesla salát, zeptala se: „Ještě jeden gin? Musím roznášet i pití.”

Po chvíli mi přinesla večeři; byl to opravdu nádherný kus masa. Když jsem snědl asi polovinu, zaplatil a odešel i zbývající z obou párů, takže jsem měl celou restauraci jen pro sebe.

„Můžu vám už přinést kávu?” zeptala se Betsy Kappová.

Ukázal jsem na volnou židli proti sobě. „Se dvěma šálky?”

Zaváhala. „Proč ne? Díky. Jsem na nohou už od půl dvanácté.”

Přinesla kávu, posadila se proti mně a naklonila se k plameni svíčky, aby si připálila cigaretu. „Obsluhovat pana Sibelia byla doopravdy radost. Je to hrozně příjemný člověk.”

A taky dává hrozně velké sprotitné, pomyslel jsem si, a rozdává

ho každému na potkání. Natáhl jsem k ní ruku. „Travis McGee,“ řekl jsem. Podala mi ruku s dlouhými prsty a rychleji zase stáhla zpátky.

„Slyšela jsem, že... že jste měl nějaké potíže.“

„Pořád ještě mám. Měl jsem tu hroznou smůlu, že jsem se v nesprávnou dobu vyskytoval na nesprávném místě. Myslím si ale, že už se to pomalu vysvětluje. Nikdy jsem o panu Franku Baitherovi neslyšel, dokud nás nesebrali pro jeho vraždu. Myslím, že kdyby byl šerif přesvědčený, že jsme ho zabili, byl bych pořád v base.“

Kdosi zacloumal dveřmi v hale, pak se evidentně vzdal a odešel.

„Pořád mi vrtá hlavou jedna věc,“ ozvala se.

„Jaká?“

„Pan Sibelius nevěděl, jak se jmenuju, tím jsem si jistá. Vy to ale víte.“

Pokrčil jsem rameny. „Venku stálo pár lidí a povídali si. Zeptal jsem se jich, jestli už není moc pozdě na to, abych tady dostal něco k jídlu, a poradili mi, abych šel dovnitř a poprosil Betsy Kappovou. Takže když jste ke mně přišla s jídelním lístkem, připadalo mi logické, že bych vám měl říkat paní Kappová. Možná to ale byl omyl, třeba jsem se spletl. Měl bych vám říkat slečna Kappová?“

Ušklíbla se. „Ne, paní Kappová. Ale manžela momentálně nemám.“

„Pocházíte odtud, Betsy?“

„Ne. Narodila jsem se ve Winter Havenu. Když mi ale bylo dvanáct, poslali mě sem bydlet k tetičce. Umřela, když mi bylo sedmnáct, a já jsem se vrátila domů, jenže doma to bylo úplně příšerné, takže jsem zase přijela sem a vdala jsem se za chlapce, se kterým jsem předtím chodila. Ten se pak zabil při jedné strašlivé dopravní nehodě, a když jsem dostala peníze od pojišťovny, odjela jsem do Miami a pak do Atlanty, jenže ani v jednom z těchto měst se mi nelíbilo. Potom jsem se vrátila sem a provdala jsem se za chlapíka jménem Greg Kapp; hádali jsme se spolu jako psi, až jsem to už prostě nemohla vydržet a rozvedla jsem se s ním. Nevím, kam odešel, a ani mě to nezajímá. Takže teď jsem tady a za chvíli už to budou čtyři roky, co tady dělám. Občas mě popadá chuť někam zmizet, jenže víte, jak to chodí. Není to tak jednoduché utrhnout se. Práce se mi docela líbí a chovají se tady ke mně celkem slušně. Proč vám ale vlastně vyprávím svůj životní příběh?“

„Protože mě to zajímá. Stačí?“

„Asi vás to fakt zajímá. Bůh ví proč. Jste ženatý, pane Trivisi McGee?“

„Ne. Nikdy jsem nebyl.“

„Musíte mít nějakou práci, která vás udržuje venku na vzduchu. Vypadáte v báječné formě.“

„Pracuju jako havarijní poradce a základnu mám ve Fort Lauderdale.“

„Jste zaměstnaný na nějaké lodi?“

„Kdepak. Jsem nezávislý poradce. Beru všechno, co se naskytne. Bydlím sám v jednom přístavišti na obytném člunu.“

„Páni, to musí být nádhera, takhle bydlet. No, já bydlím taky sama, jenže ne na obytném člunu. Bydlím v takovém malém domku, který patřil mé tetě a který mi odkázala. Dokud mi nebylo jedenadvacet, měla ho ve správě banka a pronajímala ho. Greg do mě v jednom kuse hučel, abych ho prodala. Teď jsem ráda, že jsem to neudělala. Po rozvodu jsem se tam nastěhovala, když vypršela nájemní smlouva těm lidem, co jsem jim ho pronajala.“

„V tom případě se asi v Cypress City dost dobře vyznáte.“

„Dost dobře.“

„Rád bych našel někoho, koho bych se mohl přeptat na místní poměry, na lidi. Na šerifa Hyzera, na Franka Baithera a tak dál. Jenže vy máte nejspíš nějaký program.“

„Protože je sobota večer? Haha! Jediná věc, kterou musím udělat, je sečíst tržbu, přepočítat peníze a dát Frankovi - to je barman - hotovost a šeky.“

„Tak to bych mohl počkat.“

„Budu s tím hotová za chvíličku, vážně.“ Úsměv, se kterým vstávala, byl destilátem několika stovek filmových úsměvů, zdokonaleným o samotě před zrcadlem v koupelně, zrozeným z hladu po romantice, po kouzelné, rozechvělé a roztoužené lásce. Přehrávala si epizodu náhodného šťastného setkání, které dodaly nesmrtelnost všechny filmy Doris Dayové, nečekaný poklad pro třicetiletou blondýnku s jakýmsi dívčím až dětským výrazem úst, jenž nezmizí ani v dospělosti. Ta ústa budou vždycky toužit, doufat a předstírat - a vždycky jich někdo zneužije.

Vzala si jednu z Lennieho dvacetidolarovek, přinesla mi

nazpátek a vrátila se k pokladně. Musel jsem vyřešit delikátní malý problém. Dát spropitné nebo ne? Kdybych dal spropitné, mohl bych narušit vztah, který se se skrývanou nervozitou snažila navázat. Přešel jsem tedy k ní, položil jsem na pult u pokladny pětidolarovku a řekl jsem: „Schovejte to pro tu servírku, co musela tak brzo odejít, Betsy.“

Zahihňala se. „To je něco jako nastavit druhou tvář, ne? Helen je dobrá servírka, ale má vždycky strašně naspěch, aby už byla doma u dětí. Dám jí to a příště se postarám, abyste dostal jeden z jejích stolů.“

Vyšli jsme spolu ven. Zeptal jsem se jí, kam bychom se mohli zajít něčeho napít. Prohlásila, že nejdřív by měla odvézt domů auto. Šel jsem za ní. Měla jeden z těch malých světlehnědých volkswagenů s trochu pomačkanými blatníky; část vnějšího příslušenství chyběla a místy se objevovaly rezavé skvrny. Následoval jsem ji. Jela rychle a prudce vybírala zatáčky. Reflektory protijedoucích aut osvětlovaly její vzpřímenou postavu. Projížděli jsme rychle starou vilovou čtvrtí, kde ve spoře osvětlených místnostech seděli lidé a dívali se na všechnu tu úpornou imitaci veselí na svých malých domácích plátnech, dívali se na konferenciéry a konferenciérky jako na staré a dobré přátele. Kdysi dávno měli jejich rodiče podobné staré a blízké přátele z knih. Ti se jmenovali Alexander Boots, Scatterfood Baines a Tugboat Annie. Jenže čtení bylo mnohem namáhavější. Obrázky jste si k němu museli sami v duchu přikreslovat. Jednodušší je posadit se a dívat se na obrázky, které pro vás naplánoval někdo jiný. Je v tom uklidňující stereotyp a zaměstnává to tu část mozku, která by si začala dělat starosti a užírat se, kdyby neměla co na práci.

„Vaším úkolem, pane Phelps, pokud ho budete ochoten přijmout, je zdiskreditovat nevlastního bratra diktátora Katanzie, získat zpět devět miliard ve zlatě a předat je vůdci ilegálního hnutí svobodných demokratů a zneškodnit mezikontinentální balistické střely, jejichž instalace právě probíhá v pohoří Stammerhorn. Budete-li vy nebo někdo z vaší speciální skupiny zabit nebo zraněn...“

„Tak moment, moment, počkejte sakra! Jestli to přijmu! Proč bych asi měl přijímat takovýhle idiotský úkol? Přeskočilo vám? Nikdy bychom se z té ohavné malé zemičky nedostali živí.“

„Pane Phelps!“

„Barney to nevezme. Paris to nevezme. A já to taky nevezmu! Sežeňte si někoho jiného. Sežeňte si třeba Cinnamona. Zeptejte se příští týden, šéfe, ale přijďte s něčím, co není úplný nesmysl.“

A všechny obrazovky potemní, od naftových pobřeží Maine až po naftou zašpiněné břehy jižní Kalifornie. Náčelník Ironsides odejde na odpočinek na slepičí farmu. Šerif Dillon se strelí do nohy, když se snaží tasit rychleji než desperát z Tombstonu. Sekyra se odrazí od stromu a srazí na zem dlouhána Daniela Boona. Americký obývací pokoj ztichne. Lidé, vytržení ze sladkých, dlouhých a mlhavých let automatizované fantazie, se po sobě nechápavě podívají.

Karn zmizeli všichni ti hrdinové, Andy?

Možná, miláčku, šli tam, kam už dávno odešli všichni ostatní. Někam strašně daleko. Tarzan a sir Galahad a Robin Hood. Ben Casey, kapitán Achab, Stín a králík Petr. Šli za nimi.

A co ale budeme dělat, Andy? Co budeme dělat?

Třeba... si povídat. O něčem přemýšlet.

Povídat o čem? Přemýšlet o čem? Andy, já mám strach.

Jenže žádný problém vlastně neexistuje, protože když obrazovky potemní a ztichnou, všechny pásy v hlavách diváků provedou během pěti sekund autodestrukci.

Takovéhle drobné duševní hry často rozptylují moji pozornost. Zabrzdila tak prudce a nečekaně, že jsem málem vyjel po zadní kapotě jejího brouka. Odbočila doleva na úzkou cestu mezi vysoké a husté živé ploty. Jel jsem za ní; zahnula na malé parkoviště, zhasla reflektory, vystoupila, zašklebila se a s přimhouřenýma očima se ohlédla do světla mých reflektorů, rozsvítila světlo v parkovacím přístřešku a přejela si rukou krk. Vypnul jsem tedy světla i motor a vystoupil jsem. Pod zamlženým půlměsícem cvrlikal v živých plotech dubnový hmyz.

„Spousta masa se u nás dělá na grilu,“ vysvětlovala. „Mají tam sice ventilátory a všechno možné, ale chodím tam dost často, takže když se vrátím domů, páchnu strašně mastnotou. Vleze mi do vlasů i do šatů. Nebude mi to trvat dlouho, než se toho zbavím, Traviši. Pojď se podívat na moje hnízdečko.“

Musel jsem se mu obdivovat, přestože tam měla dost nábytku,

lamp a uměleckých předmětů koupených v obchodních domech, aby to vystačilo na domek dvojnásobné velikosti. Měl jsem pocit, že by stačil jediný neopatrný pohyb a narazil bych si nohu o stolek a shodil z něj přitom pseudomexickou keramiku za devatenáct dolarů a pětadevadesát centů. Musel jsem se také obdivovat kočce, což bylo snazší. Byl to velký vykleštěný kocour, kříženec perského kocoura a nějaké toulavé rasy z ulice s černě a šedě mourovatou srstí - moudrý, tolerantní a zabezpečený kocour, který zcela zdvořile naznačil, že by rád slyšel zvuk elektrického otvírače konzerv. Otevřela konzervu čehosi, co vypadalo příšerně, a vyklopila ji na papírový talířek, který postavila do kouta. Pomalu se k němu přiblížil se zvukem připomínajícím bzučení elektrického motorku, potom se přikrčil a zahájil vážný obřad jídla.

„Dokáže říct svoje jméno,“ chlubila se. „Jmenuje se Raoul. Raoule?“

Kocour k ní vzhlédl, olízl se a prohlásil „Raoul“; pak se zase sehnul ke své mazlavé hostině.

„Pojď se podívat na jeho dvorek,“ vyzvala mě. „Raoulův osobní výběh.“

Prošli jsme dalšími dveřmi, které vedly z kuchyně do oploceného travnatého čtyřuhelníku, velkého asi šestkrát deset metrů. Když jsme vycházeli, zapnula venkovní světla; byla jantarově zbarvená. Plot z dřevěných kůlů byl vysoký asi dva a půl metru, takže zaručoval naprosté soukromí. Byly tam ploché kameny, záhonky, popínavé šlahouny táhnoucí se po dřevěných kůlech a uprostřed malý recirkulační elektrický vodotrysk, který také zapnula. Stálo tam pár kusů nábytku ze sekvojového dřeva a lehátko na opalování.

Měl jsem pocit, že už jsem tam někdy byl, a pak jsem poznal některá místa, která tvořila pozadí jejích polaroidových póz.

„Raoul i já to tu máme hrozně rádi,“ řekla. „Psi tady v okolí běhají v celých smečkách a on ví, že se na něj nedostanou. A já se můžu natáhnout na sluníčku úplně nahá a prostě se opékat, až o sobě vůbec nevím. Je to vlastně tak trochu zbytečné, protože se nikdy pořádně neopálím. Moje kůže se tomu brání. Zrůžovím, pak je z toho taková špinavě žlutá a potom zase bílá. Jenže prostě miluju ten pocit, když jsem na sluníčku.“

Když jsem vydal několik obdivných zvuků, zavedla mě zpátky

dovnitř a do obývacího pokoje. „Posad’ se do tohohle křesla, drahoušku,“ pobídla mě. „Když si dáš nohy na stolek, je to vážně báječné pohodlné. Máš rád brazilskou hudbu? Já jsem do samby úplný blázen. Vidíš, mám ji na všech těchhle kazetách.“

„Mám ji rád.“

„To je prima.“ Zatímco vybírala několik kazet, vysvětlovala: „Jeden můj přítel mi na tenhle kazetový stereomagnetofon obstaral fantastickou slevu. Nahrává si vlastní pásky z desek a z rádia, potom je přehraje ještě jednou, a když jede přes město, nechává mi je tady. Traviši, chtěl by ses něčeho napít, zatímco na mě budeš čekat? Mám tady prakticky všechno. Gin, vodku, rum, skotskou a tak dál. Sama vlastně gin nepiju, takže o něm vůbec nic nevím. Kdosi mi tady nechal skoro plnou láhev něčeho, co se jmenuje bengálský gin. Bude to vyhovovat?“

„Ten je vynikající.“

„Myslela jsem, že by mohl být docela dobrý. Chtěla jsem se na to zeptat Franka, to je náš barman, ale pořád zapomínám. Mohla bych ti udělat zrovna takový drink, jaký jsi měl v hotelu. Co se mě týče, když přijdu domů, ráda si udělám pořádně zředěnou skotskou s vodou a s horami ledu, potom si do vany napustím hodně horkou vodu se spoustou pěny, dlouho se v ní provaluju a čas od času si usrкну toho ledového pití. Chutná to pak fantasticky báječně. To pití si udělám, miláčku, ale neboj se, že se budu dlouho koupat a že na mě budeš muset čekat. Dám si jen v rychlosti sprchu. Můžu ti udělat to, cos...“

„To bude fajn, Betsy.“

Pustila tedy kazetu a nastavila hlasitost. S úsměvem se vrátila, přinesla mi gin s ledem v obrovské zeleně zabarvené křišťálové sklenici s leptaným vzorem vinné révy a hroznů a postavila ho na korkový tácek na stole vedle křesla se sklopným opěradlem. Na korkovém tácku byly namalované malé pestré rybky. Papírový ubrousek byl růžový s červeným nápisem BETSY, natištěným diagonálně přes vroubkovaný růžek. Ke sklenici postavila malou modrou keramickou veslici plnou různých slaných oříšků.

„Tak prosím!“ řekla do hudby pana Bonfy, odešla, aby se zbavila profesionálního pachu spáleného masa, a nechala mě v báječně pohodlném křesle vedle sklenice, jejíž obsah by knokautoval buvola;

napolo jsem ležel ve statickém lese drobných tretek a poslouchal jsem, jak Maria Toledová šeptá slova portugalské milostné písně, reprodukované přijatelně dobrou stereoaparaturou.

Psychopatický škrtič by na mém místě měl jen zatraceně málo taktických problémů. Uvěřila mému tvrzení, že Lennie Sibelius je můj právní zástupce. Uvěřila tvrzení, že moje polozatčení bylo výsledkem smůly a ne toho, že bych byl vinen. Řídila se instinktem a důvěřovala cizímu člověku. Jenže škrtič může vypadat jako já. Nebo jako vy. Host by se mohl po špičkách vkrást dovnitř a sevřít namydlené hrdlo do své choré ruky a v těch okamžicích, které by jí zbývaly, si mohla vzpomenout na úplně jinou filmovou sekvenci. Smrt samotná by nebyla skutečná, protože by vypadala jako z Alfreda Hitchcocka.

Za patnáct minut se znova objevila ve dveřích. „Podívej se na mě!“ zabědovala. „Jen se na mě podívej!“

Měla na sobě dlouhý froté koupací plášť s velkým a nápadným psychedelickým vzorem v rudé, oranžové, růžové a žluté barvě. Okraje držela u sebe s jednou rukou u krku a druhou v pase. Vlasy měla úplně mokré, přilepené k jemně tvarované hlavě.

„Jsem tak hrozně pitomá, když jde o technické věci,“ stěžovala si.

„Co se stalo?“

„Vylezla jsem ze sprchy, sehnula jsem se a přehodila jsem ji, aby voda tekla z kohoutků, a pak jsem chtěla na chvilíčku zazátkovat odpad, abych mohla trochu vypláchnout vanu, jenže jsem vrazila do páky od sprchy, aby to čert vzal. Nechtěla jsem si namočit vlasy. Mám je hrozně husté a hrozně jemné a než uschnou, trvá to celou věčnost. Je mi to hrozně iíto, drahoušku, ale takhle doopravdy nemůžu nikam jít. Vadilo by ti to strašně moc? Mohli bychom si přece popovídat tady, ne? A stejně tady není moc slušných podniků, kam bychom takhle večer mohli jít. Kolik je vlastně hodin? Kristepane, ono už je půl dvanácté pryč! Vůbec jsem neměla ponětí, že je tak pozdě.“

„Stejně jsem chtěl navrhnout, abychom to pustili k vodě. I když to možná není zrovna šťastný výraz.“

„Máš co pít? Kristepane, vždyť ty ses toho sotva dotkl. Vážně ti nebude vadit, když zůstaneme tady? Aspoň se nebudu muset složitě

rozhodovat, co si mám vzít na sebe. Za momentíček jsem zpátky, drahoušku.“

Odešla. Hudba dohrála. Přešel jsem k magnetofonu, otočil jsem kazetu, zvuk jsem ztlumil na polovinu a vrátil jsem se do svého koženého útočiště.

Došel jsem k názoru, že není dost rafinovaná na to, aby schválně strčila vlasy pod vodu a sehrála přede mnou divadlo. A když jsem ji pozval, aby si se mnou někam vyšla, nemohla také vypadnout ze své obligátní role a prohlásit, že by bylo příjemnější, kdybychom zůstali doma. Nepochybně se to stalo právě tak, jak říkala. K omylu, byť úmyslnému, však došlo na podvědomé a nepřístupné úrovni. Všechno to bylo nedílnou součástí toho náhodného osudového setkání. Zápis v zamčeném deníčku - a bylo by zcela nemyslitelné, že by si deník nevedla - měl znít: „Po pravdě řečeno by mezi námi pravděpodobně nebylo vůbec k ničemu došlo nebýt toho, že jsem byla tak nešikovná a namočila si vlasy. I když na druhé straně by k tomu možná bylo došlo stejně, ne ale tak brzy, a ne hned tu první noc, kdy jsem se s ním seznámila. Mezi Travisem a mnou muselo k něčemu dojít a myslím, že jsem to nějak vycítila od první minuty.“

Zpátky byla asi za jeden a půl momentíčku. Kolem mokrých vlasů si obtočila korálově červený ručník a zastrčila je pod něj. Místo aby byla oblečená do minisukně, odhalující celé nohy, jak jsem předpokládal, měla na sobě slonovinově bílou manšestrovou kombinézu s roztomilými širokými zlatými zdrhovadly a malými zlatými visacími zámečky na čtyřech kapsách, se zlatým řetězem kolem pasu a se skrytým zdrhovadlem od krku až k rozkroku. Když několikrát přešla sem a tam po pokoji a narovнала či uhladila pár věcí, zjistil jsem, že na její oblečení reaguji, a došel jsem k názoru, že při její postavě je provokativnější, než kdyby si oblékla to, co jsem očekával.

Odnesla mou sklenici, aby ji doplnila, a sama si namíchala další blendou skotskou. Posadila se na modrou čalouněnou pohovku asi metr od mého koženého doupěte, dlouhé nohy si položila pod sebe a prohlásila: „Jsem asi hrozná, Travis, a všechno pokazím, ale jsem docela ráda, že nikam nejdem. Myslím, že moje hnízdečko je ten opravdový důvod, proč z tohotohle města neodejdu. Když jsem tady, nejsem vlastně vůbec v Cypress City. Myslím, že bych mohla bydlet

kdekoli. Protože kdybych byla kdekoli jinde, vybudovala bych si další hnízdečko, jako je tohle, kde bych kolem sebe měla všechny svoje věci. Já jsem taková... taková... sama pro sebe. Nijak zvlášť se doopravdy nestarám o to, co se děje... tam venku. Takže vlastně ani nevím, jestli ti můžu říct ty věci, které chceš vědět.“

Přiměl jsem ji k řeči, když jsem jí řekl, že se mi šerif Norman Hyzer zdá nějaký divný. Vyprávěla mi tedy jeho tragický životní příběh a vysvětlovala, jak všichni chápou, proč je tak uzavřený do sebe, chladný a precizní. Ve skutečnosti je to ale spravedlivý člověk. Moc spravedlivý. A říká se, že si udržuje perfektní přehled o všech těch nových hračkách a metodách v policejní práci. Žije jen pro svou práci a říká se, že už teď dosáhl stavu, kdy jeho místo vynáší tak málo, že se nikdo jiný nesnaží, aby ho zvolili. Všechny přidělené peníze utrácí na svém oddělení, na platech náměstků, na hlídkových autech, rádiích a všem tom ostatním.

„Víš, já některé Baithery znám, drahoušku, protože na jihu okresu jich je spousta. Jeden mizerný Baitherovic kluk se mnou chodil na přípravku. Zabili ho před lety ve Vietnamu. Jmenoval se Forney Baither. Nevím, jak byl s Frankem Baitherem příbuzný, ale myslím, že byl stejný jako on. Forney si mohl vybrat, jestli půjde do vězení nebo jestli se dá k armádě. Řekla bych, že žádný mrtvý Baither nikomu zvlášť neschází, a myslím, že by s tím souhlasil skoro každý.“

Začínal jsem trochu cítit účinky bengálského ginu. Bylo jasné, že se od ní nedozvím nic užitečného, pokud nenajdu ty správné dveře a nevyvrátím je z pantů. Pozoroval jsem její rozmazanou podobu zelenou sklenicí.

„O čem přemýšlíš?“ zeptala se.

„Nejspíš jsem přemýšlel o vašem velkém šerifovi, o té tragické postavě, o zázraku výkonnosti a vzoru služeb veřejnosti. Proč asi mezi svými lidmi držel zvíře?“

„Jak to myslíš?“

„Surové, sadistické a degenerované děvkařské zvíře, jako je Lew Arnstead.“

Prsty jí vylétly k hrdlu. Zkřivila ústa a široce rozevřela oči. „Lewa? Ten je přece jen...“

„Jen dobrosrdečný ochránce zákona, který úplně bezdůvodně

poslal do nemocnice mého dlouholetého mírumilovného přítele a byl by ho vlastnoručně zabil, kdyby ho Billy Cable nebyl zarazil.“

„To se mu vůbec...“

„Je propuštěný, je na něj podaná žaloba a já doufám, že se Hyzer postará, aby ho poslali za mříže na pěkně dlouhou dobu. Rád bych ho předtím dostal do rukou, asi tak na jednu minutu.“

„On ale není...“

„Vůbec to není takový ošklivý chlapeček? Dej pokoj, Betsy! Přeptával jsem se na něj..., když jsem ho hledal. Mezi ženskou populací Cypress County už je jeho skóre pěkně vysoko. Pohraje si s nimi, trochu jim přitom dá do těla a těmi svými nahatými polaroidovými suvenýry pak baví kamarády.“

Její široce rozevřené oči dostaly skelný výraz, dívala se na mne a skrze mne, když si to dávala dohromady, ohryzek v dlouhém hrdle jí poskakoval, jak znovu a znovu polykala. Kazeta se dotočila do konce. Přístroj neměl automatické vypínání; bylo slyšet tiché šustivé skřípání, protože pohon pásky nepřestával pracovat. Tady bylo její sladké hnízdečko, plné laciných tretek a předstírání. Jistá talentovaná dáma kdysi definovala poezii jako fiktivní zahradu, v níž sedí opravdová ropucha. A já jsem do Betsyiny zahrady právě nasadil ropuchu.

Vydala jakýsi ztracený, prázdný a žalostný výkřik, vyskočila a odběhla hledat úkryt. Jako zázrakem při svém bezhlavém útěku do koupelny nic nerozbila. Dveře se zabouchly a zaslechl jsem nezřetelné kvílení. Vstal jsem, vyndal kazetu a nasadil novou.

Jsi opravdu frajer, Traviši McGee. Všichni osamělí, ztracení a roztoužení lidé na celém světě mají nějaké iluze, které je udržují při životě, které jim v pustině jejich srdce pomáhají vybudovat teplý útulek. Moc jim neprospěje, když jim jejich útulek zboříš a když sami sebe uvidí takové, jací doopravdy jsou. Tahle ženská byla snadná kořist do postele pro kteréhokoli cestáka, který chtěl vyhovět jejím fantaziím a zahrát si sentimentálně romantickou úlohu, trochu okořeněnou primitivním melodramatem.

Takže až se budeš snažit vykutat z té trosky, kterou jsi vytvořil, něco, co by ti mohlo být užitečné, najdi v sobě aspoň tolik slušnosti, aby ses pokusil dát tu fiktivní zahradu zase do pořádku. Pokud k tomu vůbec budeš mít příležitost.

První krok. Jdi ke dveřím koupelny. Zaklepej. „Betsy? Betsy, drahoušku? Jsi v pořádku?“

Nezřetelná a nešťastná odpověď. Něco v tom smyslu, že bude hned venku. Dala by si skleničku.

Namíchal jsem dvě. Vypadaly stejně jako předtím, v té její byl však alkohol, kdežto v mé voda z vodovodu.

Konečně vyšla ven, šla smutně se svěřenými rameny a opuchlým obličejem a říkala něco o tom, jak ji to mrzí, příšerně ji to mrzí.

Přesunul jsem se na pohovku a posadil jsem se vedle ní. Vzal jsem ji za ruku. Pokusila se ji odtáhnout, ale potom ji nechala ležet v mé. Pohlédla mi do očí a pak se zadívala jinam.

„Betsy, můžu říct něco hodně osobního?“ Pokrčila rameny a přikývla. „Myslím, že jsi skvělá, velkorysá a dobrosrdečná žena. Lidé budou občas těchhle tvých vlastností zneužívat. Neměla by ses ale kvůli tomu trápit, vážně. Když... nějaký člověk nikdy nepodstupuje žádná emociální rizika, nikdy mu nikdo neublíží. Jenže taky není doopravdy naživu, není to tak?“

„Já... nevím. Nejraději bych umřela.“

„Když jsem si otvíral tu svou velkou hubu, miláčku, vůbec mě nenapadlo, žeš mohla mít s Lewem Arnsteadem něco společného.“

„Neměla bych s ním nic společného. Jenže... měl problémy a připadal si tak ztraceně a uboze.“

„Co kdybys mi o tom vyprávěla? Třeba to pomůže.“

„To nechci.“

„Myslím, že by to pro tebe bylo nejlepší.“

„Tak dobře... Všechno to začalo tím... a trvalo mu dlouho, než mi důvěřoval natolik, aby mi to řekl... vždycky měl děvčata, ještě než šel do armády, když byl pryč a potom, když se vrátil. A zamiloval se do Clary Willoughbeeové. Doopravdy se do ní zamiloval. A já jsem mu říkala, že za ty jeho problémy nejspíš může nějaký pocit viny kvůli všem těm ostatním děvčatům, že si připadá, jako by jí nebyl hoden nebo něco takového. Jenže když si naplánovali, že se vezmou a všechno to ostatní, vůbec mu to s ní nešlo. Strašně po ní vždycky toužil a potom to najednou tak přišlo... nebyl vůbec ničeho schopný.“

Jak se svým vyprávěním pokračovala, začala do něj vkládat víc živosti a dramatičnosti. Lew a to Willoughbeeových děvče se rozešli. Zkoušel se vrátit zpátky ke svým dřívějším přítelkyním, ale pořád byl

impotentní. A jednou večer, když nebyl ve službě, se opil U virginského dubu; byl tak opilý, že nemohl řídit. Vozila ho sem a tam chladným nočním vzduchem ve svém malém autě. Bez přestání plakal a tvrdil, že se zabije. Potom zkameněl a byl moc těžký, takže ho nedokázala zvládnout a musela ho nechat vyspat v autě pod přístřeškem. Ráno byl pryč. Vrátil se, aby zjistil, co všechno jí prozradil. Potom si zvykl občas se u ní zastavit jen tak na kus řeči.

A konečně jí řekl, v čem je jeho problém. To bylo v říjnu loňského roku.

„Já trpím... takovou poruchou,“ pokračovala. „Je to nedostatečná funkce štítné žlázy, mám od toho nízký krevní tlak, takže si občas připadám tak nějak apaticky a deprimovaně. Dřív jsem na to musela brát tyreoidální extrakt, jenže po něm jsem někdy bývala přehnaně nervózní a ruce jsem měla studené jako led a zpocené. Takže před několika lety mi doktor Grinner napsal permanentní předpis na něco, čemu říkal životabudič. Od té doby si беру každé ráno jednu pilulku. Všimla jsem si, že když se občas spletu a vezmu si druhou, protože zapomenu, že už jsem si jednu vzala, mám pak takový pocit... no, připadám si hrozně sexy. Bude lepší, když to řeknu rovnou. Prostě... řekla jsem Lewovi, jak to na mě působí, a on ke mně jednou v neděli odpoledne přišel, dala jsem mu dvě a asi tak za hodinu už myslel, že by mohl. A tak... chápeš, že jsem mu pomáhala. Byl v takové strašné depresi. No a zabralo to. Byl pak šťastný a rozesmátý a vůbec. A byl mi tak vděčný. A potom jsme se spolu milovali i dál a zamilovali jsme se do sebe.“

„Bral pořád ty tvoje prášky?“

„Ale kdepak. Už je vůbec nepotřeboval, stačilo to jen tehdy poprvé. Bylo to vlastně všechno v jeho psychice. Vždyť to znáš. Vina a strach.“

„Potom jste se rozešli? Proč?“

Oči se jí zúžily. „Tak trochu jsme se pohádali. Nebylo to vůbec nic vážného. Potom mě uhodil a uhodil mě až moc silně. A pak mě mlátil a fackoval dál, dokud jsem neupadla do bezvědomí. Probrala jsem se zrovna támhle na tom bílém koberečku a Lew byl pryč. Pusu jsem měla zevnitř celou rozbitou a v obličeji jsem vypadala úplně příšerně. Druhý den ráno jsem byla rozbolavělá po celém těle a sotva jsem dokázala vylézt z postele. Čtyři dny jsem nebyla v práci. Podala

jsem na něj oznámení, ale pak jsem to stáhla. A týden jsem musela nosit tmavé brýle, dokud nepřestalo být vidět, jaké mám na očích monokly.“

„Jak se choval, když tě mlátil'1“

„Nezdálo se, že by na mě měl vztek nebo něco takového. Křičela jsem, prosila jsem ho a snažila jsem se mu utéct, ale jako by mě vůbec neslyšel. Vypadal... Někdy se mi o tom zdá.“

„A od té doby už jsi ho neviděla?“

„Jen na ulici nebo v restauraci. Jako předtím už ale ne. To rozhodně ne. To už bych neudělala! I kdyby přišel a žebal, nedovolila bych mu, aby na mě sáhl. Napsala jsem mu, aby sem už nikdy nechodil.“

„Jsi taky v té jeho polaroidové sbírce?“

„Samozřejmě ne!“ Přehnaně důrazně. Rychlý kradmý pohled, aby se přesvědčila, jestli jí věřím.

„Třeba to na tebe nějak navlékl.“

„No... jednou v neděli odpoledne jsme vypili spoustu vodky s rajčatovou šťávou, takže jsme se rozdováděli a dělali jsme hlouposti, a Lew měl s sebou ten fotoaparát a přinesl si ho z auta. Používají ho při vyšetřování nehod a já si tak matně vzpomínám, že mě tam vzadu na Raoulově dvorku fotografoval. Ty fotky jsem ale roztrhala.“ Zamyšleně se zamračila. „Aspoň myslím, že jsem je všechny roztrhala. Nadělal jich hroznou hromadu. Rozhodně bych ale nenechala dobrovolně Lewa nebo kohokoli jiného odejít... s takovými fotografiemi v kapse, no ne?“

„To jistě ne.“

Odměnila moje rozhořčené popření vděčným pohledem a upila několik centimetrů ze své sklenice. Smutně se pousmála. „Proč by měl někdo mít zájem fotografovat mě nahou, to je zase jiná věc. Jsem tak nějak divně roslá, tady nahoře úplně obrovitá a všude jinde zase hubená, takže mám míry devadesát devět - šedesát jedna - osmdesát jedna. Tak a teď víš, jak dokážu být pitomá, drahoušku.“

„Řekl bych, žeš narazila na blázna, Betsy.“ Nemělo smysl vysvětlovat jí, že když silným povzbuzujícím prostředkem vyléčila Arnsteadovu dočasnou impotenci, přivedla ho tím prakticky na cestu k tomu, aby se dal na drogy nebo přesněji řečeno aby si vypěstoval návyk na prášky. Jeho chování odpovídalo klasickému modelu

člověka, který fetuje amfetaminy. Rtuťovité změny nálady, rozjařenost a deprese, nedostatek spánku, ztráta na váze, přehnaná sexuální aktivita, neschopnost plnit důsledně svoje povinnosti, lehkomyšlnost, rostoucí tendence k násilí a brutalitě.

„Lew ale nevypadal jako blázen.“

„Svět by byl bezpečnější, kdybychom je rozeznali na první pohled, Betsy.“

„Takže by ho mohli... někam zavřít?“

„Spíš je pravděpodobnější, že někoho zabije a za to že ho zavřou.“

„Ty ho hledáš?“

„Ano. Mluvil jsem s jeho matkou. Od čtvrtěčního poledne nebyl doma. Nenapadá tě, kde by mohl být?“

„Počítám, že nejspíš by mohl být někde s nějakou ženskou.“

„S kým se v poslední době stýkal? Víš o tom něco?“

Otočila se a chytila mou ruku do obou svých. „Ach bože, Travisí, vždyť on je třeba právě teď tam venku ve tmě! Nevím, co se mu může honit hlavou. Možná si dokonce myslí, že za všechny ty jeho maléry můžu já. Třeba... čeká, až odejdeš. Nechod', prosím tě, pryč. Prosím!“

A jsem v pasti. Prostředek právě tak skutečný i neskutečný - zároveň jako ta epizoda s namočenými vlasy. Vymyšlený, a přece nevymyšlený. Upřímný, a přece neupřímný na jakési úrovni rozumu i emocí, ke které sama neměla přístup. Ocitli jsme se v pasti její fiktivní zahrady. Vysvětloval jsem jí, že bude v pořádku a že se nemá čeho bát, ale měla slzy ve svých tragických očích a prohlásila, že ji tam nemůžu nechat samotnou.

Když jsem se v neděli ráno poprvé probudil, byl jsem schopen dopřát si dlouhou chvíli ironického pobavení, v níž jsem si v duchu přehrával nekonečný řetěz náhod, drobných epizod, pastí nebo sebeklamů, který mě asi ve čtvrt na tři ráno vlákal do Betsyiny postele. Převedla naše spojení na úroveň Doris Dayové, naprosto

odlišnou od nějaké náhodné svolnosti. Upředla takovou pavučinu mýtů, že jsem se z ní mohl vyprostit jen za tu cenu, že bych rozerval iluze, které měla sama o sobě. Někdy jste nuceni hrát úlohu, která je vám přidělena proti vaší vůli. Betsy se značně vyžívala v dramatu. Slzy a protesty. Ústupy, na které bylo nezbytné reagovat dalším sblíživáním. Zahalila nás do své náhražkové atmosféry osudu, tragické romantiky, nevyhnutelné lidské osamělosti. Přelévala skutečné slzy z celé řady nejrůznějších důvodů. Udělala z nás obou speciální případy ve světě plném hlupáků, protože jinak by byla jen pouhou servírkou z restaurace, která si přivedla domů vysokého cizince, aby si to s ním - jak se někdy říká - rozdala. Stručně řečeno, tak jsem si získal její zdráhavé srdce, že se prostě nedokázala ubránit. A navěky jsme teď měli žít se svým pocitem viny a lidské slabosti. Stalo se to samozřejmě proto, že ve hvězdách bylo psáno, že se to stát musí.

Ranní ironie, když jsem ležel na zádech a cítil, jak se její kulaté čelo opírá o okraj mého ramene a její hluboké, pravidelné a teplé vydechování mě šimrá na paži. Cítil jsem lehkou a bezvládnou váhu její levé paže, položené nízko přes má prsa, tlak oblého kolene, spočívajícího ve spánku na vnější straně mého levého stehna. Pomalu jsem pootočil hlavu, pohlédl jsem koutkem oka dolů a spatřil rozčuchaný pramen jemných světlých vlasů, zakrývajících obličej. Viděl jsem špičku jednoho ucha, polovinu otevřených úst, okraj růžového jazyka a dva spodní zuby. Pestrou příkrývkou zmuchlanou dolů k pasu. Ruka, kterou mě objímala, mi zakrývala pohled na polovinu velké kulaté bílé plochy levého řadra. Malé modré žilky na bílém pozadí. Pomalé zřetelné zdvihání a klesání v rytmu jejího dechu.

Hlasitě si povzdechla a rytmus dýchání se změnil. Pak následoval přiškrcený zvuk v hrdle, když se zarazila a zatajila dech. Levá paže se pohnula a prsty odhrnuly vlasy stranou. Modrošedé oči se rozvážně zadívaly vzhůru na mě a obličej zružověl.

„Miláčku, miláčku, miláčku,“ zašeptala, potom se ke mně vrhla, zabořila mi hlavu do krku a pevně mě objala. „Nedívej se na mě. Vypadám určitě jako čarodějnice.“

„Vypadáš báječně.“ Slova plynou sama od sebe, protože jde o roli už tisíckrát obehnanou v komerčních televizních melodramatech.

„Nevím, co si asi o mně musíš myslet,“ zašeptá. „Já vůbec nejsem taková. Nevím, co to do mě vjelo.“

S námahou zarazit vulgární odpověď, která se sama nabízí. Je však jednoduché přečíst slova obehnaného scénáře. „Bylo to prostě silnější než my, zlato.“

„Mám tě tak ráda,“ povzdechne.

Otočit stránku. Přečíst další řádku. „A já tě mám taky rád.“ Je to snad tak trestuhodné? Milovat něco znamená v jistém jednoduchém smyslu nebýt ochoten zbytečně tomu ublížit. A nebylo to vysloveno proto, aby to dámu přimělo rozevřít sametová stehna, protože to bylo poprvé vysloveno až tehdy, když bylo po všem, aby si její vlastní fantazie připadala skutečnější.

Když jsem se pak toho nedělního rána probudil podruhé, viděl jsem, že stojí vedle postele a lehce mi poklepává na rameno. Vlasy měla vzadu svázané žlutou stuhou. Na sobě malé bílé opalovačky. Oči nalíčené a na ústech velice pečlivě nanesená růž.

„Už můžeš jít do koupelny, miláčku. Nachystala jsem ti tam pár věcí. Dávej si pozor ve sprše, kohoutek na horkou vodu se otáčí opačným směrem.“

Maličká koupelna s uzoučkým sprchovým koutem. Lokty jsem v jednom kuse narážel do dlaždiček. Velká kostka voňavého růžového mýdla. Velká hebká osuška s černožlutými pruhy, napodobujícími tygří kůže. Chomáčovitá žlutá koupelnová rohož. Smíšené pronikavé aroma parfémů, mastí, pleťových vod, sprejů a přirozené dívčí vůně. Opocené okno zatažené žlutou záclonkou. Žlutý froté potah na víku toaletní mísy. Ve velkém zrcadle jsem zahlédl své opálené, chlupaté a zjizvené tělo. Velkou kloubnatou a šlachovitou postavu, až urážlivě mužskou uprostřed vši té vymydlené a voňavé křehkosti. Nový zubní kartáček. Mátová zubní pasta. Oškrábal jsem si stříště s použitím toaletního mýdla a miniaturního zlatobílého holicího strojku s drobounkou čepelkou. Skončil jsem a podíval jsem se sám sobě do očí v zrcadle nad umyvadlem. „Co tady vlastně ksakru děláš, McGee?“ zavrčel jsem vztekale.

Jenom ne tak zhurta, kamaráde. Připletl jsem se prostě k jedné z těch rolí, do nichž se Betsy Kappová stylizuje. Téhle se říká „bylo to větší než my oba“. Tak dobře. Jistě. Kdykoli jsem přece mohl vycouvat. Ohromný chlapík. Je mi líto, zlato, ale já mám rád ženské

chytřejší, zábavnější a hezčí. Je mi líto, ale nesplňuješ normu. Nevolejte nám, zavoláme vás sami. Nechtě jméno a adresu u sekretářky.

„McGee, nesnaž se mi nic nalhávat a taky se nesnaž nic nalhávat sám sobě. Ta tvoje rozumová zdůvodnění mě nezajímají. Bylo to po ruce a tys po tom skočil. Nemám pravdu?“

Když to chceš říct takhle sprostě. Nevíš ale o tom, že jsem měl veškeré důvody předpokládat, že s ní v posteli bude pěkná otrava. Když už se nedalo dělat nic jiného, chtěl jsem se s tím chlapsky vyrovnat. Čekal jsem spoustu motýlího třepetání, možná i trochu neobratné a upřímné snahy, vyčtené přímo z nějaké příručky o šťastném manželství, a nějaký ten dialog ve stylu všech špatných dramát, na jaká si vzpomínám.

„Jenže? Jenže?“

No dobře! Můžeš tomu říkat nečekaná rozkoš.

„Já se z tebe zblázním, McGee. Vážně. V jednom kuse tak strašně trpíš. Všechna ta ložnicová terapie, co na potkání rozdáváš, tě musí hrozně vyčerpávat. Jak to přijde, kamaráde, že vždycky zřejmě narazíš na raněné ptáče s netušenými vlohami? Že bys měl prostě takové štěstí?“

Nedokázal jsem mu odpovědět; řekl jsem mu, aby koukal zmizet. Oblékl jsem se a šel jsem hledat Betsy. Měla už připravenou snídani na stolku ze sekvojového dřeva ve stinném koutku Raoulovy zahrady. Přinesla džus s ledem, mísu míchaných vajíček, toasty s máslem naskládané pod bílým ubrouskem, do křupava opečenou slaninu a obrovskou konvici horké kávy.

Dělalo jí radost, když se mohla dívat na velkého chlapíka, který se krmil jako šedý vlk. Dávala si nesmírně záležet. Byla koketní a hravá, pochichtávala se a zakuckávala smíchem, cukrovala a hlas jí přeskakoval o dvě oktávy nahoru a dolů. Překypovala radostí, potěšením a dobrou náladou, dělala na mě spiklenecké obličej, čas od času se začervenala, při sebemenším náznaku žertu se hlasitě rozesmála, starostlivě dohlížela na moje potřeby a na moje pohodlí. Uvědomoval jsem si jistý starý a dobře známý jev. Nebyl jsem už schopen pohlížet na ni objektivně, hodnotit ji podle nějaké objektivní srovnávací báze, posuzovat ji podle jakéhokoli měřítká, hodnotícího obličej a postavu. Akt naprostého poznání změnil ženu v někoho

dobře známého a z ní se stala Betsy, zcela zřetelně samostatná osobnost. Viděl jsem teď podrobnosti, kterých jsem si předtím nevšiml, výjimečnou štíhlost jejích rukou s dlouhými prsty a baculatost polštářků na dlaních v místech, kde prsty začínaly, začernalý špičák, který byl pravděpodobně mrtvý. Dva malé dolíčky na levé tváři, drobné vrásky kolem očí, svědčící o lehké krátkozrakosti, zvarhánkovatělou čáru jizvy po straně krku, dlouhou asi dva centimetry. Podrobnosti, které jsem nedokázal hodnotit jako dobré, špatné, vkusné nebo nevkusné, dokázal jsem je pouze pozorovat jako součást této ženy jménem Betsy. Poskakovala a pózovala, cupitala a zářila štěstím, vzdychala a spokojeně se usmívala a já jsem byl velký starý pošetilý ropuší král v její zahradě plné oslav, obsluhovaný, zbožňovaný a přemřštěně obdivovaný. Všechno to bylo součástí scénáře, obligátní koketérie typu Doris Dayové za jasného rána, které přišlo po zdráhavém a přece dychtivém odevzdání toho nejcennějšího.

Zjistil jsem, že chodí do práce jen každou druhou neděli a tuhle neděli že má volno. Bez jakéhokoli přímého rozhovoru o tom, co budeme celý den dělat, začala nepřímou určovat jeho podobu: chvíli si poležíme na sluníčku v zahradě a báječně si přitom zdřímneme, potom si dáme vodku s rajčatovou šťávou a ty báječné steaky, které si schovávala v mrazničce pro nějakou zvláštní příležitost, k tomu vypijeme trochu vína, co dostala od jistého svého přítele, a ten přítel říkal, že je to báječné víno, jmenuje se Chateau nebo tak nějak, jenže ona se ve vínech vlastně nijak zvlášť nevyzná. Má tu ty venkovní reproduktory, které jí daroval taky jeden její přítel, a jsou pořád ještě v přepravním kartonu v garážovacím přístěnku a co kdybych jí je pomohl tady venku instalovat, protože některé její oblíbené pásky by v zahradě zněly báječně, a je tam reprodukcí kabel a všechno ostatní, jenže ona neví, který čudlík se do čeho strká. A celý den nebudeme přemýšlet ani mluvit o ošklivých věcech, ani jednou jedinkrát.

Prohlásil jsem tedy, že mi to připadá jako dobrý plán, že bych si ale napřed rád zajel do Bílého ibisu, podíval se, jestli tam nemám nějaký vzkaz, a převlékl se. Souhlasila, že je to rozumné, a ve dveřích se do mě zavěsila pro polibek tak dlouhý a intenzívní, že se jí zamotala hlava, podklesly jí nohy a lehce se zapotácela.

Vyšel jsem ven, zadíval jsem se na prázdnou příjezdovou cestu a na okamžik mě napadlo, že mého bílého buicka někdo ukradl; pak jsem si vzpomněl, že když už bylo úplně jasné, že s ní zůstanu přes noc, poprosila mě, jestli bych nešel ven a nezajel s ním dozadu ke straně garážovacího přístřešku. Tam ho nemohli vidět sousedé a nebylo ho vidět ani z ulice. Prohlásila, že nemá cenu dávat zlým jazykům látku k přemílání.

Zamířil jsem tedy ke garážovacímu přístřešku. Vzhlédl jsem k modré obloze a spatřil jsem, že na vrcholku sloupu elektrického vedení na vzdáleném konci parcely sedí s tichou a nudnou trpělivostí velký černý floridský sup. Symbol nedělního pohřbu nějakého malého tvora. Když jsem se blížil k autu, ohlédl jsem se zpátky k domu a zjistil jsem, že na hřebeni u zadního rohu stojí bratr prvního supa.

Udělal jsem další krok a uviděl jsem, co vzbudilo jejich hladový zájem.

Střechu jsem večer nechal staženou. Někdo ho nedbale pohodil na mělké zadní sedadlo kabrioletu. Jednu nohu měl na podlaze, kdežto druhá se zachytila na sedadle, takže koleno bylo ohnuté v ostrém úhlu. Velký, hranatý a svalnatý mladý muž s černými vlasy a vystouplými pevnými lícními kostmi. Dlouhé kotlety. Meyer říkal, že Lew Arnstead má malé černé oči. Tohle byly malé černé oči, jedno otevřené více než druhé. Na sobě měl umazanou pracovní blůzu a špinavé bílé džínsy. Hlava mu visela na stranu, takže bylo vidět rozdrcené místo na spánku před pravým uchem a kousek nad ním. Lebku měl proraženou způsobem, který napovídal, že to mohlo být provedeno kusem trubky o průměru asi dvou a půl centimetru. Krve vyteklo jen málo; po zaschlé kaluži lezl tucet lesklých much.

Ve všech takovýchto okamžicích neděláte vůbec nic. Stojíte a soustředíte se na hluboké a rychlé dýchání. Zvýšený přívod kyslíku podporuje myšlení. Začnete si zvažovat různé alternativy.

„Šerife, právě jsem tady strávil noc s paní Betsy Kappovou, a když jsem před několika minutami vyšel ven a šel si pro auto, našel jsem v něm mrtvolu, která by mohla být vaším bývalým náměstkem. Zastavte se, až se vám to bude hodit; počkám tady na vás.“

Ta stará paní přece ví, žes tam byl hledat jejího syna. King Sturnevan ti uspořádal malou přednášku o tom, jak Arnsteadovi

napráskat, až ho najdeš. Arnstead rozmlátil obličej tvého starého dobrého přítele. Hmm. Vyslechli by Betsy Kappovou. O jejím vztahu k Lewovi se pravděpodobně vědělo. „Pan McGee byl se mnou. Neměl příležitost zabít toho ohavného šílence, který mě zmlátil.“

Někomu muselo zatraceně záležet na tom, aby mi nechal tenhle malý suvenýr. Někdo kvůli tomu podstoupil určité riziko. Bude rozumné předpokládat, že přidali pár dalších drobných maličkostí, aby mě důkladně potopili. Jako třeba zbraň. Ten kus trubky zastrčený pod přední sedadlo, do přihrádky v přístrojové desce nebo do okolního porostu.

Hyzera tedy volat nebudu. Musím na sebe vzít tohle dobře zvážené riziko a Hyzera nevolat, což by mohlo později situaci o hodně zhoršit. Třeba už je Hyzer na cestě a Billy Cable sedí za volantem.

Jedna možnost. Natáhnu střechu, odjedu a někde se ho zbavím. Jenže policie už o tom možná ví, číhá na mě a čeká, až s tímhle balíčkem vyjedu ze vrat. To by byla doopravdy moc nešťastná scénka. Dokonalá verze komické situace ze staré grotesky.

Nebo... vrátit se dovnitř a říct, že jsem si to rozmyslel, že jezdit do motelu nemá cenu. Na další den a další noc se přizpůsobit Betsyině hře a doufat, že přijdou a zaklepou na dveře, potom je přesvědčit naprostou upřímností našeho příšerného překvapení.

Nebo... zasvětit do toho Betsy hned teď. Podívej se na tuhle drobnou nepříjemnost, miláčku. Blábolivá hysterie, lomení rukama, vriskání a pobíhání sem a tam.

Fakt: skutečně jsem někdy mezi půl druhou a druhou vyšel ven a přešel s autem. Fakt: zůstal jsem přes noc částečně proto, že Betsy se děsila pomyšlení na Arnsteda, který se plíží kolem ve tmě. Fakt: vyhledal jsem Betsy kvůli dopisu, ukrytému v Lewově pokoji, a v průběhu dalšího vyšetřování by pan Norm tenhle dopis zajistil jako důkaz. A King by se rozpomenul, že mi Betsy identifikoval.

Předpoklad: nebýt toho, že jsem byl zatažen do Baitherovy vraždy a že mě pan Norm propustil s jistou dávkou očividného zdráhání, byl bych možná schopen z téhle situace nějak vybruslit a všechno uspokojivě vysvětlit. Takhle toho však bylo trochu moc, než abych mohl doufat, že to pan Norm spolkne.

Nepříjemné podezření: to, že mi tenhle balíček někdo pověsil na

krk, byl jen potenciálně příhodný vedlejší produkt prvotní nezbytnosti umlčet ústa i paměť spojovacího článku mezi Frankem Baitherem a jeho vrahy.

Beznadějná možnost: schovat ten balíček přímo tady a hodně rychle.

Ani jedna z mých možností se mi nezamlouvala.

„Trave?“ ozvala se Betsy a kráčela ke mně. „Trave, zlatíčko, neslyšela jsem tě odjíždět a byla jsem zvědavá...“

„Vrat se dovnitř!“

„Ale miláčku, vždyť ty na mě úplně křičíš! Jen jsem...“

Vyrazil jsem k ní, abych ji zadržel, mezitím však už učinila ten jeden krok, který ji přivedl ke kabrioletu tak blízko, že spatřila mrtvý obličej se zaschlýma a zaprášenýma očima.

Zakymácela se a v očích se jí objevil prázdný výraz. Vydala jakýsi dávivý zvuk. To už jsem k ní dorazil a chytil jsem ji za obě nadloktí. Příšerně zbledla, zuby jí cvakaly a na dlouhých bílých pažích i na nohou jí naskočila husí kůže. Znovu se na něj podívala; odvrátil jsem ji na opačnou stranu a odvedl jsem ji na slunce. Schoulila se mi do náruče a já jsem ji držel. Zaškytala, vzdechla, potom odstrčila moje ruce a zamračeně se mi zadívala do obličeje.

„Už jsem v pořádku. Ale *proč*? Kristepane, a jak se dostal *sem*?“

„Je to Arnstead?“

Naklonila hlavu na stranu. „Samozřejmě! Copak tys ho nikdy neviděl?“

„Ne.“

Statečně se pokusila o úsměv. „Na vteřinku jsem si pomyslela, že tady někde včera večer doopravdy byl, jak jsem se bála, a že když jsi šel ven, abys přešel s autem... Promiň mi to, miláčku. Nemohl ses přece za mnou vrátit dovnitř, do mé postele... nemohlo by to přece pro nás být takové. Jak nám ale mohli provést takovou ohavnost, že sem nastrčili jeho tělo?“

„Někdo musel vědět, že jsem tady.“

Prošla kolem mne, zašla pod parkovací přístřešek a vrátila se s potrhaným prostěradlem, kterého užívala jako hadru. Došla k autu, rozprostřela prostěradlo a přehodila ho přes mrtvolu.

„Nemohl bys vytáhnout střechu? Stejně jsi ji neměl nechávat staženou, drahoušku. Vevnitř je všechno zmáčené od rosy.“

Sáhl jsem dovnitř a stiskl spínač. Střecha se namáhavě vynořila ze svého krytu, natáhla se dopředu a zacvakla na místo. Supové odlétli.

Bylo dobré nemít ho už na očích. „Snášíš to pozoruhodně dobře, ženská,“ poznamenal jsem.

Vypadala poněkud překvapeně. „Nejraději bych ječela jako blázen. Jenže tím bych asi ničemu nepomohla, ne? Neměli bychom zavolat na policii?“

„Pojď se podívat, jestli tam ještě zbylo dost kávy na dva šálky; trochu si popovídáme a uvidíme, jestli budeme někam volat.“

Poslouchala mě a veškerá její stylizace v malou holčičku byla tatam. Musel jsem začít pěkně od začátku a vysvětlit jí všechno, co se stalo. Vlastně ne úplně všechno. Nezmínil jsem se o jejím dopisu ani o jejích fotografiích. Probral jsem všechny svoje možnosti.

Když jsem s tím vším skončil, zamračila se na mě a prohlásila: „Předpokládejme, že šerif Hyzer doopravdy dojde k nesprávnému závěru a strčí tě zpátky za mříže. Nebylo by to o mnoho bezpečnější než zkoušet... udělat něco, co by taky nemuselo skončit dobře? Chci říct, že by tě určitě osvobodili, protože koneckonců nejsi žádný zločinec, máš přece přátele a pracuješ.“

„Když přidáš další vraždu, Betsy, bude o tom Hlas Cypress City muset přestat psát jako o nějakém dopravním přestupku. A přijedou sem lidi z miamských novin a z televize. Pak už by vůbec nezáleželo na tom, kdyby mě později osvobodili a pustili. Takovou publicitu, aby se o mně psalo v novinách, si nemůžu dovolit.“

„Proč ne? Hledáte... hledá tě policie kvůli něčemu jinému?“

„Ne. A doopravdy pracuju jako havarijní poradce, jenže jinak, než si myslíš. Zajímají mě soukromé havárie. Představ si, že nějaký šikula obere úplně nevinného kořena o hodně velký balík a ten kořen vyčerpá všechny možnosti, jak svoje peníze dostat legálně zpátky. Může se stát, že ho někdo pošle za mnou, a když si myslím, že mám nějakou šanci, vsadím svůj čas a svoje výlohy a dohodnu se s ním, že z toho, co se mi podaří získat zpátky, dostanu polovinu. Havarijní poradce jako poslední naděje. Díky svým úspěchům mám omezenou, ale užitečnou reputaci. A nepoužívám tak docela legálních metod. Jestli si mě Hyzer nechá pořádně prověřit, přijde na to, že žiju stylem, který se mu vůbec nebude zamlouvat. Jsem mnohem

nápadnější, než by mi vyhovovalo, a lidi si mě snadno pamatují. V mém oboru je mi to na obtíž. Jestli se někdy ocitnu na titulních stránkách s fotografií a s barvitým vylíčením toho, jak si vydělávám na živobytí, bude to znamenat, že je s tím živobytím konec, drahoušku. Nikdy už bych neměl šanci dostat se ke kořisti tak blízko, abych něco získal zpátky, a zákon by na mě od toho okamžiku dohlížel bdělým okem. Takže díky, ale to neberu.“

„Mohl by sis přece najít nějaký jiný způsob, jak vydělávat, ne?“

„A nebylo by to prostě jen vězení jiného druhu?“

Zadívala se do prázdna a pak přikývla. „Řekla bych, že když chceš žít takovým životem, jaký ti vyhovuje, stojí to i za velké riziko.“

„Jenže teď na sebe část toho rizika bereš i ty. Není fér chtít to po tobě. Jestli máš trochu rozumu, tak zdvihneš ten telefon.“

„Ale prosím tě. Kdybych uměla dělat rozumné věci, byla bych s tím začala už dávno. Miláčku, ten obytný člun, co na něm bydlíš, má i motory a všechno ostatní, nebo jen tak dřepí na vodě?“

„Můžu se s ním i plavit. Hrozně pomalu, ale zato hrozně pohodlně.“

„Hotel se bude v červnu zavírat a všechny hlavní provozy se budou renovovat - kuchyně, jídelna i bar. Když na sebe někdo bere riziko, měl by z toho taky mít nějaký užitek, nemyslíš?“

„Dobře, drahoušku. Červen je tvůj na palubě Srdcové sedmy.“

„Obstarám vaření, praní a všechny tyhle věci.“

Nikam se netelefonovalo. A s ohledem na nejruznější oblasti neznámého rizika přišla s tím nejlepším nápadem. Převlékla se do blůzy a sukně a s poněkud roztřeseným zamáváním a strnulým úsměvem odjela ve svém volkswagenu. Využil jsem času k pečlivé prohlídce, abych se přesvědčil, jestli k našemu speciálnímu dárku není náhodou přiložená nějaká prémie navíc. To nejhorší jsem si nechal na konec. Byl už ztuhlý, takže nebylo snadné prohledat mu kapsy. Slunce vystoupilo výš a zahřálo vnitřek auta. Mrtvý šerifův náměstek začínal zapáchat.

Peněženka ve stylu divokého západu z hovězí kůže i s chlupy a s vypálenou značkou L.A. Osmatřicet dolarů. Zašpiněné osobní doklady a úvěrové karty. Zpřelámaná barevná fotografie jeho černého koně. Dva kupované, barvitě klinické obscénní snímky.

Plastiková lahvička s osmi známými zelenobílými kapslemi. Tupý kapesní nůž, plný drobné nečistoty a tabákové drti. Zmačkaný balíček se třemi cigaretami značky Viceroy. Armádní zapalovač. Několik klíčů na odřené řetízku. Šestadvacet centů v drobných.

Hlavní cena byla v pravé horní kapse obnošené pracovní košile. Půl listu modrého dopisního papíru, nedbale utrženého. Spěšně naškrábaná slova: „Lewe, jestli ke mně ještě jednou přijdeš, tak přísahám při Bohu všemohoucím, že mám revolver a jak tě uvidím, zastřelím tě.“ Podepsáno propisovací tužkou velkým B tak rázně, že poslední tah protrhl v papíru malou díрку.

Kromě vzkazu jsem všechno ostatní vrátil zpátky na místo. V autě ani v okolním porostu žádná zbraň nebyla. Tělo jsem zase přikryl starým prostěradlem. Dával jsem si pozor, když jsem sahal na cokoli, na čem by mohly zůstat otisky.

Betsyin rukopis už jsem viděl na stejném modrém dopisním papíře; to však byl mnohem delší dopis s pečlivěji stylizovaným textem.

Kde se ta ženská kčertu zdržela?

Šel jsem dovnitř. Raoul se mi s tichým vemlouvavým mňoukáním otíral o kotníky. Napadlo mě, že bych se měl podívat, jestli tahle dáma doopravdy má revolver. Výběr skrýší se řídí určitými obecnými pravidly a vždycky ušetříte čas, začnete-li těmi nejčastěji používanými místy. Kufry a krabice na klobouky. Potom mísy a hrnce s pokličkami v kuchyňských skříňkách. Pak zkusíte zásuvky v ložnici. Takže mi trvalo snad dvanáct minut, než jsem revolver našel. Byl ve spodní zásuvce na levé straně jejího toaletního stolku. V přední části zásuvky ležela plastická taška se zdrhovací šňůrou a v ní pesar v růžovém plastickém pouzdru. Revolver ležel vzadu pod hromádkou pestrobarevných šátků, které byly všechny pečlivě složené. Byl také v plastické tašce se zdrhovací šňůrou a taška byla navíc zabalená do voňavého hedvábného šátku. Rozhodně to tedy nebyla žádná pochybná dámská pistolka malé ráže, žádná evropská pistole do kabelky, se zanedbatelným účinkem a vyřezávaným květinovým vzorem. Byla to smrtící skoro půlkilová osmatřicítka Colt Speciál s obchodním názvem Agent, se zápustkově kovaným hliníkovým rámem, plnou ořechovou vrpubkovanou pažbou, modřená a vybavená napínáním úderníku. Šest nábojů v

bubínku a v tašce plná krabička střeliva, ze které chybělo právě jen oněch šest nábojů. Stav téměř bezvadný.

Pro dámu to byla zbraň s pozoruhodně razantním a tvrdým účinkem z bezprostřední blízkosti. A pokud byste někoho zcela vážně a upřímně chtěli zabít, tahle věcička by váš úkol usnadnila a celý proces urychlila.

Vrátil jsem ji přesně na místo, kde jsem ji našel.

O pět minut později jsem zaslechl motor volkswagenu, jak s rachocením připomínajícím sekačku na trávu jede po příjezdové cestě a zajíždí pod přístřešek. Vběhla do domu a vrhla se mi do náruče, na chvíli se ke mně přitiskla, pak se unaveně, ale upřímně usmála a letmo mě políbila na koutek úst. Přešla přes místnost a klesla na pohovku, odkopla sandály, opřela si hlavu a předloktím si přikryla oči.

„Bylas dlouho pryč, Betsy.“

„Víš... chtěla jsem zjistit všechno, co se dalo. Jestli nám to nějak pomůže, dům absolutně nikdo nehlídá. Jezdila jsem kolem dokola a přijížděla jsem sem ze všech možných stran. Nikde nikdo.“

„To je dobře.“

„Zajela jsem do Bílého ibisu, zašla jsem k recepci a ptala jsem se po tobě. Zkoušeli telefon a řekli mi, že nejsi na pokoji. Našla jsem schránku pro číslo 114 a neviděla jsem v ní žádné vzkazy.“

„Nemělas tam chodit.“

„Byl to nejrychlejší způsob, jak zjistit, jestli se po tobě někdo sháněl, miláčku. A kdyby se po tobě někdo sháněl, rozhodně by je nenapadlo hledat tě tady, když jsem se tam po tobě ptala já. Co budeme dělat?“

„Tohle jsem u něj našel,“ řekl jsem a podal jsem jí dopis.

Přečetla si ho a rázem se s užaslým obličejem napřímila. „Ale tohle jsem přece psala vlani! Proč to ještě nosil u sebe? A dokonce to ani není celé.“

„Co bylo na té horní polovině?“

„Počkej, musím si vzpomenout. Myslím, že tam bylo datum. A ještě něco o tom, jak hrozně mi ublížil, jak vypadám v obličejí.“

„Tos napsala hned po tom, co tě zbil?“

„Druhý den. Ten první mi bylo moc mizerně na to, abych něco psala.“

„Myslela sis, že by se mohl vrátit?“

Znovu se opřela. „Já nevím. Totiž... vlastně jsem chtěla, aby se vrátil. To na tom bylo to nejhorší. Bez ohledu na to všechno jsem si přála, aby se vrátil, šla bych sním zase do postele, kdyby to chtěl. Nenáviděla jsem ho za to, jak mě zmlátil, ale víc jsem ho chtěla než nenáviděla. Takže vážně nevím, jestli jsem se snažila zahnat ho pryč do té doby, než budu schopná přestat po něm toužit, nebo jestli jsem se snažila... vyprovokovat ho, aby se ke mně vrátil.“

„Máš vůbec nějaký revolver?“

„Samozřejmě. Počkej tady, hned ho přinesu.“ Přinesla ho do obývacího pokoje, vytáhla ho z plastické tašky a podala mi ho. „Jde na mě mrazení, když se na něj podívám. Dostala jsem ho od Lewa. Někomu ho zabavil a neodevzdal ho, jak by měl podle předpisů. Přinesl mi do něj náboje, nabil ho a ukázal mi, jak se s ním zachází. Nikdy jsem z něj ale nevystřelila. Je to dobrý revolver?“

„Tak do deseti metrů velice spolehlivý.“

„Lew říkal, že kdybych z něj někdy musela střílet, abych se nepokoušela mířit. Abych ho prostě natáhla, jako kdybych ukazovala prstem, a potom už jen mačkala spoušť. Myslím, že bych nedokázala přímo na někoho vystřelit, ať by se dělo cokoli.“

Když jsem jí revolver vrátil, zase ho uklidila. Posadila se jako předtím a prohlásila: „Měl v kapse jen polovinu toho dopisu, aby si ten, kdo by ho u mrtvolky našel, myslel, že sem sám přišel.“

„Někdo mu ten dopis šikovně nastrčil do kapsy, když už byl mrtvý. Mrtvolu přinesli sem. Uviděli buicka a hodili ho do něj. Mysleli si, že budeš sama.“

„Potom změnili plány. Co myslíš, že chtěli udělat, kdyby mě našli samotnou?“

„Jestli to chtěli nastražit tak, aby to vypadalo, žeš ho zabila ty, je tady takový drobný problém zbraně, něčeho, čím bys doopravdy byla schopná zabít.“

„Já... moc dlouho jsem si ho nepřehlížela. Viděla jsem tu hrozně rozmlácenou ránu. Jak by taková zbraň musela vypadat?“

„Stačil by asi takhle dlouhý kus trubky,“ ukázal jsem jí rukama, „asi s takovým průměrem. Jednou pořádnou ranou bys ho dokázala takhle zřít.“

„Nic takového bych udělat nedokázala,“ otrásla se.

„Zkusme se nad tím zamyslet. Na to, abys ho unesla, je moc těžký, takže k vašemu setkání muselo dojít tady u domu. V noci bys ven nevycházela, takže to muselo vypadat, jako by se to stalo už dřív. Když přijedeš domů a zajedeš pod přístřešek, vystoupíš z auta a jdeš dovnitř tím postranním vchodem, že?“

„Ano. Světlo v přístřešku má časový spínač. Mám čas dojít dovnitř, než zhasne.“

„Takže na tebe mohl čekat v přístřešku nebo v těch keřích u dveří. To jsou místa, kam by se dala mrtvola šikovně pohodit. To znamená, že na jednom z těchtole dvou míst musí být něco, co bys mohla popadnout a rozmáchnout se tím.“

Seděla s lokty na kolenou, s bradou opřenou o zaťaté pěsti a s našpulenými rty. „Nemůžu si vzpomenout ani na jednu zatracenou věc, která by tady... Aha!“

„Co aha?“

„Snad by to mohla být násada od toho vynálezu, co mám na rohu u domu. Odhad na instalaci nového pilíře byl dvě stě dolarů. Ten starý se z nějakých důvodů začal najednou propadat do země a pan Kaufman, co bydlí tady v ulici, říkal, proč si tu věc neobjednám na dobírku od Searse, že nestojí ani celých devět dolarů a že mi poslouží právě tak dobře, když ji tam prostě nechám.“

„Ted' nevím, o čem vlastně mluvíš. Bude lepší, když mi to ukážeš.“

Vyšli jsme ven; u zadního rohu domku si Betsy dřepala a ukázala na stavební zvedák, kterým byl roh podepřený. Byl to typ, k jakému se užívá trubkové násady.

Násada samotná, dlouhá přibližně tři čtvrtě metru, ležela na zemi vedle zvedáku. Viděl jsem, že je příliš zrezivělá, než aby se na ní udržely otisky. Natáhl jsem se dolů, chytil jsem ji a vytáhl ven. Druhý konec byl poskvrněný tmavou zaschlou krví, několika krátkými černými vlasy a kousky tkáně.

Betsy se otočila, udělala tři rychlé kroky, sehnula se a začala zvracet. Když skončila, odběhla s obličejem odvráceným ode mne do domu. Položil jsem násadu zvedáku do buicku na podlahu k zadním sedadlům.

Seděl jsem na pohovce, když Betsy konečně vyšla z koupelny. Byla bledá, zaražená a omlouvala se.

„Musíme s tím pokračovat dál, Betsy. Tak dobře, nechají ho tady ležet poblíž domovního rohu. Ty ho tam ráno najdeš a zatelefonuješ na policii. Hyzer je důkladný člověk. Ty bys určitě nebyla prohlížela Arnsteadovy kapsy a nenašla bys ten starý dopis!“

„To určitě ne!“

„Policie si tedy udělá rekonstrukci. Určitě existují lidé, kteří vědí, že jsi s ním měla poměr.“

„Až moc.“

„Existenci toho dopisu nemůžeš popřít a nemůžeš ani dokázat, žeš ho nenapsala včera nebo v pátek nebo že tady Arnstead v poslední době nebyl. Hyzer si opatří povolení k prohlídce. Tvoje historka o tom, jak jsi přišla k tomu revolveru, je trošičku slabá, když není po ruce Lew, aby ji potvrdil. Takže tady na tebe číhal, když ses včera večer vracela sama z práce.“

„Díky bohu, že jsem sama nebyla.“

„Pohádali jste se. Ustupovala jsi před ním až k rohu domku. Potom zhaslo světlo. Šmátrala jsi kolem sebe, nahmatala jsi tu násadu, zdvihla jsi ji, praštila jsi ho do hlavy, takže spadl na zem. Nevěděla jsi, že je mrtvý. Odešla jsi dovnitř. Když jsi dnes ráno našla mrtvolu, snažila ses z toho všeho vylhat a nahrát něco, co by tě z celé té kaše vytáhlo.“

„Přece by ale nikdo nevěřil, že bych doopravdy...“

„Něco tady schází. Jak se sem dostal?“

Vyšla si tedy na nenucenou procházku po tichém sousedství. O čtyři dveře dál stál džíp, zaparkovaný za přerostlými keři kubánského vavřínu na zahradě jakéhosi neobydleného domu. Řetěz, zahrazující příjezdovou cestu, někdo vyhákl a znovu zahákl. Musel jsem se tedy se zatajeným dechem znovu vnořit do kapsy zavražděného a nahmatat klíče. Betsy si vyšla na další procházku; když se vrátila, oznámila, že jeden z klíčů se hodí do zapalování a že je všechny nechala tam.

Džíp byl důkazem toho, že sem Arnstead přijel sám navštívit ženu, která vyhrožovala, že ho zabije, jestli za ní ještě někdy přijde. Přišel a ona ho zabila.

„Co teď, Traviši? Co teď budeme dělat? Počkáme do tmy a pak vezmeme...“

„Do tmy čekat nemůžeme. Někdo by mohl ztratit trpělivost. A

nervy.“

Takže jsme se museli pustit do riskantní akce. Nejdřív ji naplánovat a potom provést. Bylo to strašné riziko, protože odstranění mrtvoly by pro každého prokurátora bylo přímo lahůdkou. Žádné porotě na světě bychom nevysvětlili, proč jsme to udělali.

- 11 -

Vyjel jsem s jejím volkswagenem po příjezdové cestě ven a zaparkoval jsem na protější straně ulice. Veliké banyány tam vrhaly temný stín. Na třetí zahrádce ode mne klečela nějaká tlustá žena v červených kalhotách a vykopávala plevel. Kolem projel nákladák se speciální nedělní rozvážkou plynových bomb pro domácnost a na dalším rohu zabočil. Tou dobou už měla dost času, aby mohla s buickem přejet k začátku své úzké kryté příjezdové cesty, takže jsem podle předchozí dohody dvakrát zmáčkl klakson, což znamenalo, že kolem nejsou chodci ani auta.

Jel jsem východním směrem, díval jsem se do zpětného zrcátka a viděl jsem, že vyjela a zamířila na západ. Diskusi o tom, kdo pojede kterým autem, vyhrála ona. Připomněla mi, že jsem jí říkal, že sám o sobě jsem dost nápadný. V bílém kabrioletu jsem byl nápadný dvojnásobně a vidělo mě v něm už příliš mnoho lidí. Samozřejmě, mnohem víc lidí znalo od vidění ji, neznali ji ale v tom velkém klobouku s širokým zvlněným okrajem, který vytáhla ze zadního kouta šatníku, ani v těch obrovských zrcadlových slunečních brýlích, které si kdysi dávno koupila, ale které málokdy nosila. Ve velice obyčejně vyhlížejícím volkswagenu a ve tvídové čepici, kterou jí nechal její druhý manžel a nikdy se pro ni nevrátil, mi tolik nehrozilo, že by mě někdo poznal nebo že by si mě zapamatoval. Třikrát jsem se jí ptal, jestli si je jistá, že se dokáže vyrovnat s neustálým vědomím, že přímo za ní leží mrtvola, až mi konečně řekla, že má v úmyslu vůbec o tom nepřemýšlet.

Místo, které mi popsala, bylo dokonalé. Nakreslila mi plánek a já jsem opakoval její instrukce tak dlouho, dokud jsem přesně nevěděl, jak se tam dostat. Protože jela kratší cestou, měla být u cíle dřív.

Dohodli jsme se, že ani jeden z nás nezahne na poslední odbočku, nebude-li dálnice v obou směrech prázdná.

Ven z města po pobočce silnice číslo 112 až na křižovatku, kde se opět spojuje s hlavní silnicí. Asi šest kilometrů na sever a potom zahneš doleva a pojedíš západním směrem po County Line Road. Odbočku poznáš podle opuštěné benzínové pumpy na rohu. Nedaleko místa, kde stávala čerpadla, prorůstá prasklinami v cementu tráva. Slíbená pumpa tam byla a já jsem odbočil.

Pak pojedíš asi tak osm kilometrů nebo možná o něco víc a přijedeš do pozvolné zatáčky doleva. Až se silnice zase vyrovná, uvidíš po levé straně místo, kde kdysi stával dům. Teď tam zbývá jen komín a základy.

Když jsem tam dorazil, ani v jednom směru nic nejelo, takže jsem zabočil na zarostlou cestu, projel jsem po ní okolo parcely a potom jsem podle Betsyiných pokynů pokračoval po písčitých cestičkách mezi palmetami a zakrslými borovicemi podél bažiny: před sebou jsem spatřil jezírko, které mi popsala, a za ostřicí na protější straně jsem zahlédl bílé auto.

Byla patnáct metrů od auta, seděla na kmeni padlé borovice a dívala se na jezírko.

„Nějaké problémy?“ zeptal jsem se.

„Žádné. A ty?“

„Nic. Měla bys mi nejdřív ukázat to místo.“

Vypadala sklesle a deprimované. „Jistě,“ přikývla a vstala. „Je to támhle.“

Místo, které jsme hledali, bylo o třicet metrů dál; byla to stará proláklina. Všechna zdejší země byla kdysi součástí mořského dna. Slín, fosilní usazeniny a vápenec. Vápencem protéká dole sladká voda a vytváří velké podzemní řeky. Po dlouhém období sucha se někdy taková podzemní dutina zřítí a země se propadne. Tohle byla právě taková stará proláklina; trhliny v půdě byly skryté pichlavým křovím i většími stromy.

Betsy mě odvedla k místu, které mi popsala, ke slínovému svahu a sluncem vybělenému útvaru erodovaného vápence, kde byla půl druhého metru hluboká křovinatá jáma; u jednoho jejího konce zela na dně tmavá nepravidelná díra o průměru asi jednoho metru. Sešel jsem dolů do jámy, poklekl jsem a zadíval jsem se do díry. Vycházel

z ní chladný a vlhký zápach. Zdvihl jsem kus vápence, který byl větší než moje pěst, a hodil jsem ho dovnitř. Zaslechl jsem, jak narazil na stranu, a za jednu či dvě vteřiny jsem slyšel tlumenější zvuk dalšího nárazu. Potom, mnohem později, se ozvalo téměř neslyšné žuchnutí.

„Donny to jednou měřil stopkami.“

„Donny?“

„Můj manžel. Ten mladý, co se zabil. Změřil to stopkami a potom to vypočítal podle vzorečků, co je tam pořád něco za sekundu. Pamatuju si to číslo, co říkal. Devadesát tři metry. Počítal do toho i dobu, kterou se zvuk vrací zpátky nahoru. Do matematiky byl úplný blázen. Je to... dobré místo na to, co potřebuješ?“

„Chodí sem hodně lidí?“

„Pokud vím, nepřijde sem vůbec nikdo. Začala jsem s Donnym chodit, když nám bylo oběma šestnáct. Chtěli jsme mít nějaké místo, kde bychom se mohli schovat před lidmi. Jezdili jsme sem na kolech a brali jsme si s sebou jídlo na pikniky. Jednou Donny našel tuhle díru. Když se zabil, často jsem sem chodívala, než jsem se znova vdala. Grega jsem sem ale nikdy nepřivedla a nikoho jiného taky ne. Dodnes sem ještě občas chodím... když na mě přijde nějaká deprese. Je tady takové ticho. O ničem nepřemýšlím. Prostě se tady projdu a poslouchám to ticho, sednu si a poslouchám. A potom se cítím líp.“

„Co kdybys teď šla na procházku, Betsy? Já už se o všechno postarám.“

„Můžu ti nějak pomoci?“

„Ne. Díky, ale ne.“

Když jsem ho vytahoval, musel jsem stáhnout střechu kabrioletu. Zajet s autem blíž už jsem nemohl. Staré prostěradlo jsem omotal kolem něj, postavil jsem ho na pokrčené nohy a opřel jsem ho o zadní blatník. Sehnul jsem se a nechal jsem ho přepadnout dopředu přes své rameno; když jsem s ním vstával, prohnal následný tlak nashromážděný plyn jeho hlasivkami s přiškrceným zasténáním, při kterém mi naskočila husí kůže. I když byl trochu skrčený, byl natolik ztuhlý, že mi připadal jako nešikovná kláda.

Jeho váha mě nutila dělat krátké klopýtavé kroky a v důsledku námahy i horka časného odpoledne na mně vyrazil pot. Zdálo se mi, že k jámě je to strašlivě daleko. Na jejím okraji jsem ho upustil,

přišlápl jsem roh prostěradla a skutálel jsem ho dolů do mělké prohlubně. V tom nepravděpodobném případě, že by ho našli, by policejní laboratoř mohla provést spektroskopickou analýzu barvy na starém prostěradle, porovnat ji s barvou použitou někde v Betsyině domku a zjistit, že je identická.

Sešel jsem do jámy, postavil jsem se rozkročmo nad něj, uchopil jsem ho v pase a hlavou napřed jsem ho strčil do díry. Poslouchal jsem a uslyšel jsem vzdálený nezřetelný úder. Pokud byly výpočty mladého manžela správné, byl to stejný náraz jako při pádu ze střechy třicetipatrové budovy.

„Nikdy už se sem nedokážu vrátit,“ ozvala se. Zvedl jsem hlavu a spatřil jsem ji stát u okraje malé prohlubně na pozadí modré oblohy a drobných bílých mráček. Široký okraj klobouku jí stínil obličej a velká zrcadla slunečních brýlí se podobala očím nějakého obrovského hmyzu.

„Neměla ses na to dívat.“

„Nějak mi připadalo, že by to nebylo fér. Jako bych se spolu s tím dobrým nechtěla dělit i o to špatné.“

Vrátili jsme se k autům a k jezírku. Nasbíral jsem klestí, suchou trávu a drobné odumřelé větve a rozdělal jsem malý ohniček. Spálil jsem prostěradlo, plánek, který mi nakreslila, i útržek starého dopisu Arnsteadovi. Vytáhl jsem z buicku násadu zvedáku, vydrhl jsem ji shnilou mokrou trávou, natrhanou u břehu jezírka, a pak jsem poskvrněný konec chvíli držel v ohni. Uložil jsem násadu do volkswagenu a řekl jsem Betsy, aby ji nezapomněla vrátit pod domek, kde byla předtím.

„Můžeme tady ještě pár minut zůstat, Trave? Můžeš tu se mnou chvíli zůstat?“

„Jestli chceš. Stejně musím vyčistit to zadní sedadlo.“

„Zapomněla jsem. Udělám to sama.“

Protestoval jsem, ale trvala na svém. Vytáhla láhev účinného čistícího prostředku, který přinesla s sebou, tvrdý kartáč a roli papírových ubrousků. Vyčistila několik skvrnek, vydrhla celé zadní sedadlo i koberec na podlaze a šířila přitom kolem sebe smíšený zápach čpavku a petroleje. Zbývalo ještě dost žhavých uhlíků k podpálení použitých ubrousků. Klobouk a brýle si odložila do volkswagenu, pomalu přešla zpět ke kládě, posadila se a dívala se na

jezíčko. Sedl jsem si na zem blízko ní a zády jsem se opřel o kládu. Nad námi se vznášel ledňáček, třepotal křídly jako přerostlý kolibřík, pak se spustil dolů, rozrazil hladinu a zase se zdvihl se stříbrnou rybkou v zobáku.

„V jezírku jsou cejni. Donny je tady chytával. Traviši, připadá mi, jako bychom Lewa zabili my.“

„Já vím.“ A doopravdy jsem přesně chápal její pocity. Plán a jeho uskutečňování. Hrůza, odstranění mrtvoly a malátná zvrácená úleva.

„Zařídili jsme to tak, že už nikdo nechytí toho, kdo ho zabil.“

„Možná ne za jeho vraždu. Dostanou je za to, že zabili Baithera.“

„Copak to museli udělat ti samí lidé? Nebo ten samý člověk?“

„Všechno tomu nasvědčuje.“

Dlouhou chvíli byla zticha. Zvrátil jsem hlavu dozadu, zadíval jsem se na ni a na okamžik jsem zahlédl výraz skryté mučivé bolesti, který se okamžitě změnil v malý nucený úsměv.

„Betsy, myslím, že ať šel jakoukoli cestou, zabředl už moc hluboko...“

„Nemyslím na Lewa. Vzpomínala jsem na... Donnyho. Právě jsem roznášela jídlo, když mi řekli, co se stalo. Vracel se autem ze stavby, co na ní pracoval to léto, kdy se zabil. Šetřili jsme, protože se chtěl zapsat na floridskou státní univerzitu. Jeho rodiče nechtěli, aby se ženil tak mladý, tak jsme utekli do Georgie. Měli jsme teprve deset měsíců po svatbě. Upustila jsem táč plný jídla. Nakonec mi museli dát injekci; asi jsem se tehdy na chvíli doopravdy zbláznila.“

„To se stává.“

„Byli jsme takové hloupé a bláznivé děti, jezdili jsme na kolech celou tu cestu až sem, hráli jsme si spolu, až jsme jeden druhého úplně vydráždili, slibovali jsme si, že to doopravdy neuděláme, a přitom jsme se k sobě dostávali pořád blíž a blíž. Je nějaká písnička nebo říkadlo či co, kde se říká: ‚Přišla o to v Astorit‘. Já jsem o to přišla támhle na dece pod tou borovicí, na posteli z měkkého jehličí, objímala jsem ho a plakala jsem, ne protože to bolelo, ale protože jsem si připadala tak krásně, smutně a zvláštně. Na celém těle mě štípali komáři. Nahoře, na tom stromě nad námi, byl datel a já jsem ho pozorovala, jak poskakuje sem a tam, otáčí hlavu ze strany na stranu a potom ťuká a klepe do stromu. Když jsme se vraceli domů,

byla jsem tak slabá, zničená a malátná, že jsem z toho pitomého modrého kola málem spadla. Potom mi bylo sedmnáct a moje teta umřela, takže jsem musela odjet zpátky domů, ale toužila jsem po Donnym tak strašně, až jsem myslela, že to snad nepřežiju. Vrátila jsem se a vzali jsme se.“

Oči se jí zalily slzami, pak se nepatrně otrásla, pohodila hlavou, zářivě se usmála a řekla: „Tak co, asi bychom neměli riskovat, že nás tady někdo uvidí, ne?“

Šli jsme k autům. Byla už zase někým jiným a mně několik minut trvalo, než jsem si uvědomil, jakou roli to právě hraje. Další z těch mnoha Betsyiných stylizací. Hrdinka ve filmu plném intrik, podezření a násilné smrti. Statečná a troufalá tvář v tvář nebezpečí, připravená přijít na pomoc s intrikami a plány.

„Ted' bychom asi měli něco udělat s tím černým džípem, Traviši.“

„Za světla ne. Ted' už pro nás není tak bezprostředně nebezpečný jako předtím.“

„Chceš, abych jela svým autem rovnou domů?“

„V tom nákupním středisku jsem viděl nějaké otevřené obchody.“

„Woodsgate má otevřeno.“

„Zastav se tam a něco kup. Máš peníze?“ Měla. Tvářila se nechápavě.

„Paní Kappová,“ řekl jsem, „tu neděli jste v poledne nebo krátce před polednem odjela z domova. Řekněte prosím soudu, kam jste jela.“

„Ach tak, jasně, už chápu. A měla bych se poohlédnout po někom známém, nezapomenout se s ním pozdravit a říct něco, co si bude pamatovat, a chovat se... tak spokojeně a prostě normálně.“

„Přesně tak. A já se vrátím do motelu.“

„Traviši, miláčku. Prosím tě, nenechávej mě doma moc dlouho samotnou. Chvilí budu v pořádku, ale myslím, že si začnu představovat, že slyším různé věci. Někdo tam přinesl Lewa a zabil ho tam, zatímco my jsme byli v posteli. Někdo věděl, čím ho zabije. Jsou to určitě šílenci, kteří mě z nějakého důvodu nenávidí.“

Vzal jsem ji za ruce. „Poslouchej. To není pravda, že tě někdo nenávidí. Je to jen část celkového plánu. Někdo se ze všech sil snaží

celou situaci zamotat. Šíří kolem sebe kouřovou clonu a vyrábějí falešné stopy. Měli ten dopis, který od tebe Lew dostal, takže se u tebe mohli v klidu porozhlédnout, když jsi byla v práci, aby zjistili nejlepší způsob, jak to naaranžovat. Nemyslím, že ho zabili tam, to by bylo moc nešikovné a nesnadné. Myslím, že násadu toho zvedáku odnesli, zabili ho a potom přinesli zpátky mrtvolu i zbraň. Pak tam uviděli moje auto. Věděli, že v tom autě jezdím já. Věděli, že jsem v tom všem namočený, a myslím, že jim dělalo trochu starosti, že jsem s tebou.“

„Proč?“

„Protože bys mi mohla prozradit něco, z čeho bych si o tom všem mohl udělat jasnější obrázek.“

„Ale co?“

„To ještě nevíme. Možná už jsi mi to dokonce řekla, ale ani jeden z nás si toho nevšiml. Aspoň zatím ne.“

„Ale... proč si prostě nenašli nějaké místo, kam by mohli mrtvolu hodit a kde by ji nikdo nenašel? Jako jsme to udělali my?“

„To už můžu jenom hádat. Myslím, že kdyby Arnstead najednou dočista zmizel, mohla by celá ta situace připadat srozumitelnější šerifu Hyzerovi a ten by se pak pustil za někým, kdo je logicky mnohem podezřelejší než ty.“

Zdvihla obočí. „Takže vlastně to, co jsme udělali, tomu pomůže!“

„Možná by to i mohlo pomoci, jestli je můj úsudek v poslední době jen trochu správný. A nějaká neznámá osoba nebo neznámé osoby si budou lámat hlavu, co se vlastně zatraceně stalo.“

„A přijdou a budou to chtít zjistit? Nechci se tam vracet sama. Prosím!“

Potřebovala čas. Čekala na ni série opožděných reakcí, drobných otřesů na psychickém seismografu. Realita byla nepříjemným vetřelcem v její fiktivní zahradě, takže potřebovala čas, aby mohla transformovat pach smrti, posmrtnou ztuhlost a zaprášené oči člověka, kterého kdysi milovala, ve výsledek práce týmu pro zvláštní efekty v dobrodružném filmu. Řekl jsem jí tedy, aby obstarala nákup a potom přijela do motelu, aby zajela ke straně, zaparkovala vedle buicku a přišla do pokoje 114. Očividně se jí ulevilo.

Odjela první. Bylo tam místo, kde se dalo zastavit a rozhlédnout

se po silnici v obou směrech. Čas od času jsem zaslechl vzdálené bzučení nepravidelného provozu. Teď jsem ji slyšel přidávat rychlost a poslouchal jsem, jak se rachotivý malý motor ztrácí v odpoledním tichu.

Ledňáček přiletěl zpět. Ohníček byl už vyhaslý. Větší ohořelé kusy jsem odkopl do jezírka a na popel jsem nohama nahrnul písek. Ulomil jsem větev borovice, šel jsem po svých stopách zpátky k proláklině a k jámě a zametal jsem otisky, z jejichž hloubky bylo zřejmé, že je udělal nějaký muž nesoucí těžké břemeno. Zkontroloval jsem okraj díry a zjistil jsem, že na vápencových kamenech se zachytilo několik hnědých vláken z jeho blůzy. Stočil jsem vlákna do kuličky a hodil jsem je do tmy.

Lewe, chlapče, někdo tě zneužil. A nebýt toho, že Lennie Sibelius byl tak vytrvalý a nedal ti pokoj, dokud ses nepodřekl a neprozradil, jak tu moji obálku mohl někdo nastrčit do Baitherova domu, zatímco tys byl zaměstnaný něčím jiným v čerpací stanici, mohl jsi dodnes být jedním z Hyzerových věrných. Jenže jakmile jsi jednou začal mluvit, byla to už jen otázka času, kdy tě Hyzer přistihne v okamžiku, až nebudeš ve střehu, a zjistí jméno té ženské, co tě odlákala. A člověk, který fetuje prášky, dělá příliš mnoho chyb. Ten původní nápad podstrčit tam tu obálku byl překombinovaný, Lewe, chlapče můj. Impulsivní nápad, který nadělal víc problémů než vyřešil. Udělal problém i z tebe a já jsem teď z tebe udělal pro někoho problém jiného druhu. Třeba pro Henryho Perrise. A možná i pro Lilo, Hutche a Orvilla. Už se to začíná rýsovat.

A tak teď máš pro svůj předlouhý spánek pěknou hlubokou černou díru a jsi tam dole i se svou chlupatou peněženkou, svými nahotinkami, s oblíbenou fotografií svého zanedbávaného koně.

Zastavil jsem se u svého pronajatého auta a došel jsem k závěru, že je docela dobře možné, že budu znovu zatčen. Pro jistotu jsem si tedy zkontroloval všechny kapsy. Našel jsem jednu věc, na kterou jsem už zapomněl, polaroidový snímek noční běžkyně Lillian Hatchové alias Lilo Perrisové. Všechna ta veselá smyslnost a k tomu ta tvrdá drobná čelist. Vlasy rozcuchané a malá nelítostná ústa, nedávno obměkčená v posteli. Byl to snímek pořízený bleskem. Stála čelem k fotoaparátu, váhu měla na pravé noze s levým kolenem pokrčeným, pravou pěst opřenou o pravý bok a svalnaté břicho

zatažené. Tvrdá a vysoká kónická ňadra se vztyčenými bradavkami. Houští černých kučeravých chloupků v rozkroku, lesklých a vitálních ve světle blesku. Zkoumal jsem pozadí snímku, pořízeného v nějaké místnosti. Nebylo toho vidět moc, protože tam byl příliš velký stín. Rozeznával jsem roh postele, hranu stolu s tenkým proužkem kouře stoupajícího z popelníku, provizorně vyrobeného z plechovky od burských oříšků. Na stěně za ní visel jakýsi předmět, který jsem nedokázal identifikovat. Byl částečně skrytý za její hlavou. Nějaká kulatá věc s paprskovitě se rozbíhajícími hroty, podobná dětským kresbám slunce.

Nechtěl jsem tu fotografii zničit, ale nerad bych ji nosil u sebe. Nakonec jsem vytáhl střechu kabrioletu, klekl jsem si na zadní sedadlo a částečně jsem roztáhl zip na zadním okně. V dakronovém plátnu byl dost hluboký záhyb, takže jsem fotografii strčil dovnitř a zip zase zatáhl.

Vyjel jsem k ústí klikaté písčité cesty, a když jsem se přesvědčil, že County Line Road je prázdná, šlápl jsem na plyn a zamířil jsem do Cypress City. Je mnoho míst, kam se už nikdy nechci vrátit.

- 12 -

V motelu jsem zaparkoval na svém místě a vešel jsem do pokoje. Světlo na telefonu blikalo. Vyšel jsem ven druhými dveřmi a po pěšince vedoucí kolem bazénu a malých pečlivě pěstěných skalek jsem došel k zadnímu vchodu recepce.

V mé schránce byly dva lístky. Na prvním byl vzkaz, který tam nechala Betsy. Na druhém stálo, že mám volat šerifova náměstka Cabla. Odnesl jsem si je zpátky do pokoje. V bazénu se cákaly a povykovaly nějaké tlusté děti. Zdá se, jako by každý rok tlustých dětí přibývalo a jako by byly čím dál hlučnější.

Zatelefonoval jsem do šerifovy kanceláře. Cable tam nebyl. Dispečer prohlásil, že můj vzkaz Cablovi předá a že se se mnou Cable pravděpodobně spojí. Požádal jsem, aby mu vyřídil, že McGee je v motelu. O několik minut později jsem viděl příjezdět hlídkové auto, takže jsem šel ke dveřím a pozdravil jsem se s ním, když

vystupoval.

„Půjďte dovnitř, Billy?“

„Docela rád.“

Měl jsem zapnutý barevný televizor. Na obrazovce se objevilo golfové utkání; hráči měli zelené obličej. Billy Cable přešel k přijímači, upravil barvy a ztlumil zvuk.

„Strejte se kulatým míčkem do kulaté jamky a dostanete čtyřicet tisíc dolarů. Kristepane! Nejspíš jsem si špatně vybral zaměstnání.“

Posadil se na postel, podepřel se lokty a naklonil se dozadu. Nesmírně schopná, tvrdá, bezvýrazná a ostražitá tvář. Na brýlích s ocelovými obroučkami měl připevněná tmavá skla; zdvihl ruku a odklopil je nahoru.

„Čemu vděčím za tu čest, že si se mnou děláte takové starosti, Billy?“

„Pan Norm začal být nervózní, když dneska ráno zjistil, že jste tady nespál. Byl zvědavý, jestli se ve vás nějak ošklivě nespletl, McGee.“

„Měl byste ho uklidnit.“

„To už jsem udělal cestou sem. Já sám jsem ale tak nervózní nebyl.“

„To mě těší.“

„Vydal jsem se po vaší stopě a od Kinga jsem se dozvěděl, že jste hledal nějakou Betsy, která se dobře znala s Lewem, a že vám King řekl, že to bude nejspíš Betsy Kappová. Potom mi Frank, to je barman, prozradil, že jste večeřel v hotelu a že jste vy i Betsy odjeli každý svým autem ve stejnou dobu. Pak jsem se tedy jel podívat k ní, jenže nikdo nebyl doma. šel jsem ale dozadu, mrkl jsem dovnitř kuchyňským oknem a viděl jsem, že tam na lince všechno schne v páru. Šálky, talířky, a tak dál. Hrozně útulné. Říká se, že ty její kozy jsou opravdové. Je to vůbec možné?“

„Jako policajt si počínáte dobře, Billy, ale ty redakční poznámky bychom mohli vynechat. Co vy na to?“

„Tak prima, někde jste se to jméno musel dozvědět ještě dřív, než jste se ptal Kinga. A pan Norm mě honí, abych toho zatraceného pitomce Lewa Arnsteada hledal po všech čertech a d'áblech. Když jsem zajel k němu domů, řekla mi jeho máma, že už tam nebyl tři dny a tři noci, a když jsem se zeptal, jestli ho nehledal někdo jiný,

prohlásila, že mi do toho vůbec nic není. Tak jsem se zeptal, jestli ho nehledal takový velký chlap jménem McGee, a ona odsekla, že když už to vím, nemá cenu zbytečně mlátit hubou a ptát se znova. Víte, že se mi ta stará dáma líbí?“

„Mně taky.“

„Kolik dalších jmen kromě Betsyina jste zjistil? Byl by to pěkně dlouhý seznam.“

„Mohl bych taky říct, že vám do toho vůbec nic není, ale budu kamarád. Clara Willoughbeeová. To je všechno. Možná si jeho matka nezapisovala průběžně skóre.“

„Clara je hodná holka. Má se vdávat. Bere si nějakého bohatého kluka z Fort Myers.“

„Nebyl jsem za ní. Betsy přišla až po Claře.“

„Jenže už to dost dávno skončilo, myslím někdy koncem loňského roku.“

„Doufal jsem, že mě třeba nasměruje na někoho aktuálnějšího.“

„Pročpak vás to tak zajímá?“

„Arnstead momentálně není ve službách zákona. Myslel jsem, že bych ho mohl najít a podívat se, jak hodně mu dokážu napraskat.“

„King myslí, že byste ho možná zvládl.“

„Říkal jsem si, že by to stálo za pokus. Mimochodem, díky, že jste ho odtáhl od Meyera.“

„Měl jsem být rychlejší. Ta poslední rána přišla až od podlahy; ta taky nadělala největší škodu. Kdyby mu dal ještě jednu takovou, mohl ho zabít.“

„O co mu šlo?“

Billy Cable se posadil, z kapsy košile své uniformy vytáhl napolo vykouřený doutník, zapálil si, vyplivl mokré drobek tabáku. „V té době nám připadalo pravděpodobné, že jste Franka Baithera odpravili vy s Meyerem. Frank byl sice neřád, ale takovouhle hnusnou smrt si nezaslouží nikdo. Já i Lew jsme viděli jeho mrtvolu. Lew věděl, že Meyer panu Normovi neřekl nic, co by se dalo nějak použít. V téhle práci na vás někdy přijde taková nálada, že máte chuť někoho praštit.“

„A vy se té náladě poddáváte, Billy?“

„Já? To ne, kruci. S Lewem je to ale jiné. Zvlášť poslední dobou. Jako by mu občas přeskakovalo.“

„Dobrá, tak proč jste mě tam zavedl, abych se na to podíval, než jste mě vzal k Hyzerovi?“

„A proč ne? Co se stalo, to už se zpátky vzít nedalo. Sám jsem to neschvaloval a věděl jsem, že Hyzer bude zuřit. Snažím se ale využít všeho, co mám po ruce. Nic, co vás mohlo přimět k tomu, abyste se ještě jednou zamyslel, posadil se pěkně zpřímá a šerifovi se přiznal, nemohlo být na závadu. Jenže to dopadlo jinak.“

„Protože jsme neměli s Baitherem nic společného.“

„Už to tak začíná vypadat.“

„Kdypak budu z téhle rajske zahrady smět odjet?“

„To bude záležet na panu Normovi. Chtěl bych ale vědět jedno. Našel jste Lewa?“

„Zatím ne.“

„Počítám, že kdyby Betsy včera večer obtelefonovala pár míst a kdyby ho nakonec našla a poprosila, aby k ní přišel, nejspíš by tam byl šel. Pak byste měl příležitost rozdat si to s ním.“

„Dobrý nápad. Jenže mě nenapadlo požádat ji o to. Co vás k tomu přivedlo?“

„Nějaký blázen nám dneska dopoledne asi o půl dvanácté volal. Teprve teď jsem si dal dvě a dvě dohromady. Nepředstavil se. Říkal, že bydlí v Haydon Street. To je o jednu ulici za Seminole Street, kde bydlí Betsy. Tvrdil, že asi ve tři ráno tam byl hrozný randál, chlapi že křičeli a nadávali a do toho ječela nějaká ženská a jestli prý nedokážeme zajistit pořádek v takové slušné čtvrti, že by si možná lidi měli zvolit šerifa, co by to dokázal.“

„Asi nějaká oslava u příležitosti sobotního večera. Je mi líto, ale na tomhle večírku jsem nebyl.“

„Nevíte náhodou, kde je Betsy?“

„Čekám, že se tady každou chvíli zastaví. Myslím, že jela na nákup.“

Pomalů vstal, protáhl se a odklepl popel na motelový koberec. „Takže já strávím dnešek tím, že se budu honit sem a tam po celém okolí a hledat toho blázna Lewa. Jsem rád, že jste nepráskl do bot, McGee.“

Šel jsem s ním ke dveřím, nechal jsem ho udělat asi tři kroky směrem k jeho sedanu a řekl jsem: „Billy, nevím, jestli vám to nějak napoví, kde byste ho měl hledat, ale jeho matka mi řekla, že si myslí,

že by se nikdy nedostal do maléru, kdyby se nezačal dávat do spolku s takovou pakáží, jakou jsou nějací Perrisovi.“

Otočil se a velmi dlouho se na mě díval. Hlavou se mu honilo příliš mnoho myšlenek. Z jeho výrazu nebylo možné nic vyčíst. Potom až moc nenuceně prohodil: „Podívám se na to taky. Díky.“

Betsy Kappová dorazila o deset minut později a v náručí nesla velký hnědý papírový pytel. Byla bledá a nervózní, co nejrychleji chtěla být uvnitř a zavřít za sebou.

„Viděla jsem tady policejní auto, miláčku, tak jsem nezastavovala a jela jsem dál. Projela jsem kolem dvakrát. Kdo to byl? Co chtěl?“

Vyprávěl jsem jí všechno včetně své poslední poznámky a řekl jsem jí, jak Billy Cable ztichl. „Říkati něco to jméno, Betsy? Perrisovi?“

„Kdosi mi říkal, že se Lew tahá s Lilo Perrisovou. Bydlí tam dole na jihu okresu. Je mladá a nejspíš i hezká takovým tím laciným nápadným způsobem. Jenomže se v jednom kuse dostává do nějakých malérů se zákony. Je ukřižovaná a zlá a tvrdá jako kámen.“

„Zdá se, že je to pěkný dáreček. A možná že by mohla vědět něco o tom, jak zabili Lewa.“

„To si nemyslím, vážně ne. Do takových malérů se zatím nikdy nezapletla. Většinou to byly rvačky, rušení veřejného pořádku a buzení veřejného pohoršení. Je prostě divoká a hrubá a ani trochu jí nezáleží na tom, co dělá nebo s kým to dělá.“

„Nepřipadá mi právě jako děvče, s jakým by se měl stýkat policista.“

„Kristepane, to určitě ne! Jenže by stejně nebyla jeho výhradním vlastnictvím. To spíš on byl jako pes ve smečce, která se žene za fenou. Chlapi říkají, že je hrozně sexy, ale já to prostě nevidím. Možná byl tam někde dole na jihu, schovaný v některé z těch ubohých chatrčí, co jsou kolem Shell Ridge Road, mezi pytláky a těmi chlapy, co načerno pálí kořalku. Traviši, co znamenal ten telefonát?“

„Kdybychom touhle dobou ty a já byli v okresním vězení a snažili se vysvětlit policii, že nemáme tušení, kde se tam Lewovo tělo vzalo, jak by to asi vypadalo?“

„Hrozně!“

„A kdyby pitva určila, že pravděpodobná doba smrti je kolem třetí ráno?“

„Máme štěstí, co?“

„Zatím.“

„Máš taky takový hrozný hlad jako já, drahoušku? Podívej! Báječný černý chleba a salát, sardinky, klobása a studené pivo. Chceš, abych ti udělala sendvič, nebo si ho uděláš sám?“

Řekl jsem jí, jen ať se do toho dá. Pracovala na stolní desce z bílého umakartu vedle téměř neslyšného golfového zápasu. Nečekal jsem, až si udělá sendvič i pro sebe, a právě jsem si poprvé kousl, když na dveře zaklepal Billy Cable.

Pustil jsem ho dovnitř. Betsy se na uvítanou široce usmála. „Ahoj, Billy. Chceš udělat sendvič?“

„Díky, Betsy, zrovna jsem jedl. Možná bych si ale dal jednu z těch kyselých okurčiček.“ Zakousl se do ní, pochvalně přikývl a zatímco přežvykoval, prohlásil: „Zahlédl jsem tady auto, které vypadalo jako tvoje, a protože McGee říkal, že se tady asi stavíš, zašel jsem sem, abych se o tom přesvědčil.“

„O čem ses chtěl přesvědčit?“

Posadil se na postel. „Mám mnohem jednodušší život, když můžu hned udělat něco, o čem vím, že se mě na to pan Norm stejně zeptá, Teď se mě například zeptá, jestli jsem se zeptal tebe, jestli jsi náhodou tady McGeemu neporadila, jak najít Lewa.“

„Nemám tušení, jak najít Lewa Arnsteada, a nedovedu si představit, že bych ho někdy chtěla hledat.“

„Ale tady pan McGee měl velký zájem na tom, aby ho našel, ne?“

„Hmm... v jistém smyslu. A jestli ty to nechápeš, tak já ano. Konec konců ten člověk, kterému Lew ublížil, byl Travisův velice dobrý přítel. Ty bys snad nehledal někoho, kdo by zmlátil tvého přítele? Ovšem, ty vlastně žádné dobré přátele nemáš, vid', Billy?“

Všiml jsem si, jak se mu na malý okamžik zúžily oči. Potom se mile usmál. „To znamená, že McGee zase tak velký zájem najít Lewa neměl.“

„Tak nějak.“

„Když už mluvíš o tom, jestli mám nějaké přátele, Betsy, musím říct, že ty zase máš obrovský talent na to, jak se s někým sprátelit.“

Otočila se, opřela se boky o desku stolu a zakousla se do svého sendviče se sardinkami. „Ale ale, díky za poklonu, Billy.“

„Myslím, že starý Homer by o tobě měl něco napsat do té nové brožury, co sepisuje pro obchodní komoru.“

„Jak to myslíš?“

„Vlastně ani nevím. Možná by tě měl zařadit mezi přírodní zvláštnosti Cypress County. Každý Zapadákov tady v té naší bažinaté krajině se přece nemůže chlubit tím, že má pěknou restauraci s dobrou stravou a servírku, která má ty největší nárazníky jižně od Waycrossu.“

Stiskla rty, podržela sendvič stranou a zadívala se dolů na svou postavu. „Ale jdi, Billy. To přece není taková sláva.“ Začínala mluvit přízvukem obyvatel bažin. „Tady kolem je určitě čtyřicet nebo padesát ženských, co taky nosí čtyřku podprsenku. To ti jen připadá jako taková nadílka, protože všude jinde jsem spíš hubená.“

„No, myslím, že by se tady dost chlapů našlo, co by mohli dosvědčit, že jsou opravdové, Betsy.“ Začínala se mezi nimi projevovat silná sexuální antipatie. Betsy se začervenala a pak se usmála: „No tak, Billy Cable, já vím, že jenom tak špásuješ, jenže když se snažíš dělat legraci, zlatíčko, vypadá to tak nějak přisprostle. Prostě to neumíš. Já ale vím, že to nemyslíš špatně.“

„Moc se mi líbí, jak do své práce dáváte úplně všechno, paní Kappová. Jste hrozně úslužná.“

Poměrně dobře se jí podařilo napodobit veselý smích, pak se podívala na mě a prohlásila: „Miláčku, tady kámoš Billy by mohl dosvědčit, jak moc jsou pravé. Bude to asi tak půl druhého roku...“

„Pozor na jazyk!“ okřikl ji Billy.

„Začals s tím přece sám, Billy, a pana McGeeho to třeba pobaví. Tehdy jsem myslela, že mě dostal nějaký sexuální maniak. Vyděsila jsem se pomalu k smrti. Jednou v noci jsem takhle potmě šla od hotelu k autu a vtom mě někdo popadl zezadu. Jedna moje přítelkyně mi kdysi radila, že v tom případě je nejlepší úplně se uvolnit a padnout na zem, že se nikdy nemám snažit bránit. Tak jsem se tam na parkovišti posadila, on mě pustil a já jsem se na něj podívala a představ si to překvapení, když vidím, že tam stojí šikula Billy, potácí se a usmívá se na mě. Prostě se neudržel, chytil mě a začal mě masírovat, jako kdyby chtěl troubit na klaksony starých autáků. Z

toho by holka mohla dostat rakovinu. Říkám ti, že jsem byla tak vyděšená a našťvaná, že jsem vyskočila, rozmáchla jsem se kabelkou, až jsem chudáčkovi Billymu srazila z nosu brýle, takže se rozbily. To zase našťvalo jeho tak, že se rozehnal, jako by mi chtěl urazit hlavu, jenže já jsem uskočila a Billy se svalil. Co žes mi to pak chtěl udělat, Billy?“

„Nech toho, Betsy.“

„Říkal něco o tom, že bych ho měla vzít s sebou domů, protože jinak mě zatknou a obviní ze všeho, na co si jen vzpomene. A co jsem ti na to řekla já, Billy?“

„Drž klapáčku, Betsy. Už jsem zapomněl.“

„Řekla jsem, že bych spíš strávila pět let ve vězeňské prádelně než pět minut v posteli s tebou. Billy?“

Hleděl na ni a neodpovídal. Přistoupila o dva kroky blíž k němu, vystrčila bradu a tiše prohlásila: „A přesně tak je to pořád, pane náměstku. Můžeš si dělat a říkat, co chceš, ale nic na tom nezměníš.“

Podíval se nejdřív na ni a potom na mě. Jeho bezvýrazný obličej se podobal masce, ale v očích za čočkami brýlí se skrýval chladný hadí jed. Prudce se otočil a odešel; přibouchl za sebou dveře pokoje, práskl dveřmi auta a s kvílejícími pneumatikami byl rázem na poloviční cestě k přednímu výjezdu na dálnici.

Betsy ke mně přiběhla a já jsem ji sevřel do náruče. Třásla se a namáhavě oddechovala. Dozvuky další z těch rolí, do nichž se stylizovala. Jenže tahle role byla povinná a svým způsobem i obdivuhodná. Mezi ní a tygrem nebylo nic než špuntovka a laciný bič.

„Je mi líto... je mi líto, že k tomu muselo dojít před tebou, Travisí.“

„Já to chápu.“

„Vážně? Nikdy mu nemůžu ani trochu popustit, ať se děje cokoli. Kdybych to udělala..., vzal by si mě a to bych nejspíš nepřežila. Nebylo by to... hezké.“

To pro ni byla nevyhnutelná podmínka. Hezké.

„Tak už si běž sníst ten sendvič, ženská.“

Přešla ke kuchyňské desce, vzala si sendvič a prohlásila: „Bude tě nenávidět, protože jsi to všechno slyšel.“

„Tak to už padám hrůzou do mdlob.“

Nadzdvihla se rukama, posadila se na kuchyňskou desku, kývala štíhlýma nohama, sendvič držela oběma rukama a přežvykovala.

„To je ale bláznivý den,“ povzdechla si. „Úplně nenormální.“

„Něco mě zrovna napadlo. Jakkak to Billy Cable snášel, když jste se dali dohromady s Lewem Arnsteadem?“

„Radost z toho neměl. Vyprávěla jsem Lewovi o tom, jak se Billy pořád kolem mě motá. Připadalo mu to legrační. Radila jsem mu, aby si dával pozor a z Billyho si kvůli tomu všemu neutahoval. Billy je šerifův první náměstek a mohl to Lewovi zavařit. Nakonec se stejně porvali. Lew vyhrál, ale žádné podrobnosti mi neřekl.“

Thusté sendviče a studené pivo. Široce zažívala, tvář jí změkla a oči začaly znenadání vypadat ospale; její náhlá proměna mi připomínala unavené děcko. Položila se na postel, vyklouzla z bot a znovu zívla. „Nedá se nic dělat, budu si muset zdřímnout.“

„Máš povolení.“

Vytáhla polštář zpod rozprostřeného přehozu a natáhla se. „Domů můžeme jet až potom. Štve mě, že mi to vůbec nemyslí. Pamatuješ, jak jsi mluvil o tom, že něco vím, a přitom nevím, co to je. Něco doopravdy vím, ale nedokážu to v hlavě vylovit.“

„Zkus to znova, až se probudíš.“

„Drahoušku?“

„Copak je?“

„Nesnaž se teď se mnou pomilovat, ano? Nic s sebou nemám. A... možná bych byla až moc ochotná. To je trochu ošklivé, co? Po tom, co jsme museli udělat.“

„Tak to chodí. Tělo chce oslavit, že je ještě naživu, zatímco někdo jiný je už po smrti. Stejně tě tady teď chvílku nechám samotnou, Betsy.“

Ospalé oči se široce rozevřely. „Ne!“

„Vyvěším na oboje dveře cedulky NERUŠIT a zamknu tě tady. Budeš v bezpečí. Měl bych být zpátky tak v půl šesté nebo v šest.“

„Musíš někam jet?“

„Prostě musím něco vyřídit. Nic důležitého.“

„Tak dobře, ale buď opatrný, drahoušku,“ zamumlala. Ležela na boku s pěstmi zastrčenými pod bradou a s koleny přitáženými k tělu. Za malou chvíličku už tichounce pochruchovala a její přetížený hrudník se pomalu hluboce zdvihl a klesal. Zatáhl jsem závěsy, aby

byla v pokoji tma, a přehodil jsem přes ni přikrývku.

Když se ozval telefon, chytil jsem ho v polovině prvního zazvonění. Neprobudil ji.

Byl to Meyer. „Jsem volný,“ oznámil. „Schopen bez vady. Jsem předmětem zvědavosti a posvátné úcty. Můj kdysi tak pohledný obličej vypadá jako psychedelický nafukovací míč. Mám tady na palubě svého soukromého plavidla dvě něžné dívky, které mě střídavě drží za ruku, přikládají mi studené obklady a připravují báječné dobroty. Mám tě od nich pozdravovat. Chceš, abych se vrátil?“

„Zůstaň, kde jsi. Užívej si.“

„A jak to vypadá na hranici?“

„Je tu zmatek. Jeden sympatický mladík měl dost dobrého vkusu, že se o Miss Agnes postaral se spoustou láskyplné péče, jenže pro ni musím sehnat jednu součástku v Palm Beach, než bude zase jezdit.“

„A policie by tě nechala odjet?“

„Nemá cenu se ptát, dokud tu součástku neseženu.“

„Čím se tam bavíš?“

„V televizi dneska dávají strašně zajímavý golfový zápas.“

„McGee, nesnaž se mi takhle dětinsky něco namluvit. Mozek mám v pořádku. Když jsme odlétali, bylo to s tebou špatné. Nechtěl jsi se vším tím rozruchem mít nic společného. Mluvíš jako na pohřbu. Teď jsi ožil a hlas máš tak příjemně napjatý. Už ses do toho pustil.“

„Asi ano, když už o tom mluvíš.“

„Měls příležitost pozdravovat ode mne náměstka Arnsteada?“

„Zatím ne. Vypadá to, že tu není. Nebo se stydí. Pořád ale doufám.“

„Kdybys měl auto pojízdné a kdyby šerif Hyzer řekl, že můžeš odjet, odjel bys?“

„Nejspíš ne.“

„Že by se snad objevila možnost nějakého malého kontraktu na záchranné práce?“

„Něco by se objevit mohlo. Jsem rád, že jsi v pořádku, Meyere.“

„V tom jsme zajedno.“

Když jsme domluvili, podíval jsem se na obrazovku. Nějaký nesmírně melancholický mladík v oranžovém oblečení přikrčeně stál

a mířil krátkou holí. Na okraji čelisti mu poskakoval uzel svalů. Udeřil, míček proběhl kousek nad jamkou a zastavil se několik centimetrů od ní. Mladík zdvihl oči k nebi se zmučeně bezútěšným výrazem klasického zoufalství. Když jsem televizor vypínal, byl ještě stále v záběru. Pověsil jsem na dveře cedulky, zamkl jsem a odešel.

- 13 -

Buttercup ke mně vyrazil, běžel s příkrčeným hřbetem a vrčel v radostném očekávání, že se jeho zuby zahryznou do masa nějakého vetřelce. Přidřepł jsem, natáhl jsem ruku a oslovil ho: „Klid, Buttercupe. Klid, kamaráde.“

Zarazil se, natáhl krk a opatrně ke mně přičichl, porovnal můj zápach s paměťovým blokem a zatvářil se zklamaně. Cora Arnsteadová vyšla na verandu a zavolala: „Kdo to zase je? Přišels domů, Lewe?“

„Promiňte. To je ještě jednou Travis McGee, paní Arnsteadová.“

„Přišel jste mi něco říct o mém chlapci?“

„Je mi líto. Moc rád bych vám o něm přinesl nějaké zprávy.“

„Ten Billy Cable ho tady dneska taky hledal. Vyhodili mého chlapce z práce, tak nevidím, proč bych se měla přetrhnout a pomáhat jim. Jestli ho chtějí, můžou si ho najít sami.“

„Jak to vypadá s dobyt看em? Mohl bych vám s ním nějak pomoci?“

„To jste hodný, že se nabízíte. Sehnala jsem ale Silverstaffovic kluka, co bydlí při silnici kousek odtud, a ten se mi o to stará. Byl tady skoro celé dopoledne a doháněl, co se zameškalo. Pojd'te na verandu a posaďte se.“

Slunce se skrylo v lehké mlze. Paní Arnsteadová se v rákosovém křesle opřela a roztáhla chřípí nosu. „Taky cítíte ten smrad, co?“

„Ani ne.“

„Takový kyselý smrad. Tady je to teď cítit pokaždé, když fouká vítr od severozápadu. Je tam továrna na fosfátová hnojiva. A když fouká vítr od jihu, jde sem zase smrad z okresní spalovny odpadků. A nikomu to ani trochu nevadí, pane McGee. Mluví se o tom, ale

nikomu na tom nezáleží tak, aby s tím něco udělal. Takže jednoho dne se lidi prostě začnou dusit a v celém floridském státě budou kapat jako mouchy; já jen doufám, že už budu dávno po smrti, než k tomu dojde. Copak mi chcete?“

„Šerif Hyzer hledá Lewa. A jestli ho hodně brzy nenajde, mohl by přijít sem nebo by sem mohl někoho poslat, aby prohledal jeho pokoj a pátral po nějaké stopě.“

„No a?“

„Tu jeho skrýš najde právě tak, jako jsem ji našel já. A já jsem vám nedal tak úplně přesný inventář všeho, co v ní je.“

„To jsem si myslela. Nějaké sprostáčky?“

„Pár obyčejných pornografií, co se běžně prodávají pod pultem, a několik výmluvných milostných dopisů od některých jeho ženských. A sbírka polaroidových snímků celé skupiny jeho milenek, které sám fotografoval; všechny jsou nahé. Kdyby se dostaly do nesprávných rukou, mohly by nadělat dost malérů.“

„Jako třeba kdyby se k nim dostal Billy Cable?“

„Přesně tak, paní Arnsteadová.“

„Říkal jste, že tam má hodně těch prášků, co se jim říká rychlovka. Není jich tam tolik, aby se mohl dostat do maléru i kvůli nim?“

„Víc než dost. Podle zákona jsou to narkotika.“

Dlouhých deset vteřin se dívala do prázdna. „Lhaní neschvaluju, pane McGee. Nechtěla bych, aby sem někdo přišel, našel tu jeho schovávačku a zjistil, že je prázdná, a aby se mě zeptal, jestli jsem do toho pokoje někoho nepustila, aby si nějaké věci odnesl. A kdyby se zeptali, jestli jsem ji nevybrala já, a vyptávali se mě, co tam bylo, musela bych jim říct, co jsem odtamtud vzala. Ne, pane, nemůžu vám dovolit, abyste šel do pokoje mého chlapce, odnesl si jeho osobní a soukromé věci a zbavil se jich, jak sám uznáte za vhodné. K tomu vám svolení dát nemůžu. Byl byste tak laskav, pane McGee, došel byste dozadu do kuchyně a přinesl mi sklenici vody? Raději ji nechte dlouho odtočit, aby byla pořádně studená.“

Zatímco voda odtékala, vyprázdnil jsem skrýš. Fotografie a dopisy jsem vložil do jedné knihy. Knihy a brožury jsem zastrčil za košili a pilulky do kapsy kalhot.

Donesl jsem jí sklenici. Ustrkla a poděkovala mi.

„Zastavte se zase někdy a přijďte se na mě podívat, ano? Omlouvám se, že jsem vám nemohla dát svolení, abyste si odnesl Lewovy věci.“

„Já vás chápu.“

„Mám takový nějaký pocit, že můj nejmladší se už nevrátí, že se už nikdy nevrátí. Nevím proč. Jen takové tušení staré ženské. Jako kluk býval hodný, opravdu. Vždycky si rád hrával sám, běhat s partou ho nijak zvlášť nebavilo. To vojna ho tak změnila, pak už to nebyl on.“

Byla to kořist, jakou bych byl jen nerad nosil u sebe. Kdyby mě Hyzer z nějakého slabomyslného důvodu sebral, mohl proti mně vznést přímo úžasnou škálu obvinění. V pohasínajícím mléčném světle pozdního odpoledne jsem pokračoval dál severním směrem po Cattleman's Road do oblasti větších zemědělských usedlostí a lesů. Jel jsem tam za sentimentálním účelem. Když jsem viděl tu scénu mezi Billym a Betsy, nebylo nejmenších pochyb o tom, jak by Billy využil Lewových uměleckých dílek, ani o tom, jaký vliv by získal, kdyby se jich zmocnil. Druhým účelem mého počínání bylo ušetřit tu starou dámu dalšího utrpení. Její nejmladší byl mrtvý. Ať se to dozví nebo ne, samotný fakt, že už ho nikdy neuvidí, byl pro ni dostatečně bolestivý.

Dojel jsem k jakési prašné silnici, přibrzdil jsem a zabočil doprava a asi jeden a půl kilometru od hlavní silnice jsem našel vhodné místo, malý pěstěný háj virginských dubů silně obrostlých stříbřitě šedou tillandsií, a díru ve shnilém oplocení, kudy se dalo vjet dovnitř. Kusem dřeva jsem v měkké hlíně vyhrabal hluboký dolík, hodil jsem do něj prášky, zahrnul jsem je a hlínu jsem udupal.

Spálit jeho skrovnou a nezvyklou sbírku čtiva mi připadalo dost obtížné. Odvalil jsem proto stranou kmen padlého stromu, přičemž jsem si namohl svaly na ramenou, vyhrabal jsem mělkou jámu, knihy jsem do ní položil a kmen překulil zpátky do prohlubně, kterou při pádu vyryl v zemi.

Posadil jsem se na něj s korespondencí a se sbírkou fotografií. Vzpomněl jsem si, jakým dojmem na mě předtím zapůsobilo to množství snímků Betsy Kappové. Štíhlá chudokrevná blondýna s bezvýrazným úšklebkem a komediálními řadry. Úšklebek se teď změnil v utrpený a nejistý úsměv a řadra vypadala podivně

melancholicky a zranitelně. Došel jsem k závěru, že se to trochu strašidelně podobá všem těm nesmírně oblíbeným fotografiím malých chlapců držících velkou rybu, kterou ulovili. Příliš složité pózování před objektivem způsobí, že na snímku vypadají nejistě. Strašně rádi by vypadali jako hrdinové a nevědí jak na to. A z dávno mrtvé ryby se stává mrtvá váha reality; neexistuje způsob, jak ji držet, aby vypadala živá.

Zapaloval jsem jeden snímek od druhého, dokud se všechny Betsyiny fotografie neproměnily v popel. Všech deset. Potom pět fotografií té ženy, která byla opatrná a skrývala obličej. Pak tři zbývající snímky nocí běžající dívky, kterou určitě byla Lilo. Nechal jsem si třináct trofejních snímků, na nichž bylo třináct různých obličejů. Prošel jsem dopisy a všechny jsem spálil - všechny kromě Betsyina dlouhého dopisu, obsahujícího varování před Lilo.

Všechny fotografie i s dopisem se pohodlně vešly do těžké kapsy, vytvořené dvojitém plátnem u zadního okénka. Rozprostřel jsem je, takže když jsem zatáhl zip, nebylo vidět žádnou vybouleninu. Myšlenka na to, jak by asi Billy Cable využil Betsyiných fotografií, mě přivedla na nápad, jak bych těch ostatních snad mohl využít já za zcela odlišným účelem. Pečlivě jsem si prohlédl tváře. Lilo a třináct neznámých. Bylo pravděpodobné, že tuhle poslední dubnovou neděli většina z nich - ne-li všechny - bude v Cypress County, kde budou prodávat v obchodech, obsluhovat v restauracích, dávat si schůzky s muži, starat se o děti, připravovat večeři, žehlit košile, tancovat a dívat se na televizi. Lewův malý harém.

Kdyby některá z těch dam měla příležitost dostat svoji trofejní fotografii zpátky a být vyškrtnutá z Lewovy místní výsledkové listiny, byla by mi třeba do jisté míry vděčná. Takže si dámy kolem sebe pořádně prohlížeje, McGee. Člověk, který klopýtá potmě, musí být vděčný za půjčení jakékoli třiceticentové baterky.

Poslední záblesky denního světla už téměř pohasínaly, když jsem zajížděl na parkoviště Bílého ibisu. Malý světlehnědý volkswagen byl pryč a já jsem pocítil v ústech hořkou chuť a v zátylku i na ruku mě začal svrbět ten milióny let starý reflex, který se pokouší naježít hrubou zvířecí srst, aby zvíře vypadalo větší, aby budilo strach a aby působilo dojmem nesnadnější večeře. Byla to neblahá předtucha, důsledek příliš mnoha vzpomínek na staré omyly a výčitky svědomí.

Odemkl jsem dveře, cvakl jsem vypínačem a uviděl jsem příkrývku odhozenou na stranu, promáčklinu v přehozu na posteli, obrys celého jejího těla spočívajícího v hlubokém spánku, zmačkaný polštář.

Její vzkaz ležel zatížený popelníkem na nápadném místě uprostřed koberce.

Nejdražší miláčku,

vzbudila jsem se a vzpomněla jsem si na tu věc, co mám v autě, začala jsem kvůli tomu být celá nervózní a pak taky kvůli tomu, že jsem nenakrmila chudáčka Raoula a že jsem ho nechala takovou dobu o samotě, takže jsem se rozhodla, že pojedu vrátit tu věc zpátky tam, kde byla, jak jsi mi to nařídil, nakrmím Raoula a potom se pojedu podívat, jestli něco nezjistím o té věci, co jsem si na ni předtím nemohla vzpomenout a která s tím vším možná nemá vůbec nic společného. A taky jsem se rozhodla, že dokud je ještě světlo, mohla bych se nenápadně podívat, jestli ten džíp je ještě v keřích na té zahradě, ale doufám, že už bude pryč a že na to všechno už vůbec nebudu muset myslet, budeme myslet jenom na sebe, jak jsme sami spolu v mém domku, zavření před celým světem. Takže by ses mohl převléknout, protože k tomu ses ještě vůbec nedostal, vzít si věci na holení a všechno ostatní, co potřebuješ, a kdybys tam dorazil dřív, než se vrátím, klíč k postrannímu vchodu najdeš, když vejdeš pod přístřešek a sáhneš za první plechovku s barvou, co stojí na horní policiče nalevo, když vejdeš dovnitř. Pokud tam už ale bude moje auto, stačí zaklepat, a když budeš mít štěstí, možná se dokonce rozhodnu pustit tě dovnitř, nakrmit tě a vůbec se o tebe postarat.

*Miluju tě!
Tvoje Betsy*

Hrozně milá, nevinná a příčinlivá, ale taky hrozně hloupá; nechala mi vzkaz, v němž bylo příliš mnoho věcí, které by zajímaly například Billyho Cabla, kdyby náhodou projížděl kolem, všiml si, že obě auta jsou pryč, a rozhodl se podívat dovnitř. Motely mívají univerzální klíče a místní policie vyniká sklonem sbírat jejich kopie,

protože je to mnohem jednodušší než shánět soudní příkazy a povolení k prohlídce a dohadovat se se správou motelu.

Roztrhal jsem tedy vzkaz na drobné kousky, které jsem spláchl do toalety, rychle jsem se osprchoval a převlékl, vypadl jsem odtamtud se svými toaletními potřebami a se zpocenýma rukama jsem odjel k jejímu domku v Seminole Street; na jednom místě jsem špatně odbočil, než jsem ho našel, protože předtím jsem tam jel jen jednou v noci a sledoval jsem Betsyino auto.

Když jsem zabočil na úzkou příjezdovou cestu, lemovanou vysokými živými ploty, oddechl jsem si, protože jsem spatřil, že se v domku svítí; pocit úlevy však zmizel, když moje reflektory ozářily prázdný parkovací přístřešek. Postavil jsem bílého buicka vedle přístřešku, tentokrát s vytaženou střechou. Byl na stejném místě jako tehdy, když mi do něj někdo hodil ten ohavný velký suvenýr.

Stál jsem ve tmě, poslouchal a cítil jsem, jak se mi roztahuje chřípí. Další atavistický reflex, při němž nasáváme vzduch, abychom zachytili letmý zápach číhajícího masožravce, přestože naše nosy už dávno ztratily svou citlivost a prohnatost. Srdce buší, stimulováno přílivem adrenalinu, a připravuje svaly, krev i mozek na náhlé vynaložení energie, nezbytné pro přežití v džungli plné dravců.

Tady jsem ale stál jen v postranní zahradě maličké obytné parcely, v mírumilovné čtvrti malého jižanského města. Ve čtvrti poštovních úředníků, důstojníků ve výslužbě, majitelů potravinářských obchodů, bankovních pokladníků, kteří se dívali na to, co jim televize právě servírovala po drátě do obývacích pokojů, a v období repríz listovali v televizním zpravodaji, aby se přesvědčili, jestli tam náhodou není nějaký díl Bonanzy nebo Nesplnitelného úkolu, který jim utekl.

Krev se uklidnila, našel jsem vypínač světla v přístřešku, na místě, které mi popsala, jsem našel klíč, a než časový spínač zhasl světlo, měl jsem ještě čas dojít na roh domku a všimnout si, že násada leží vedle podpůrného zvedáku. Potmě jsem si dřepł a sáhl pod dům, nahmatl jsem trubkovou násadu a zdvihl ji, abych se přesvědčil, že je všechno v pořádku. A stále potmě jsem vyšel na chodník, držel jsem se ve stínu a došel jsem k zahradě, o které mi říkala Betsy; skrčil jsem se pod řetězem a viděl jsem tmavé, hranaté, hmyzu podobné obrysy džípu, s čenicem zaparkovaným v

nepěstěném prostoru.

Vrátil jsem se k Betsyinu domku, odemkl jsem si a vešel dovnitř. V obývacím pokoji svítila lampa s krajkovým stínidlem na mosazném stojanu, který probodával lesklého černého kolotočového koně. Prošel jsem úzkou uličkou mezi nejrůznějšími křehkými ozdůbkami do kuchyně, kde byla rozsvícená zářivka nad sporákem. Na misce v Raoulově koutě bylo pár drobků kočičího žrádla. Sehnul jsem se a jednoho z nich jsem se dotkl. Byl vlhký a nebyl přischlý k misce, což znamenalo, že Raoula doopravdy nakrmila.

Potom jsem vešel do její ložnice a nahmatal jsem vypínač na stěně. V nohách postele ležely blůza se sukni, které měla předtím na sobě. Raoul, stočený do klubíčka na sukni, zdvihl hlavu a podíval se na mě s vlídným uspokojením, plynoucím z plného žaludku a z pohodlného místa na spaní. Na vnitřní straně závěsu sprchy a na kachlíkovaných stěnách byly drobné kapičky vody. Sladce tam vonělo mýdlo, parfém, dezodorant a lak na vlasy, vlhký ručník rozprostřený na věšáku a horní roh vysokého zrcadla na vnitřní straně dveří byl dosud zamlžený.

Posadil jsem se na postel a poškrábal jsem Raoula na ospalé hlavě, čímž jsem nastartoval jeho skřípavý, ale slyšitelný motorek. Nešlo mi do hlavy, že byla tak hrozně nervózní a vyplašená, tak jí záleželo na tom, abych ji nenechával samotnou, a přece pak dokázala jít ven sama a zjišťovat bůhvíco. Konečně jsem si uvědomil, že to musí být další z těch rolí, do kterých se Betsy dokázala stylizovat. Nový scénář modelovaný podle filmů promítaných pozdě večer v televizi, nejspíš nějaký dobrodružný film s elegantními bonmoty a pěknými kulisami, a ona sama byla snad Myrna Loyová na stopě jednoho z těch fragmentů ženské intuice, který měl přinést rozřešení případu, s nímž si William Powell nevěděl rady. A to samozřejmě znamenalo, že je všechno naprosto bezpečné, protože kdyby někdo začal někomu doopravdy ubližovat, sám Velký Režisér by zavolal „Střih!“, vrátili bychom se do šaten a čekali na další zavolání.

Osm hodin. Devět hodin. Deset hodin - a dál jsem už prostě nedokázal čekat. Vyšel jsem z domku, zamkl jsem, odjel jsem do města ke komplexu budov okresních úřadů a služeb a vešel jsem do šerifovy úřadovny. Za vysokým stolem seděli dva lidé, které jsem neznal, chladní a lhostejní mladíci v uniformách šitých na míru, a

zaměstnávali se vyplňováním formulářů a rutinních hlášení, všemi těmi papíry souvisejícími se zatýkáním nedělních opilců, rváčů, násilníků a dvou čtrnáctiletých lupičů. Policista z centrály mi konečně vzkázal, že šerifa možná najdu na oddělení první pomoci městské nemocnice, a jeden ze zaměstnaných mladíků mi poradil, jak se tam dostanu.

Zaparkoval jsem na nemocničním parkovišti a došel jsem na oddělení první pomoci. Z bílé sanitky s modrými světly na střeše tam právě vynášeli nějaké zkrvavené, pomlácené a sténající mládence a odváželi je na vozících dvojitými dveřmi do chodby osvětlené zářivkami tak silnými a bílými, že krev vypadala v jejich světle černá.

Po straně jsem si všiml zaparkovaného auta okresní policie; světlo ve voze svítilo a za volantem seděla temná postava. Zamířil jsem k ní, abych se zeptal, jestli je Hyzer v budově. Ze tří metrů jsem však viděl, že je to Hyzer osobně. Vzhlédl od svých poznámek a pozdravil mě: „Dobrá večer, pane McGee.“

„Dobrá večer, šerife. Řekli mi, že bych vás tady mohl najít.“

„Co pro vás můžu udělat?“

„Rád bych si s vámi promluvil a možná se vás na něco zeptal. Najdete si na mě asi tak čtvrt hodiny?“

„Když za mnou přijdete zítra ráno před devátou do kanceláře...“

„Myslím, že by to bylo lepší hned teď.“

„O co jde?“

„O Baithera, Arnsteada a Perrise.“

„Hrozně přesvědčivě jste tvrdil, že s tou Baitherovou záležitostí nemáte nic společného. Chcete snad svou výpověď nějak změnit?“

„To nechci. Narazil jsem ale na některé věci, kterým nerozumím, šerife. Kdybychom si o nich mohli promluvit, možná by vám to bylo k něčemu dobré a nechal byste mě třeba o to dříve odjet.“

„Nechápu, k čemu byste mi mohl být platný.“

„Až najdete Lewa Arnsteada, pokud jste ho už ovšem nenašel, nechte mu udělat zkoušku na stimulační prášky. Fetuje rychlovku. Když se tihle lidé přestanou ovládat, říká se tomu paranoická psychóza; pak je mnohem bezpečnější být s klukem, který si hraje s dynamitovými patronami.“

„To je výsledek vašeho amatérského snažení, McGee?“

„Chtěl jsem ho najít a vytlout z něj duši, jenže jsem při tom hledání objevil pár věcí a rozhodl jsem se, že nemá smysl k tomu, co udělal Meyerovi, přistupovat emocionálně - mimochodem, Meyer je v pořádku.“

„Vím. Nechal jsem se informovat.“

„Potom mi pořád vrtá hlavou, jakou v té Baitherově vraždě hraje úlohu Henry Perris a jaké bylo spojení mezi Perrisem a Arnsteadem. A právě teď se zdá, že zmizela paní Betsy Kappová, a podle mého názoru amatérského vyšetřovatele se nějak zamíchala přímo doprostřed toho všeho, kde pravděpodobně nebude právě zdravé klima.“

Prísna tvář hrdiny ke mně vzhlížela zpod světlého okraje drahého klobouku. „Obejděte to auto a nasedněte si, pane McGee.“

Když jsem byl uvnitř, položil poznámkový blok na sedadlo mezi nás, vytáhl mikrofon a řekl svým lidem, že odjíždí z nemocnice a zavolá jim ze své příští zastávky.

„Kdybychom jeli do mé kanceláře, vyrušovalo by nás tam moc lidí,“ vysvětloval. „Co kdybychom zajeli k vám do motelu?“

Jel jsem tam svým buickem. Čekal už na mne, a když jsem odemykal dveře čísla 114, řekl, že svým lidem již oznámil, kde ho najdou.

Posadil se do křesla a klobouk pečlivě položil na podlahu vedle sebe. Přesl jsem k němu a posadil jsem se na stolní desku, na které seděla Betsy, když jedla sendvič se sardinkami.

„Dostal jsem hlášení od náměstka Cabla,“ oznámil mi Hyzer, „takže vím, že jste navštívil Coru Arnsteadovou a mluvil jste s ní. Dostal jsem taky hlášení o vašem rozhovoru s náměstkem Sturvenanem. Vím, že jste dnešní noc strávil s paní Kappovou v jejím domě v Seminole Street. Potěšilo mě, když jsem slyšel, že jste neodjel z okresu. Kdybyste to byl udělal, litoval byste toho. Mou povinností je prosazovat ty zákony a vyhlášky, které se prosazovat dají. Náměstek Cable za mnou přišel s návrhem, abych nechal zatknout paní Kappovou a vznesl proti ní obvinění z veřejného smilstva. Existuje jedno nařízení, podle kterého by se to dalo udělat. Pořád nechápu, proč chce Billy plýtvat časem policie na takovou záležitost. Obvykle si jako policista počíná rozumněji. Nechci o paní Kappové pronášet žádné morální soudy. Vždycky jsem ji považoval

za docela příjemnou ženu a v té restauraci si taky zřejmě počíná dobře. Pokud jde o její soukromý život, myslím si, že se chová... rozumně a opatrně.“

„Billy Cable si s ní před půl druhým rokem zkusil něco začít a měl při tom upíto. Nedala mu šanci a odmítla ho. Vloni na podzim měla poměr s Lewem Arnsteadem.“

„O tom poměru s Arnsteadem jsem věděl. Jak jste se ale dozvěděl o Billym? Jak víte, že je to pravda? Billy má ženu a tři děti.“

„Dnes odpoledne se moc ošklivě pohádali přímo tady v mém pokoji. Vyprovokoval to Billy a Betsy mu to oplatila víc než dost.“

„A potom v pět hodin za mnou přijde s tím svým pitomým návrhem, abych ji zatkl. To si ještě budu muset ověřit. Nelíbí se mi to, policista by svého postavení neměl zneužívat k osobním vendetám. To jsem se v Billym Cablovi zklamal. Říkal jste, že se paní Kappová ztratila. Povězte mi o tom něco.“

„Většinu odpoledne strávila tady. Potom odjela zpátky domů, byli jsme domluvení, že se sejdeme u ní. Věděla, že přijedu kolem sedmé. Jel jsem tam a nenašel jsem ji. Řekla mi, kam schovává klíče, tak jsem si odemkl. Nechala mi vzkaz, ve kterém psala, že odjíždí, protože chce zjistit něco o tom... o celém tom problému, kvůli kterému jsem se dostal do jedné z vašich cel, šerife.“

„Zjistit co?“

„To nenapsala. Čekal jsem do deseti a pak jsem se vás rozjel hledat.“

Přešel k posteli, posadil se na ni, našel Betsyino telefonní číslo a vytočil je. Zatímco telefon na druhém konci vyzváněl, pozorněji jsem si ho prohlédl ve světle lampičky na nočním stolku. Tmavý oblek měl pomačkaný a boty nevyleštěné. Kotníky a zápěstí měl ušpiněné a proužek špíny lemoval jeho bílé manžety i bílý límeček. Světlo zvýrazňovalo tmavé strniště na jeho bradě. To všechno se neshodovalo s mým předchozím dojmem úzkostlivé distingovaného policisty.

„Nikdo to nebere,“ poznamenal, když vstával. Vrátil se do křesla a podíval se na hodinky. „Deset minut po jedenácté. Možná se rozhodla, že už se s vámi nechce vidět, pane McGee. Třeba se odstěhovala k nějakým známým a čeká tam, až to vzdáte a odjedete.“

„To nepřipadá v úvahu.“

„Kde je ten vzkaz?“

„Zahodil jsem ho. Ujišťuju vás, že byl... velice přátelský.“

„Vy jste paní Kappové vyprávěl úplně všechno o tom, proč jsme vás a vašeho přítele podezřívali, že jste zapletení do Baitherovy vraždy?“

„Podívejte se, šerife, ona tady přece bydlí a pracuje. Zná tady spoustu lidí. Řekl jsem jí všechno, co vím, včetně vaší teorie ohledně toho bankovního auta a včetně toho, jak Baither využil Raifordské státní věznice jako skrýše. A vybudoval jsem si takovou malou konstrukci předpokladů, založenou na drobných narážkách, dohadech a logických dedukcích. Na Betsy jsem ji ještě nezkoušel, ale chtěl jsem to udělat. Jednou z metod, jak k těmhle věcem přistupovat, je vybudovat si nějakou přijatelnou konstrukci, pak najít fakta, která jí odporují, zbořit ji a zkoušet to znova.“

Podíval se na mne mezi sepjatými špinavými prsty. „Povídejte, poslechnu si to.“

„Všechno to dal dohromady Frank Baither. Použil dvou cizích lidí, které si někde najal, možná dokonce v nějakém jiném státě. Potřebné kontakty evidentně měl. Ten čtvrtý byl místní člověk, řádně zaměstnaný a bez záznamu v policejním rejstříku. Henry Perris, který teď pracuje jako mechanik u pumpy Ala Storeyho na Tamiami Trail. Ty druhé dva známe jen jako Hutche a Orvilla. Henryho Perrise Baither potřeboval, protože Henry měl přístup k vyprošťovacímu vozu a uměl s ním zacházet. Použili taky Perrisovy nevlastní dcery Lillian. To byla ta mladá servírka v blondáté paruce v té zájezdní hospodě přes ulici od závodistiště.“

„Fantazírujete.“

„Můžu pokračovat? Díky. Po takovém velikém záťahu si na sebe všichni zúčastnění dávají navzájem ohromně pozor. Nemyslím, že by Frank mohl s těmi penězi zmizet, kdyby mu Henry a to děvče nějak nepomohli. Byli asi domluvení takhle. Frank schová peníze a nechá se zašít do Raifordu. Henry s děvčetem nebudou nic podnikat a počkají na něj. Frank Henrymu určitě neřekl, kde peníze jsou, protože měl strach z dalšího podrazu. Dělit kořist mezi tři lidi, když počítáte to děvče, by bylo mnohem lepší než mezi pět lidí.“

„Proč právě Perris?“

„Protože Lilo Perrisová a Lew Arnstead to táhli nebo ještě táhnou spolu. Dali se dohromady před několika měsíci; ve chvíli, kdy měl být Baither propuštěn, bylo docela rozumné vybudovat si nějaké napojení na váš úřad, šerife. Lilo je evidentně zatraceně divoká holka. A pak tady máte Henryho Perrise v situaci, kdy mohl z odpadků u pumpy vytáhnout mou obálku, a máte i Lilo, která byla schopná a ochotná odlákat Arnsteada do té kůlny za domem. Jenže to nebyl dobrý nápad. Když se něco nedaří, dostávají lidé mizerné a riskantní nápady. Začnou být nervózní a nepromýšlí si všechno až do důsledků. Podvržené důkazy se obracejí proti nim samotným. Takže Perris a jeho společníci se najednou ocitli ve velice nebezpečné situaci, kdy se životně důležité a kompromitující informace dostaly k člověku závislému na drogách. Kdybyste tvrdě šel po jménu té ženy, která Arnsteada odlákala do Baitherovy kůlny, pravděpodobně byste se ho dozvěděl. A kdyby se ukázalo, že je to nevlastní dcera mechanika od pumpy, kde jsem podle svého přísěžného prohlášení zahodil tu obálku, všechno by moc dobře zapadlo dohromady. Mimochodem, už jste Lewa našli?“

„Ještě ne.“

„Je možné a dokonce i docela pravděpodobné, že Lewa zasvětili úplně do všeho. Možná potřebovali pomoc, jakou jim byl právě on schopen poskytnout. Devět set tisíc, to je zatraceně přesvědčivý argument. To děvče mohlo zajistit, že mu to nebude jasně myslet. To děvče, amfetaminy a k tomu něco trochu pokřiveného, co v něm bylo ještě předtím, než to s ním začalo jít z kopce. Jestli to tak udělali, jakou máte šanci, že ho najdete živého?“

„Fakta tuhle vaši konstrukci zboří, McGee.“

„Pokud nějaká máte.“

„U té pumpy v pátek pracovali celý den tři lidé. Albert Storey, Henry Perris a Terrance Moon. Všichni tři se ochotně podrobili výslechu. Doba, po kterou je jejich počínání důležité, představovala přibližně dvě hodiny a patnáct minut od okamžiku, kdy jsme s vámi a s vaším přítelem od pumpy odjeli. Ani jeden z nich se v té době od pumpy nevzdálil. Nikdo nikam netelefonoval. Vyslychali jsme je odděleně. Zákazníci, kteří se tam v průběhu té doby zastavili, byli všichni cizí lidé - turisté a řidiči, kteří po Tamiami Trail jeli z běžných obchodních důvodů. Ti tři se o vraždě Franka Baithera

bavili mezi sebou, ale nemluvili o ní s nikým jiným. Zbývá tudíž jen možnost pozoruhodné shody okolností, že se tam zastavil pro benzín někdo, koho ti tři neznají, všiml si té obálky v popelnici, vytáhl ji, odvezl ji do Baitherova domu a položil ji tam, kde jsme ji potom našli.“

„A tuhle možnost akceptovat nemůžete a já taky ne.“

„Tak jste ji u Baithera ztratil vy.“

„Víte, že to není pravda.“

„Co jiného si můžu myslet, McGee? A samozřejmě že váš názor na Lillian Perrisovou je naprosto nesmyslný.“ Mluvil nezvykle prudce a v obličeji se mu objevilo rozrušení, které mě překvapovalo. „To děvče je velice vitální a mělo být vychováno přísněji. Zapletla se párkrát do nějakých nepříjemností, ale nikdy to nebylo nic vážného. Vezmeme-li v úvahu prostředí a sociální faktory, řekl bych, že si vede pozoruhodně dobře.“

„Chtěl jsem jen...“

„Zapomeňte na to, že by s tím mohla mít něco společného.“

„Jak chcete. A Henry Perris je jedním z pilířů vašeho města a laickým kazatelem.“

„Vím o něm jen to, že má čistý rejstřík.“

„Soustřed'me se chvíličku na Henryho, šerife. Jen tak cvičně. Řekněme, že byl zapletený do Baitherovy vraždy a že měl nahnáno, protože všechno nevyšlo, jak mělo. Do práce přijede pozdě. Od Ala Storeyho se dozví naše jména a důvod, proč jsme byli zatčeni. Jde něco vyhodit do popelnice, uvidí tam obálku s mým jménem, nepozorovaně ji vytáhne a strčí si ji do kapsy.“

„Řekl jsem vám ale, že...“

„Já vím, co jste mi řekl. Musel od té pumpy odjet brzy po tom, co jsme odjeli my.“

„Jenže neodjel.“

Výraz jeho obličeje mi jasně prikazoval: o tohle se dál nestarej.

„Na co si asi mohla vzpomenout Betsy Kappová, že ji to přivedlo do maléru?“ zeptal jsem se.

„Jestli ovšem v nějakém maléru je.“

„Budete ji hledat?“

„Hlášení o pohřešovaných osobách musejí podávat nejbližší příbuzní.“

„Řekl bych, že nepostupujete vždycky jen podle předpisů, šerife.“

Poprvé se usmál. „Kdybych postupoval podle předpisů, strčil bych vás zpátky za mříže, McGee.“

Znovu bezvýsledně vytočil Betsyino číslo. Zatvářil se ustaraně. „Dám svým lidem pokyny.“

„Díky, šerife.“ Doprovodil jsem ho k autu a zeptal jsem se, jestli mu nebude vadit, když se sám trochu porozhlédnu kolem.

„V rámci okresu, pane McGee.“

„Samozřejmě, šerife.“

Začal jsem tedy se svým pátráním naslepo, protože cokoli bylo lepší než se vrátit do jejího prázdného domku, posadit se a čekat.

- 14 -

Bylo už po půlnoci, když jsem projížděl ulicemi ospalého města a hledal na parkovištích, příjezdových cestách a místech vyhrazených pro parkování na ulici charakteristické obrysy volkswagenu. Ve světle uličních lamp bylo obtížné rozlišit šedou barvu od hnědé. Pak jsem si vzpomněl na tu věc, kterou si připevnila na anténu a která jí pomáhala nalézt auto v přečpaných kovových pustinách parkovišť nákupních středisk - plastikovou slunečnici, velkou jako talířek. To ulehčilo eliminaci podobných volkswagenů.

Čas od času jsem zastavoval u jasně osvětlených vztyčených rakví telefonních budek, poslouchal jsem, jak telefon desetkrát zazvonil, a pokaždé jsem dostal tentýž deseticent zpátky. Konečně jsem si uvědomil, že mám hlad, a zamířil jsem zpátky k místu, kde jsem si předtím všiml zájezdní restaurace s celonočním provozem. Obsluha v autech jen do jedenácti. Uvnitř bylo plno světla. Velký stůl teenagerů, kteří si mezi sebou šeptali, pochichtávali se svým nádherným nesmyslům a okázale se distancovali od zkostnatělého dospělého světa. U pultu pár nočních zaměstnanců. Tlumená rocková hudba, linoucí se z plastikového rádia s chraplavým reproduktorem.

Servírka byla kyprá pohledná dívka se splihlými hrubými vlasy, odfarvenými na čistě bílo. Modrá nylonová uniforma. Na štítku se

jménem měla vytlačeno reliéfním písmem DORI. Stíny únavy kolem očí. Umaštěný jídelní lístek mi podala s mechanickým úsměvem.

Hamburgerům se tady říkalo maxiburgery a podávaly se v opečených kmínových žemlích. Horké maso nemělo téměř žádnou chuť a byly v něm kusy chrupavek. Káva byla mnohem lepší, než jsem čekal. Žvýkal jsem maso, usrkával kávu a přemýšlel o tom, proč je mi ta dívka tak povědomá.

Zaplatil jsem, vyšel jsem ven a nastartoval motor, než mi došlo, proč by mi vlastně mohla být povědomá. Vytáhl jsem polaroidové snímky, ve světle lampičky jsem je rozložil a měl jsem Dori. Účes byl jiný, ale obličej stejný. Stejná kyprá postava. Překvapený výraz, jedna ruka rozmazaná v pohybu.

Ostatní snímky jsem zasunul zpátky, její jsem strčil do kapsy a vrátil jsem se dovnitř. Přišla ke mně se svým mechanickým úsměvem a s jídelním lístkem a pak si uvědomila, že už jsme se viděli.

„Vy jste tady před chvílkou byl, ne?“

„Rozhodl jsem se, že si dám ještě jeden šálek kávy.“

„Tak dobře, zapomenu na to. že jste šel ven a zase se vrátil, takže ten druhý šálek kávy dostanete zadarmo.“

Přinesla mi ho a já jsem řekl: „Díky, Dori. Až budete mít chvíličku, rád bych se vás na něco zeptal.“

„Mám chvíličku třeba hned. Co chcete?“

Vytáhl jsem fotografii a držel jsem ji při těle tak, že ji kromě ní nikdo neviděl. Pozoroval jsem její obličej. Polkla, kousla se do spodního rtu a opatrně se ohlédla po své kolegyni. Naklonila se ke mně a zašeptala: „Poslechněte, to musí být nějaký omyl. Schovejte to, ano? Musel to nějak splést nebo co, vážně. Byli jsme dohodnutí, že tyhle fotky roztrháš, pane. Běžte za ním a řekněte mu, že mu Dori vzkazuje, že by měl být opatrnější.“

„Nezdálo se mi, že by se spletl.“

„Jaké máte auto?“

„Bílého buicka, kabriolet.“

„Víte co, vypijte si to kafe, běžte si sednout do auta a počkejte tam. Za chvíli mám přestávku, tak za vámi přijdu a vysvětlím vám to. Platí?“

Za chvíličku se Dori objevila a rychle ke mně kráčela po asfaltu;

se žlutým svetrem přehozeným přes ramena se jasně rýsovala na pozadí silných bílých světél. V ruce nesla žlutou slaměnou kabelku. Naklonil jsem se a otevřel jsem jí dveře. Přibouchla je, stiskla zapalovač na přístrojové desce a z kabelky vytáhla cigarety.

„Určitě to musí být nějaký omyl, protože jsme spolu byli domluvení, že mi vždycky nejdřív zavolá a zeptá se mě - z pochopitelných důvodů. A tu fotku by rozhodně nedal z ruky. To je ale pitomá situace. A vždycky to probíhalo tak, že mi řekl, kde mám být a v kolik hodin, nikdy za mnou nikoho neposílal do práce. Dohodli jsme se na tom všem už dávno a já jsem tehdy řekla tak dobře, nemám na vybranou, půjdu do toho, ale jen do té doby, než se ten můj vrátí z vojny, protože pak už bych si takové riziko nemohla dovolit. Je to už sedm měsíců, co se Fred vrátil, a já jsem se strchovala, jestli tu naši dohodu dodrží. Ale držel slovo. Podívejte, pane. Může to být tak šest týdnů nebo možná dva měsíce, co sem náhodou přišel jeden chlápek, se kterým jsem měla víc než před půl rokem schůzku, měl trochu v hlavě a myslel si, že si to se mnou může dohodnout přímo tady. Začal se chovat trochu moc hlasitě, tak jsem zavolala Lewovi, ten sem přijel, odvedl ho na parkoviště a tam ho trochu zpracoval, takže ten chlap zmizel. Proto mám takový dojem, že se děje něco, co se mi vůbec nelíbí. Povězte mi, jak jste k té fotce přišel a co vlastně chcete.“

„Víte o tom, že ho vyhodili?“

„Slyšela jsem to. Za to, že zmlátil nějakého vězně a že se někde flákal, když měl hlídat ten barák, kde zabili Franka Baithera. Myslela jsem, že sem třeba přijde, ale neobjevil se.“

„Nikdo ho neviděl, Dori. Je dost pravděpodobné, že je mrtvý.“

Nasála kouř z posledního centimetru své cigarety, která shořela až k dlouhému filtru; červená záře osvětila její lehce zamračené čelo a propadlé tváře. „Dělo se s ním něco ošklivého. Začínal být nervózní, až jsem někdy myslela, že vyletí z kůže. Brečet kvůli němu určitě nebudu, kamaráde. Byl to ten nejničernější zkurvysyn, jakého jsem kdy poznala nebo jakého bych kdy chtěla poznat. Až budu bezpečně vědět, že je Lew mrtvý, bude se mi spát o něco líp. Mimochodem... co vy jste zač? Polda nebo co?“

V hlase jí zazněla nová nervozita. „Ne tak docela. Sebrali mě s jedním mým dobrým přítelem, s tím, co ho Lew zmlátil. Vypadalo

to, jako bychom něco věděli o Baitherově vraždě, jenže jsme o ní nevěděli nic, tak nás pustili; nesmím ale odjet z okresu. Rozhlásil jsem mezi lidmi, že chci najít Arnsteada a nařezat mu. Teď mi dělá starosti, co se mnou bude, jestli ho zítra najdou umláceného někde na poli nebo za nějakým skladištěm.“

„To byste byl jenom jeden z hodně dlouhého seznamu, pane.“

„Nemáte mi přece za zlé, že se snažím chránit vlastní kůži?“

„Ne, pokud do toho nezatáhnete mě.“

„Mám u sebe čirou náhodou takovou malou sbírku fotografií, která patřila Lewovi; nezáleží na tom, jak nebo kde jsem k ní přišel. Připadala jste mi povědomá, takže jsem šel ven, podíval jsem se na ty roztomilé obrázky a našel jsem si ten váš.“

„Jen mě do toho nezatahujte.“

„Dori, představte si, že byste byla v mé situaci. Předpokládejme, že je Lew mrtvý a že se mi to Hyzer bude snažit přišít. Nemůžu udělat nic jiného, než že před ním rozložím tu svou sbírku fotografií a požádám ho, aby si to všechno prošetřil. Zjistí, že Lew měl tenhle kšeft bokem a dokud byl u policie, nikdo si pravděpodobně netroufl riskovat, aby se ho snažil z toho kšeftu vyhodit. Jenže když přišel o práci, přišel zároveň o imunitu. Tak si laskavě prověřte všechny manžele a milence. Proč bych zrovna vás měl z toho seznamu vynechávat?“

„Přísahám vám, na co chcete, ať se na místě propadnu, jestli lžu, ale Fred neměl sebemenší tušení o tom, co se dělo. Já toho kluka miluju. Určitě by ho to zabilo, vážně. A možná by zabil i mě. Je to hrozný prud'as. Dejte mi tu fotografii, prosím vás. Copak jich nemáte dost i beze mě? Kolik jich vlastně máte? Vždycky mě zajímalo, kolik nás dohromady je.“

„Včetně vás čtrnáct.“

„Kristepane! A já myslela, že nás bude tak šest nebo sedm. Tak to vám snad stačí, abyste šerifa přesvědčil, i když tam nebudete mít mě. Přísahám, že od té doby, co se Fred vrátil, Lew ani jednou nezkoušel mi něco s někým sjednat, a to už je sedm měsíců. Jak se vlastně jmenujete?“

„Travis McGee.“

„Trave, buď na mě hodný, prosím!“ Pohlédla k restauraci. „Budu se muset vrátit, nebo se Carolyn úplně uhoní.“

„Kdy končíte?“

„Jsem tady od pěti. Končím ve dvě.“

„Manžel sem pro vás jezdí?“

„To je moje auto, támhle v zadním rohu.“

„Mohla byste za mnou přijet do Bílého ibisu, až tady skončíte?“

Znechuceně odfrkla. „Ach bože, pořád stejná stará písnička. Buď na mě hodná, děvenko, a já budu hodný na tebe. Ten můj život musí být nějak začarovaný. Chudák Dori vždycky spadne do takovéhle kaše.“

„Chci si s vámi jen promluvit. Chtěl bych co nejvíc těch fotografií identifikovat a dozvědět se, jak to bylo všechno organizované. Uděláte to pro mě?“

Podívala se na mne a ve skloněné siluetě její hlavy jsem jasně četl nedůvěru. „To bych snad mohla. Fred už bude spát, protože musí v šest vstávat a jít do práce. Mám vztek pokaždé, když vyfasuju tuhle směnu. Snažím se vplížit do postele, abych ho přitom nevzbudila, a on se zase ráno snaží potichu vyplížit ven, aby nevzbudil mě. Když potom v práci skončí, přijede sem, nají se tady, nechá mi auto a domů jde pěšky. Jaké máte číslo pokoje?“ Řekl jsem jí ho a začal jsem vysvětlovat, jak to najde. Zarazila mě. „Já to tam znám, už jsem tam byla. Jenom jsem nečekala, že se tam ještě někdy vrátím.“

Odběhla a zašla do restaurace. Širokým sklem jsem viděl, jak se svlečeným svetrem stojí a něco vykládá té druhé dívce, krčí rameny a gestikuluje.

Zbývalo mi něco přes pětáctýřicet minut, abych mohl pokračovat v tvrdošíjném pátrání po plastikové slunečnici. Zkusil jsem znovu zatelefonovat. Zvonění neslyšel nikdo kromě Raoula.

Když jsem projížděl městem, přemýšlel jsem o tom, co jsem řekl Hyzerovi, že fakta boří konstrukce vybudované z předpokladů. Fakta chcete proto, aby něco zjednodušila a objasnila. Jenže tenhle fakt, na který jsem čirou náhodou narazil, jen všechno zahalil do ještě větší tmy. To, co jsem považoval za trofejní fotografie, byla ve skutečnosti reklamní vzorkovnice. Račte si vybrat, pane.

Je to užitečné a výnosné vedlejší zaměstnání, které praktikují korumpovaní, špatně placení a nepoctiví policisté v každém větším městě této země i celého světa, kde policejní správa ponechává dostatek prostoru pro improvizaci. Určité množství žen se všude

dostává do rozporu se zákonem. A určité procento těchto žen je vždycky fyzicky přitažlivé. Vyšetřující policista s nimi může uzavřít dohodu, která je výhodná pro obě strany. Buď budeš skákat, jak ti já budu pískat, nebo půjdeš před soud, zlatíčko. Policista v roli kuplíře má proti pasákům na volné noze mnohé výhody. Mnohem bezpečněji zklidní vzdorovitého zákazníka. Může svou stáj chránit před zatčením a zároveň ji pod hrozbou zatčení může přinutit k poslušnosti. Jestliže si opatrně vybírá, žádná z jeho chráněnek na něj nikdy nic neprozradí, protože by samy ztratily příliš mnoho, kdyby se o jejich vzájemném vztahu dozvěděla veřejnost. A navíc je to příhodný zdroj zvláštních pozorností politikům a vyšším úředníkům. Dnes večer máš schůzku se soudcem O'Harranem, беруško. Tady je adresa. Bude tě čekat kolem osmé. A dneska je to na účet podniku.

Byla to velkoměstská nemoc a nebyl bych čekal, že na ni narazím v takovém malém městečku uprostřed floridských rovin. A nešlo mi do hlavy, že si náměstek Arnstead mohl vydržovat svou stáj přímo před chladným nosem člověka tak přičinlivého, profesionálního a inteligentního, jako byl Norman Hyzer. Navíc mi dělalo starosti, že ve vzorkovnici byla i Betsy Kappová. Možná se už vytrácelo moje velice užitečné nadání, schopnost vycítit, o co lidem jde - co je nutí k tomu, aby bojovali, nebo k tomu, aby se vzdali. Tohle nadání mi už několikrát zachránilo život v situacích, kdy jsem měl jen minimální šanci na přežití. A nenapadala mě žádná role, do níž by se Betsy mohla stylizovat, která by jí umožnila transformovat prostituci v nějaké romantické drama nebo v sentimentální výstřednost.

Když Dori zaparkovala v motelu, už jsem na ni čekal. Jakmile jsem jí otevřel dveře, vběhla spěšně dovnitř a byla celá nervózní, dokud nebyly dveře zavřené a dokud sama nezatáhla mezeru uprostřed neprůhledných závěsů na okně. Pak se uklidnila. Viděla, že mám jen gin a skotskou, a prohlásila, že kdybych sehnal coca-colu, dala by si gin s coca-colou. Stavil jsem se tedy pro láhev v automatu, když jsem šel pro nový led.

Chtěla se vypovídat. Byla celá plná toho buclatého a hezkého vzrušení, neustále se v křesle vrtěla, upíjela ze sklenice, potahovala z cigarety; krátká sukně číšnické uniformy se jí vysoukala do půli stehů a odhalovala jemnou strukturu pleti na jejích hezkých nohou.

Mluvila energicky a hodně gestikulovala. Dávno už toužila po příležitosti, aby mohla někomu vyprávět o té obrovské srdceryvné tragédii, která postihla ubohou paní Severissovou, manželku pana Freda Severisse, a vůbec ji nenapadlo, že je to nudná, únavná a fádň historka, protože věděla, že se to stalo jí, a sama si přece nedokázala připadat obyčejná, jako to nedokáže nikdo ve svém unikátním krátkém vyměřeném čase.

Když šlo o peníze, byla odjakživa „fantasticky pitomá“. Pracovala jako prodavačka v obchodě s módní konfekcí paní Garnorové v nákupním středisku Woodsgate, Fred byl daleko a jí se po něm stýskalo, a tak si strašně ráda kupovala šaty nebo boty, aby měla aspoň nějaké potěšení. Měla výdaje a kromě toho měla tu „báječnou a střelenou kamarádku“, se kterou často jezdívala na skok na východní pobřeží, chodily tam spolu na psí závody, a celou tu dobu byla svému Fredovi věrná a tak dále a tak dále. Jenže pak se dostala do obrovské finanční tísně a ti lidé, co mají na starosti úvěry, na ni začali hrozně tláčit, a taky byla pozadu se splátkami za auto a nevěděla, co by si počala, kdyby o to auto přišla, protože jak by to potom vysvětlila Freddiemu? Tak tedy měla tehdy u sebe osmdesát dolarů, šla i se svou přítelkyní na psí dostihy a myslela si, že kdyby se jí podařilo z těch osmdesáti dolarů udělat tři nebo čtyři stovky, dostala by se z té kaše, jenže všechno prohrála a k tomu ještě navíc patnáct dolarů, které si vypůjčila od kamarádky. Potom si začala vypomáhat z tržby v obchodě, schovávala útržky inventárních lístků a považovala to „vlastně jen za takovou půjčku, protože jsem byla rozhodnutá žít spořádaně jako jeptiška a všechno jsem to chtěla vrátit ještě dřív, než bude paní Garnorová dělat prvního května inventuru. To bylo předloni.“ Potom se jednou večer v jejím malém podkrovním bytě objevil Arnstead a tehdy se poprvé dozvěděla, že se na krádeže přišlo a že se paní Garnorová obrátila na policii, aby zjistila, která z jejích pěti prodavaček je má na svědomí. Snažila se všechno popřít, ale Arnsteadovi stačilo přibližně pět minut na to, aby ji zlomil; podle jeho instrukcí sepsala přiznání a uvedla v něm, že v průběhu sedmi týdnů vzala něco přes šest set dolarů. Potom Arnstead prohlásil, že ji odveze na policii, kauce že bude pravděpodobně dělat něco kolem pěti set dolarů, a nejnižší trest, jaký může za zpronevěru čekat, bude osmnáct měsíců ve státní ženské věznici. Nepomohlo,

když se rozplakala, naříkala a žadonila o slitování. A když už propadala naprostému zoufalství, udělal nenápadnou narážku na to, že je tak hezká, že by to třeba mohl trochu pozdržet a podívat se, jestli by se s tím něco nedalo dělat, a ona po tomhle návrhu skočila jako vyhladovělá ryba po návnadě. Vzala ho do své úzké postele a sama sebe přesvědčovala, že to není, jako kdyby byla Fredovi doopravdy nevěrná, protože vlastně nedělá nic jiného, než že zachraňuje jejich životy a jejich manželství před absolutním zhroucením, a zapřísahala se, „budu jako kámen, budu dělat, co bude třeba, ale v duchu budu někde tisíc kilometrů daleko“. Jenže šerifův náměstek za ní nepřestal chodit, naléhal na ni a ona už byla tolik měsíců sama, takže za to vlastně vůbec nemohla, ale vyvinulo se to tak, že se jí to samotné začalo líbit, „že jsem ho takovým nějakým zvráceným způsobem začala potřebovat, i když se mi vůbec nelíbil“. Potom po ní chtěl, aby byla hodná na kamaráda, a příšerně se kvůli tomu pohádali, jenže tou dobou už pochopitelně udělal několik jejích fotografií a měl její doznání, o kterém tvrdil, že stačí na sedm let, a vyhrožoval, že jestli chce, může některou fotografii s xeroxovou kopií toho doznání poslat drahouškovi Freddiemu. Několikrát se tedy vyspala s jeho přítelem v motelu v Everglades City a potom následovali další muži a Lew jí pokaždé přinesl padesát dolarů nebo dvacet nebo pětasedmdesát, to záleželo na okolnostech. A jednou, to bylo vloni v červenci, ji poslal se dvěma dalšími dívkami do Naples a odtamtud jely na čtyřdenní plavbu nějakým velkým podnikovým člunem s najatým kapitánem a třemi takovými viceprezidentskými typy; tehdy dostala od Lewa sto dvacet pět dolarů a k tomu ještě padesátku, kterou jí ten chlap, co s ní byla, strčil do kabelky jako nějakou prémii nebo co. Věděla, že existují i další dívky, a sama se s třemi z nich setkala; dvě viděla na té plavbě a jednu na takové dvojité schůzce přímo tady v tomhle motelu. Zamračeně počítala na prstech a prohlásila, že to všechno mohlo trvat asi tak patnáct měsíců a že si nevzpomíná, s kolika muži se dohromady vyspala ani kolik za to dostala celkem peněz. Snad to bylo takových dvacet či pětadvacet schůzek. Lew slíbil, že s tím skončí, jakmile se Fred vrátí domů. Nakonec si uvědomila, že Lew sice ví, že si s ní může dělat, co chce, ale s Fredem že by to bylo něco jiného. Fred by se ho pokusil zabít a docela určitě by zabil ji. Měla hrůzu z toho, že Lew svůj slib

nedodrží, a měla hrůzu i z toho, že se Fred nějakým způsobem dozví, co prováděla, ale nakonec všechno dopadlo dobře.

Když dospěla až sem, měla už vypitou druhou sklenici ginu s coca-colou. Zčervenala a její výslovnost přestávala být zřetelná.

„Mám prostě zatracenou kliku, že jsem se z toho dostala, Trave. Mám prostě kliku, že to skončilo. Pořád si to říkám. Je to zvláštní... já nevím. Nějak jsem se změnila. Chci říct, že tu svou roli spokojené ženušky tak trochu jenom hraju. Jednou jsem si Lewovi stěžovala tak dlouho, že se naštval, chytil mě pod krkem a dotáhl mě před zrcadlo. Zkroutil mi ruku a přinutil mě, abych se sama sobě dívala do očí a říkala o sobě různé ošklivé věci. Jako třeba: ‚Jsem kurva. Prodávám se. Vydělávám si šoustáním.‘ Život nejspíš není takový, jak si člověk vždycky myslel. Vlastně se to nijak zvlášť neliší od obyčejného rande, protože když je ten chlap příjemný a zábavný, tak si docela užiješ, a když je to nějaký starý tlustý páprda, prostě si to odbudeš. Já vážně nevím. Někdy myslím na to, jak jsem v práci pořád na nohou a jak dlouho mi trvá, než vydělám padesátku, a jak rychle jsem tu padesátku vydělala vleže. Fred je vážně hrozně prima. Myslím na to, že třeba někdo vejde dovnitř, podívá se na mě, řekne: tak pojd', kočička, a já k němu nastoupím do auta a nikdy už se nevrátím.“

Zdvihla zápěstí a podívala se na své malé hodinky. Zavrtěla se v křesle, přejela si jazykem kolem rtů a zhluboka se roztřeseně nadechla. O něco chraptivějším hlasem dodala:

„Jako třeba teď. Pokud bys měl zájem, drahoušku. Bylo by to zadarmo.“

„Podíváme se na ty fotografie.“

Z očí se jí vytratil skelný, smyslný výraz. „No jasně. Kristepane! Já nevím, co se to se mnou v poslední době děje. Vážně nevím. Jo, podíváme se na ně a potom budu muset běžet, protože Fred by se mohl vzbudit, dělal by si starosti a divil by se, co se proboha stalo, a kdyby zavolal do práce, řekli by mu, že už jsem dávno pryč.“

Rozložil jsem fotografie pod světlo na stolní desku; pokládal jsem je jednu po druhé. Vstala a postavila se vedle mne. Bylo jich třináct.

„Tohle je Donna Lee, ale na příjmení si nevzpomínám. Byla se mnou na té lodi. S tou holkou je vážně ohromná legrace, je fakt temperamentní a má doopravdy báječnou postavu, to vidí každý

blbec. Pracuje v jedné realitní kanceláři nad bankou, Associated Realtors, Inc. Ne, tuhle ještě neznám, nepamatuju se, že bych ji tady ve městě někdy viděla. Tuhle holku už jsem ale někde viděla. Počkej chvilíčku. Myslím, že pracuje u soudu, určitě. Tuhle taky znám. Tak trochu. Jmenuje se Brenda Dennisová? Nebo Dennisonová? Dendersonová? Tak nějak. Ta se mnou byla na té schůzce ve čtyřech. Je taková tichá a člověk se v ní moc nevyzná a taky není nijak zvlášť stavěná, co? Pracuje v Elianině papírnictví, jenže já už jsem tam nebyla tak dávno, že vlastně nevím, jestli tam ještě je. Tuhle holku jsem myslím někde viděla, ale nevím, kde to bylo. Tahle je nějaká starší, ne? Pokud vím, nikdy jsem ji neviděla.“

Když jsem otočil sedmou fotografii, zalapala po dechu a vyjekla: „Pane bože! To snad není pravda! Tohle je slečna Kimmeyová, prokristapána. Učí třetí třídu a zpívá ve sboru v našem kostele. Má fakt moc pěkný soprán. Když se člověk podívá na ty šaty, co nosí, v životě by ho nenapadlo, že má takovou nádhernou postavu. Jak ji proboha Lew asi zverboval? To bych tedy ráda věděla, kamaráde.“

Číslo osm byla další neznámá tvář. Číslo devět však poznala. „To je Linda Feathermanová. Málem to se mnou seklo, když jsem zjistila, že na tu plavbu s námi jako třetí pojede ona. Chci říct, že její rodina má spoustu peněz. Na severovýchodě okresu mají velké zemědělské pozemky a lesy. Nejdřív jsem se bála, že nám tu plavbu zkazí, protože bude dělat, jako by byla lepší než Donna Lee a já. Do Naples jsme jeli jejím autem. Linda řídila a celou cestu prakticky neřekla slovo. Vzala si s sebou moc hezké výletní oblečení, muselo stát hrůzu peněz. Po prvním dni pak ale byla normální, o hodně lidštější. Chudák holka, vůbec jsem tomu nemohla věřit, když jsem to četla.“

„Co?“

„Před nedávném se zabila. Počkej, musím to spočítat. Myslím, že to bylo předminulý víkend. Státní policie prohlásila, že musela jet přinejmenším sto padesát; vracela se domů na ranč a stalo se to někdy ve tři nebo ve čtyři ráno asi pětadvacet kilometrů severně odtud. Říkali, že pravděpodobně usnula za volantem, protože tam vůbec nebyly stopy brždění. Jela prostě pořád rovně, vyletěla ze zatáčky a narazila do obrovské borovice, tu přerazila a do další naletěla bokem. Říká se, že trvalo několik hodin, než ji bezpečně

identifikovali.“

Číslo deset byla jistá Jeanie Dahlová, a když Dori viděla její fotografii, rozpomněla se, jak Lew jednou říkal, že Jeanie taky patří do klubu. Dori a Jeanie se spolu zúčastnily soutěže krásy o titul Miss Cypress City, když ještě obě chodily na střední školu; Jeanie skončila druhá a Dori třetí. Jeanie byla vdaná, ale rozvedla se a bydlela teď u matky, která se jí starala o děcko, zatímco Jeanie pracovala v kanceláři Kramerových stavebních potřeb.

Jedenáctku neznala. Dvanáctka byl někdo, o kom měla dojem, že ho často viděla někde ve městě, ale vůbec si nevzpomínala, kde to bylo.

Seřadil jsem fotografie tak, aby Lillian (Lilo) Hatchová (Perrisová) přišla na řadu poslední. Když Don fotografii spatřila, doslova sebou škubla, tiše dávivě zakašlala a odvrátila se.

„Co se děje?“

„Jmenuje se Lilo Perrisová. Nechci o ní mluvit.“

„Proč ne?“

„Nech mě chvílku vydechnout. A naley mi ještě skleničku. Běhá mi mráz po celém těle. Ta holka je blázen, myslím doopravdy blázen. Je to maniak.“

Nalil jsem jí třetí skleničku. Šla si sednout zpátky do křesla, a když se usadila, rozhovořila se.

„Bylo to asi počtvrté, co mě Lew poslal za nějakým chlapem. Jenže tenhle chlap nebyl normální. Chtěl po mně věci, které jsem nebyla ochotná dělat, a tak jsem je taky nedělala. Naštval se a já jsem se naštvála taky, takže to všechno rychle skončilo a jela jsem domů. Čekala jsem, až za mnou Lew přijde, abych mu řekla, že mě nemá posílat za takovými úchyláky. Poslal ke mně Lilo. Ta holka je úplně šílená! Ubližovala mi tak hrozně, že jsem omdlela, ani nevím kolikrát. Když konečně odešla, v jednom kuse jsem zvracela. Byla jsem tak slabá, že jsem musela dva dny zůstat v posteli. Potom ke mně přišel Lew a řekl, že ten úchylák byl nějaký moc důležitý člověk z Tallahassee a že s ním budu mít další schůzku. Pohrozil mi, že jestli tomu úchylákovi nebudu chtít vyhovět, řekne Lilo, aby za mnou zašla na další návštěvu. Myslím, že bych vážně spíš umřela, než bych dopustila, aby mi Lilo zase začala dělat ty věci, usmívala se na mě, pochichtávala se, říkala mi různé něžnosti a vysvětlovala, jaká

by to byla legrace, kdyby mě doopravdy zabila. Má sílu jako chlap a vyzná se ve všech způsobech, jak se dá děvčeti ublížit. Je absolutně šílená, Trave.“

„Jak je to dlouho?“

„Asi... loni v červnu. Podívej se na mě. Podívej, jakou mám na ruku a na nohou husí kůži, když na ni jen pomyslím. V noci se mi o ní zdálo, házela jsem sebou a probouzela jsem se s křikem.“

„Víš ještě o někom jiném, kdo v tom jel, o někom, kdo tady nemá fotografii?“

„Páni, to už asi ne. Nikdo mě nenapadá.“

„Co takhle paní Betsy Kappová?“

„Ta, co dělá v restauraci U virginského dubu? Taková stará blondýna s obrovskými kozami? Ne, ta v tom nejela, a dokonce ti můžu říct, jak to, že to vím tak jistě.“ Chtěla mluvit dál, potom však zavřela ústa a zatvářila se provinile.

„Co je?“

„No... já jsem tak trochu lhala. Ale jen o jedné z těch holek.“

Pověděla mi pravdu. Lhala o Jeanii Dahlové, když říkala, že si vzpomněla, jak o ní Lew mluvil, teprve když viděla její fotografii. Má-li říct pravdu, tak zná Jeanii docela dobře. Proč by se taky staré kamarádky nemohly scházet? Má-li říct pravdu, tak Jeanie je právě ta bláznivá kamarádka, co s ní chodívala na ty psí dostihy, a Jeanie na tom byla s penězi právě tak mizerně jako ona. A má-li říct pravdu, tak když začala chodit s chlapy, které za ní posílal Lew, zašla si jednou s Jeanii na skleničku a všechno jí to vyprávěla, jak to chodí a kolik za to dostává peněz, a zjistila, že Jeanie si čas od času vypomáhá z tržby v Kramerových stavebních potřebách a že má strach, aby se na to nepřišlo. Zeptala se proto Jeanie, jestli by souhlasila s tím, aby řekla Lewovi, že by třeba měla taky zájem, a Jeanie nejdřív odmítla, ale potom si to rozmyslela. A bylo to prima mít kamarádku, která o všem věděla a která v tom všem jela s vámi; mohli jste si s ní povídat tak, jak jste si nemohli povídat s nikým jiným na světě, vyměňovat si navzájem zkušenosti a vyprávět o různých nenormálních věcech, které se vám přihodily. Kvůli Jeaniině matce a děcku se spolu dohodly, že se Lew a Jeanie setkají v Dorině bytě, až bude někdy Dori v práci. Když se pak z práce vrátila, Jeanie tam ještě byla sama a spala; řekla, že se s Lewem dohodli a že svou

dohodu zpečetili mnohem líp než jen potřesením ruky.

„Když jsem viděla Jeaniinu fotku, chtěla jsem to tak nějak zamlčet, protože... Asi jsem měla trochu divný pocit, že jsem ji do toho všeho taky zatáhla. Jenže když se octneš v bryndě, tak chceš, aby v ní byl taky někdo, s kým se znáš. Aspoň jsem ji ale varovala ohledně té Lilo a poradila jsem jí, že bude lepší, když nikdy nebude nijak zvlášť vybíravá, kdyby ji dali dohromady s nějakým úchylákem. Od té doby, co se před sedmi měsíci Freddie vrátil domů, chodím s Jeanií na oběd vždycky, když mi vyjde směna. Je to jako... jako když necháš nějaké práce a chceš slyšet drby o tom, co se tam stalo od té doby, cos odešel. V lednu si vzala v práci celý týden volno a letěla zadarmo na Jamajku, její společník tam na ni čekal a ukázalo se, že je to... no, na tom nezáleží. Prostě jeden důležitý obchodník tady z města. Vrátila se báječně opálená, přivezla mi fantastický parfém a hodilo jí to pět set dolarů.“

„Jak to souvisí s Betsy Kappovou?“

„Ach tak. Lew jednou přišel za Jeanii, když odcházela z práce, bylo to myslím vloni v listopadu, a odvezl ji někam ven mimo město, zaparkoval a úplně se sesypal. Říkala mi, že brečel jako malý kluk. Říkala, že jí brečel na rameni a ona že ho držela, a vyprávěla mi, že to byl zvláštní pocit, ale že s ním v tu chvíli měla tak nějak soucit jako jeho máma, i když celou dobu věděla, co je to za odporného mizeru. Nakonec se jí svěřil, že zmlátil nějakou ženskou, která mu prokázala tu největší službu, jakou vůbec ženská může chlapovi prokázat. Vyprávěl jí nějakou bláznivou historku o tom, jak se zamiloval a jak se mu to z ničeho nic nechťelo postavit, takže šel k doktorovi a ten mu řekl, že je to docela běžná věc, že to nějak souvisí s pocitem viny a s tím, že si to nezaslouží, a všechny tyhle řeči, a že mu dal nějaké injekce, jenže ty nebyly na nic. A stejná věc se mu pak stávala i s jinými děvčaty a potom mu pomohla tahle báječná ženská, takže už zase mohl, jenže pak ji zmlátil a vůbec nevěděl proč. Jeanie konečně zjistila, že to byla paní Kappová, tak se docela přirozeně zeptala, jestli pro něj paní Kappová taky obsluhuje zákazníky. Nemyslela tím vůbec nic špatného. Lew ale vyletěl a dal jí ze strany takovou ránu do hlavy, že jí prakticky celý týden ve dne v noci zvonilo v uchu. Prohlásil, že paní Kappová je slušná ženská a ne nějaká ubohá laciná děvka jako Jeanie. Proto si myslím, že paní

Kappová s tím vším nikdy neměla nic společného. Jeanie říkala, že se choval divně, už předtím že se občas choval divně a potom že to s ním bylo ještě horší. Že byl celý nervózní.“

„Kdy ses s ní viděla naposledy?“

„Dneska je neděle nebo vlastně už pondělí ráno. Počkej chvilíčku. Minulý pátek jsme spolu byly na obědě. Většinou jsme mluvily o Lindě Feathermanové. A Jeanie mi říkala, že se jí Lew už tři týdny neozval a že by ji zajímalo, jestli si nějak nezačíná dávat pohov. Říkala, že jí začíná dělat starosti, jestli se jí podaří dát dohromady splátky na všechny koupené věci, protože s těmi penězi bokem počítala. Jen tak z legrace navrhovala, že bychom možná my dvě měly zajet do Miami Beach a podívat se, jestli by tam nebylo něco k mání. To ale vážně říkala jen z legrace. Lew nám oběma naprosto jasně vysvětlil, že kdybychom šlapaly chodník bez jeho vědomí, dozvěděl by se o tom a pak by se postaral, aby z nás byly ty nejzbědovanější a nejubožejší holky z celé Floridy. A stejně by byla pitomost zkoušet štěstí někde, kde nemáš nějakou ochranu. Štěstky na volné noze poldové seberou, protože je to součást té dohody, za kterou jsou placení od lidí, co celý ten cirkus řídí. Jestli je Lew doopravdy mrtvý, jak si myslíš ty, bude mít Jeanie velké starosti, aby vyžila. Dělá to kolem tisícovky nebo dvanácti stovek ročně podle toho, kolik jsem vydělávala já a kolik vydělávala ona, a nemusíš z toho platit žádné daně. Nezabere to moc času, je to něco jako vedlejší pracovní poměr, ale musíš mít někoho, jako byl Lew, kdo by ti domlouval zákazníky a kdo by vybíral peníze předem, aby si žádný mizera nemohl dovolit tě zkoušet podfouknout. Párkrát jsme počítaly, co na tom trhne Lew, a hádaly jsme, kolik nás pro něj asi pracuje. Takže kolik to bylo? Čtrnáct nebo šestnáct tisíc ročně? Počítám ale, že se o to musel ještě s někým dělit, aby se nedostal do maléru.“

Vstala a zažívala. „Vrátíš mi mou fotku?“

Podal jsem jí její fotografii. Podívala se na ni, a povzdechla si. „Stačí, abych se koukla na kus koláče, a hned mám o půl kila víc.“ Roztrhala ji na drobné kousky, odnesla je do koupelny a zavřela za sebou. Za chvíli vyšla a zeptala se: „Máš ještě nějaké jiné moje fotky?“

„Ne.“

„To bych tedy ráda věděla, co se s nimi stalo. Cítila bych se líp. Myslela jsem, že je to jen nějaká hra, když měl na stole foťák, nastavil takovou věcičku, která začala bzučet, skočil ke mně zpátky do postele a potom se rozsvítil blesk. Právě jednu z těchhle fotek chtěl poslat Fredovi. Vystříhl ji tak, že sám na ní byl jen od pasu dolů, zato já jsem byla vidět úplně jasně a smála jsem se jako blázen. Co když je najdeš?“

„Zničím je a dám ti vědět.“

„Kdyby se k nim dostala nějaká svině, mohla by mě do toho všeho zatáhnout znovu. Nemohla bych nic dělat. Chudák Freddie.“

„Můžu si promluvit s Jeanií?“

Zatvářila se, jako by ji něco potají pobavilo. „Můžu ti to snad zakazovat? Tak proč se ptáš? Jsi moc fajn chlap, Trave, vážně. Ráda bych se ti nějak odvděčila za to, že jsi tak fajn, ale jestli chceš slyšet pravdu, tak když jsem viděla fotku té Lilo, úplně mě to umrtvilo. Zůstaneš tady nějakou dobu?“

„Asi ano.“

„Třeba bychom se na něčem mohli dohodnout. Víš, kde mě máš hledat. S ničím by sis nemusel dělat starosti. Chci říct, že jsem zdravá od hlavy až k patě. Tak dobrou. Dávej na sebe pozor.“

- 15 -

Přesně tak. Dávej na sebe pozor. Dokončil jsem poznámky na zadních stranách třinácti fotografií. Šest jmen.

Soud, třetí třída, stavební potřeby, realitní kancelář, papírnictví.

Arnsteadova nepravidelná armáda. Ubohoučké příležitostné štetky, z nichž každá se považovala za někoho nesmírně speciálního, za někoho, kdo je schopen hrát aktivní zápornou úlohu, kdo však v podstatě zůstává svou vlastní předobrou osobností.

Neexistují žádné štetky se srdcem ze zlata. Existují jen líné, chamtivé a přihlouplé holky, které největší životní potěšení nalézají v šatníku, před zrcadlem a na stolku se šminkami. A vyspat se s chlapem je přece tak jednoduchý úkon, někdy dokonce natolik příjemný, že vyvolá i odpovídající vnitřní stahy, skrytou explozi a

úlevné uvolnění. Pak stačí říct, že to bylo nádherné, tvrdit mu, že je výjimečný, že tohle se ti přihodí jen zřídka. Dívat se na něj s výrazy nacvičenými před zrcadlem a použít dobře známých metod k tomu, aby byl schopen opakování, protože čím lepší obsluhy se mu dostane, tím větší je naděje na nějaký ten dolar navíc, a na ty modré sandály za třicet dolarů stačí složit zálohu a jsou prostě nádherné.

Je to úkon tak jednoduchý, že brzy ztrácí veškerý smysl, a pak už nemá ani smysl být ženou, vytrácí se i smysl ženství. Jediné, co má ještě smysl, je to věčně proměnlivé krášlení těla, té věci, kterou si kupují. Připomíná to žoldnéře, který sedí o samotě, usmívá se, za pomoci oleje a kamene vytváří na svém bojovém noži stále jemnější ostří a doufá, že příštího strážného zabije tak rychle, aby v útrobách pocítil ten drobný záchvěv profesionálního uspokojení, pocit téměř se podobající vděčnosti k tomu neznámému strážnému za to, že všechno proběhlo tak hladce.

Ve štetce ani v žoldněři není žádné zlo. Jen lenost, malá důvěrně známá chamtivost, mírné vzrušení z očekávaného bezvýznamného pocitu a stále stejně obtížný problém, jakou pěknou věcíčku si koupit za získané peníze.

Chudák Freddie. Proč vlastně odešla a kam se poděla? Odejde od tebe, vojáku. Už brzy od tebe odejde. Odejde, protože bez ohledu na uniformu čepel žoldnéřského nože probodne pokaždé přesně totéž srdce a stále znovu zastavuje jeho tlukot. Mění se jen úhel. Až se ze všech srdcí stává tentýž cíl. A právě tak štetka dostává od všech zákazníků přesně totéž. Mění se jen doba trvání. Až jsou všechny erekce stejné včetně té manželovy, všechny stejně beze smyslu až na náhodný příjemný pocit a na peníze.

Myslel jsem na Betsy a na její hloupé, dojemné a romantické přesvědčení, že každá milostná epizoda je jedinečná, důležitá a plná nádhery. Díky víře a přesvědčení tomu tak skutečně bylo, stereosouprava se slevou a pásky zdarma byly výrazy přátelství a tvrdý chlap to dokázal alespoň trochu pochopit a plakal, protože ji zbil.

Bylo už skoro půl páté ráno a její telefon opět nikdo nebral. Zkusil jsem zavolat šerifovi. Nebyl k dosažení. Natáhl jsem se, abych si rozmyslel, co dělat dál a jak poskládat dohromady všechny střípky, a náhle bylo venku jasné ráno, světlo v pokoji ještě svítilo, v ústech

jsem měl hořkou pachut' a před očima mlhu.

Telefon zazvonil právě v okamžiku, kdy jsem se natahoval, abych pustil sprchu. Byl to šerif Hyzer a oznamoval mi, že ještě nenašli paní Kappovou ani její auto, ale že našli černý džíp Lewa Arnsteada schovaný v zahradě neobydleného domu čtyři čísla od domu paní Kappové v Seminole Street. Nechtěl bych se tam zastavit?

Na nic jsem se neptal. Rychle jsem se osprchoval, a když jsem tam dorazil, bylo dvacet minut po osmé. Hyzerovo policejní auto stálo na Betsyině příjezdové cestě. Zdálo se, že je sám. Měl na sobě jiný oblek, košili, kravatu i boty. Při holení se dvakrát řízl.

Šli jsme spolu ulicí. Řetěz byl vyháknutý. Jeden ze šerifových náměstků ho s profesionální pečlivostí a zručností posypával práškem, sbíral z něj zlomky a útržky otisků a poznamenával si místa nálezu.

„Pane McGee, napadlo mě, jestli tady Arnstead včera večer ten džíp neschoval, nešel k paní Kappové a neodvezl ji jejím autem.“

„Asi se to tak mohlo stát.“

„Nemohlo, když se podíváte na tohle. Pojd'te sem!“ Zavedl mě kolem džípu k jeho přední straně a ukázal na jakýsi hnědý předmět, připevněný v chráněném prostoru pod reflektorem. „Hnízdo bahenní vosy,“ vysvětloval. „Je to čerstvě postavené. Když uschnou, tak zesvětlají. Tyhle vosy v noci nepracují a to hnízdo už je skoro hotové. Když chvíličku počkáte, uvidíte ji přilétat s další kuličkou bláta. Musela začít už včera ráno, aby s tím byla teď tak daleko. Musela ho vystavět až do určité fáze, protože potom potřebovala najít ten správný druh pavouka, paralyzovat ho žihadlem a zastrčit ho tam dovnitř. Teď už jí za chvíli bude zbývat jen maličká dírka. Naklade dovnitř vajíčka, díрку potom uzavře, a až se vylíhnou mláďata, budou mít pavoučí maso a tím se budou živit, než vylezou ven.“

„To je hrozně zajímavé.“

„Znamená to, že ten džíp tu nejspíš někdo nechal stát už v sobotu večer. Byl jste přes noc u ní. Neslyšel jste něco?“

„Vůbec nic.“

„Dostali jsme telefonickou hlášku, že tady v okolí došlo ve tři ráno k nějaké hádce.“

„To jsem taky neslyšel.“

„Nedává mi to smysl, aspoň zatím ne, že by tady schoval džíp, odešel od něj a už se nevrátil.“

„Čímž chcete říct, že se vrátit nemohl.“

„Nebo tady někdo ten džíp nechal, aby nás zavedl na falešnou stopu. Tome, nezapomeň sejmut otisky z té láhve na podlaze.“

„Ne, šerife.“

„Máte něco, co by se dalo použít?“

„Spoustu rozmazaných šmouh. Pár docela slušných částečných otisků a tady úplně nahoře na předním skle jeden opravdu dobrý otisk celého bříška dlaně. Podle velikosti to mohla být ženská nebo nějaké děcko.“

„Až budete hotovi, zavolejte Johnnyho, ať to odtáhne, a ty pytlíky z vysavače pošlete co nejrychleji do laboratoře.“

„Jste velice důkladný člověk, šerife,“ poznamenal jsem, když jsme se vraceli k Betsyině příjezdové cestě.

„Snažíme se.“

„Řekl bych, že asi víte o všem, co se v Cypress County děje.“

„O všem, co potřebuju vědět - aspoň doufám. Před pár lety jsme se tady sloučili, městskou policii jsme spojili s okresní a veškerou policejní práci jsme převedli pod šerifův úřad. Omezí se tak duplicita a výdaje.“

„Promiňte, šerife. Zdá se mi, že se ke mně dneska chováte nějak přátelštěji.“

„Snažím se být spravedlivý. Tvrdil jste, že Perris musel v pátek ráno od té pumpy odjet, tak jsem to zkusil ještě jednou. Zatelefonoval jsem dnes ráno Alu Storeymu a zeptal jsem se ho, jestli Henry Perris od pumpy odjel z jakéhokoli důvodu, služebního nebo soukromého. Nejdřív mi řekl, že ne, jako když jsem se ho ptal předtím, potom si ale vzpomněl, že Perris dokončil opravu brzd na jednom oldsmobilu a odvezl ho zákazníkovi, jistému Hummerovi. Byla to vlastně provozní zkouška spojená s dodávkou do domu. Hummer potom Perrise odvezl zpátky k pumpě. Když se Perris chtěl dostat na silnici, kde Hummer bydlí, musel projet kolem takového parčíku, kde stojí veřejná telefonní budka. Můžete doplnit to ostatní, pane McGee?“

„Z budky někomu zavolaal, aby si přijel pro obálku, kterou schoval do telefonního seznamu.“

„Možná. Storey se na to nedíval tak, jako kdyby v pravém slova smyslu od pumpy odjel. Odjet někam znamená vyřizovat si soukromé záležitosti, kdežto dodávka je součást práce. Řekl jsem Storeymu, aby nemluvil, kdyby byl Perris někde blízko. Řekl mi, že Perris jako obvykle ještě nepřišel do práce. Nařídil jsem mu, aby se o našem rozhovoru před Perrisem nezmiňoval.“

„Zatknete teď Perrise?“

„Zatím ne. Chci, aby si připadal v bezpečí. Musím získat další fakta.“

„Přiznáváte teď ale, že je do toho zapletené i to děvče?“

Pohlédl na mne kamennýma očima. „Pokud by někdy v budoucnosti z důkazů vyplynulo, že je vědomě zapojena do nějaké trestné činnosti, bude zatčena a bude proti ní vzneseno obvinění.“

Konec přátelského tónu. Konec rozhovoru.

Zajel jsem do města do Johnnyho servisu na hlavní ulici. Miss Agnes už odvezli z řady zaparkovaných automobilů. Našel jsem ji na špalcích v karosárně, kde se velký zpocený Ron Hatch s uklidňující zručností oháněl gumovou paličkou a zakřivenými šablonami.

Vyšel ven a pozdravil mě. „Nazdárek, pane McGee. Někde to ani nebude tak zlé, jak jsem si myslel. Kristepane, ale použili na ni nějaký zesílený plech.“ Vypůjčil jsem si od něj poškozenou součástku a z kanceláře jsem zatelefonoval svému příteli mechanikovi do Palm Beach. Popsal jsem mu, jak vypadá a kam patří. Požádal mě, abych ji změřil, a pak mi řekl, abych zůstal u aparátu. Asi za dvě minuty se znovu ozval, řekl, že ji má, a zeptal se, kam a jak mi ji má poslat. Poprosil jsem ho, aby ji co nejrychleji poslal přímo Ronu Hatchovi do servisu. Telefonistka z ústředny zavolala zpátky a oznámila cenu hovoru; odevzdal jsem přesný obnos v drobných kancelářské úřednici, která ho uložila do pokladny s hotovostní tržbou právě v okamžiku, kdy dovnitř vešel asi padesátiletý muž. Byl štíhlý, držel se vzpřímeně a vlasy měl trochu příliš husté a tmavé, takže určitě nebyly všechny jeho. Dokonalé opálení bylo zřejmě výsledkem dlouhých hodin strávených na golfovém hřišti, měl elegantní sportovní košili a zlatočerné náramkové hodinky se třemi nebo čtyřmi ciferníky a spoustou zlatých tlačítek.

„McGee?“ zeptal se. Když jsem přisvědčil, řekl, že se jmenuje

Johnny Hatch, a pozval mě dozadu do své kanceláře. Byla malá, obložená dřevem, chladná, nerušená a nebyla v ní žádná okna. Golfové trofeje, ceny za střelbu na hliněné holuby a zarámovaná ocenění jeho veřejné práce. Ve stříbrném rámu barevná fotografie, na níž se usmívala velice půvabná mladá žena, objímající malého chlapce a děvče. Vypadala dost mladě, aby to vysvětlovalo jeho štihlou, přičesek i obarvené vlasy.

„Díky za to, že jste kluka tak pochválil za tu práci, co udělal na tom vašem starém nákladáku. Udělalo mu to hrozně dobře.“

„Je to fajn kluk.“

„V dnešní době toho s nimi moc nenaděláte. Chce se mi zvracet pokaždé, když vidím ten jeho účes, co nosí jako Liz Taylorová. Nechce se vrátit do školy, je blázen do aut. Musím ale říct, že vám odvede dobrou práci. Mám teď na krku druhou várku dětí a rád bych věděl, jaké asi budu mít problémy s nimi.“

„Neměl jsem zrovna velkou chuť strkat do vašeho podniku další peníze, pane Hatchi. Zdálo se mi, že už jste mě obral o dost.“

Pokrčil rameny. „Mohl bych vám ukázat účetní knihy. Ze zakázek pro okres nezbohatneme. Musíme jít do soutěží, abychom je získali. Na některých proděláme, na jiných vyděláme a doufáme, že na konci roku skončíme se ziskem. Neříkejte mi, že někomu, kdo si může dovolit Lenniego Sibelia, vadí takový malý účet ze servisu.“

„Tady se ví všechno.“

„Však znáte, jak to chodí na malém městě. Každý se doslechne o všem. Potíž je v tom, že když to lidé předávají dál, trochu si to vyšperkují, aby to bylo zajímavější.“

„Takže víte, že Arnstead zmizel.“

„Slyšel jsem to.“

„A že zmizela taky Betsy Kappová.“

Zatvářil se překvapeně. „Co to povídáte?“

„Včera večer měla na sedm hodin dohodnutou schůzku, neobjevila se a od té doby ji nikdo neviděl.“

„To je divné, vůbec se to Betsy nepodobá. Řeknu vám, že obědvat tam U virginského dubu by zdaleka nebylo takové potěšení, kdyby se jí něco stalo.“

„Slyšel jsem, že se hodně stýkala s Arnsteadem. Třeba utekli spolu.“

„Zatraceně, tomu nevěřím. Něco spolu asi doopravdy měli, ale to už je několik měsíců. Stejně je ale zvláštní, že se dala dohromady právě s Lewem.“

„Třeba to bylo obchodní spojení, Johnny.“

Naklonil se dozadu a pozorně se na mě zadíval. „Co tím chcete říct?“

„Věděl jsem, že mi to jméno připadá nějaké povědomé, ale v první chvíli jsem si neuvědomil souvislost. Pak jsem si vzpomněl, že asi tak před rokem nebo před půl druhým mi kdosi říkal, že kdybych se náhodou někdy dostal do tohoto Zapadákov, mám vyhledat šerifova náměstka Arnsteada a ten že mi opatří nějakou výstavní kočku, že to sice přijde draho, ale za ty peníze to stojí -“

„Nepovídejte.“

„Vy sám jste přece říkal, že tohle je malé město. Kdyby to byla pravda, počítám, že byste o tom věděl.“

„Myslím, že jsem někde zaslechl, že má Lew jednu nebo dvě kočky, které je ochotný pronajímat.“

„Musel by s tím být asi hodně opatrný, když pracuje pod takovým člověkem, jako je Hyzer.“

„Pan Norm je jako kdokoli jiný, vidí jen to, co chce vidět, a věří jen tomu, čemu chce věřit.“

„Vy mu zrovna nefandíte, co?“

Pokrčil rameny. „Při volbách pro něj hlasuju.“

„Takže tady máme hezké klidné městečko s ohromně klidnými malými novinami.“

„Nemá cenu přivolávat maléry publikováním spousty věcí, které můžou lidi nějak rozčilit.“

„To auto, co řídila Linda Feathermanová, přivezli pak k vám?“

„Co se vám to zase proboha honí hlavou, McGee? Pozval jsem vás dovnitř, abych vám poděkoval, že jste se zachoval férově k mému klukovi. Netušil jsem, že mě chcete podrobit křížovému výslechu.“

Usmál jsem se a vstal jsem. „Prostě mě jen zajímá to vaše hezké městečko, Johnny. Neberte to osobně. Přiznám se, že se tak trochu zajímám o tu první várku vašich dětí. Ron se mi líbí, ten je v pořádku. Ale podle toho všeho, co jsem slyšel o jeho sestře, je to taková zkažená poběhlice, že byste horší těžko kde hledal.“

Hatchův obličej se proměnil v hnědou masku, a když promluvil, vůbec nepohnul rty. Mluvil tak tiše, že jsem ho sotva slyšel. „Tak abychom si rozuměli. O té holce přede mnou nikdo nesmí mluvit. Nechci s ní mít absolutně nic společného, s ní ani s tou starou mizernou sviní, co ji porodila. Nezajímá mě, jestli jsou živé nebo mrtvé. Nezajímá mě, jestli se budou smažit v pekle nebo jestli přijdou do nebe. A teď vypadněte.“

Vypadl jsem. Tak intenzivní nenávist na vás zapůsobí, ať na ni narazíte kdekoli. Chce se vám jít po špičkách a tajit dech, dokud se nedostanete z jejího dosahu.

Nasnídal jsem se a potom jsem si hodil mincí. Hlava znamenala šerifova náměstka Kinga Sturnevana. Orel znamenal paní Jeanii Dahlovou. Kdyby mince zůstala stát na hraně, byl bych to zkusil se slečnou Kimmeyovou ve třetí třídě. Padla hlava.

King potřeboval dopsat nějaká hlášení a požádal mě, abych na něj chvílku počkal. O dvacet minut později vyšel ven a zamířil k buicku. Naklonil se do okénka a smutně zavrtěl hlavou. „Vy tedy máte talent, člověče. Jestli vás Billy Cable chytí, jak špatně přecházíte ulici, vrazí vám pendrekem hlavu až mezi kolena.“

„Nasedněte si a já vám o tom povím,“ pozval jsem ho. „Byl jsem zkrátka v nesprávnou chvíli na nesprávném místě a viděl jsem, jak s ním Betsy vyběhla.“

King přikývl. „Věděl jsem, že by se jí rád dostal pod sukně, ale nevěděl jsem, že by mohl být takový pitomec a zkoušet to takhle. Kdyby se pan Norm doslechl, že chtěl použít svůj odznak k tomu, aby ji dostal do postele, mohlo by se stát, že by s ním vyrazil dveře. Ale zdá se mi, že vám se ani moc nebránila, McGee. Tak to s ní chodí. Dá si říct, ale není to moc často a musí si sama vybrat.“

„Vybrala si Lewa Arnsteada.“

„Já vím. Však to lidi překvapilo, myslím ty, co se o ni zajímají. Nebyl to její typ. Člověk ale nikdy neví.“

„King, jak dalece si my dva můžeme věřit?“

Zavrtěl obrovským břichem, zářivě se na mne usmál a spiklenecky mrkl zjizveným okem. „Nemůžete mi věřit ani trochu, pokud jde o něco, o čem by měla policie vědět.“

„Mám jednu takovou pitomou otázku, která je čím dál tím

důležitější, takže už se na ni musím zeptat. Řekněme, že je jen hypotetická. Mohl si Lew Arnstead dovolit a dovoloval si doopravdy nějaké kousky, za které by byl Hyzer kohokoli jiného vyrazil?“

Pozoroval jsem, jak si pomalu zvažuje odpověď. „To mi už dlouho dělalo starosti, kamaráde. Jestli mám říct pravdu, příšerně mě překvapilo, když ho Hyzer doopravdy vykopl a vznesl proti němu obvinění. A viděl jsem, jak se Lew tvářil, když se to stalo, a řekl bych, že byl zrovna tak překvapený jako já.“

„Myslíte, že Hyzer věděl o tom, že Lew dělá pasáka?“

„Vy se vážně vyznáte v tlačenici, tohle určitě nebylo jednoduché zjistit. Myslím, že s tím Lew začal před čtyřmi lety nebo tak nějak. Podle mě si Hyzer možná řekl, že když už se nějaká holka chce prodávat, bude lepší, když ji někdo bude mít pod kontrolou. Určitě se o tom musel doslechnout, ale pokud vím, nikdy do toho nešťoural. A Lew nikdy nedal dohromady tolik prachů, aby se muselo vyšetřovat, jak a kde k nim přišel.“

„Je možné, že to dělal pro Hyzera?“

„Koukej, kamaráde, zapomenu, že ses na tohle ptal. Protože kdybych si to měl ještě minutu pamatovat, musel bych tě vytáhnout z tohohle nóbl bouráku a podívat se, jestli ti dokážu levačkou natrhnout slezinu.“

„Tak pardon, že jsem se ptal. Omlouvám se.“

„Prostě to tak být nemohlo, to mi věřte.“

„Vy přece víte a já to vím taky, že každý polda si buduje svou stáj sám. Nezačíná s žádnými starými štetkami. Začíná s děvčaty, co se dostala do maléru, a nažene jim takový strach, že se rozhodnou jeho nabídku přijmout. Má většinou dost rozumu, aby to zkoušel jen s takovými, které to přijmou a nenadělají kolem toho žádný pokřik, protože jinak by dlouho nevydržel. Zasvěťí je sám a potom je pustí do oběhu.“

V Kingově široké tváři se objevil nešťastný výraz. „Počítám, že kdyby se o to pan Norm začal blíž zajímat a kdyby zjistil, že se to dělalo takhle, byl by se musel Lewa zbavit. Takže se o to raději nezajímal. Já vím, jak to chodí, kamaráde. Vzpomínám si na jednoho chlapa z přistěhovaleckého úřadu z Miami, co holky vydíral tím, že rozhodoval, jestli jim prodlouží povolení k pobytu nebo je nechá poslat zpátky do těch ubohých vesniček, odkud přišly. Potom jedna z

nich, jak se pamatuju, napsala své mladší sestře, aby do Států nejezdila, a taky jí napsala, proč to nemá dělat, a tahle mladší sestra dala ten dopis přečíst tátovi. Táta přiletěl do Miami za prachy, co mu dcera posílala domů do Peru, a vrazil do toho úředníka kudlu. Vrazil ji do něj asi čtyřicetkrát, začal těsně nad koleny a pomalu pokračoval nahoru. Je možné, že o Lewovi někdo věděl, ale nepustil se do něj dřív, dokud ho nevyhodili od policie.“

„Hyzerovi jsem o tom, jak Billy před jeden a půl rokem obtěžoval Betsy Kappovou, řekl docela náhodou.“

„Jak si může jeden člověk tak rychle získat takovou popularitu? Chcete snad kandidovat na starostu?“

„To nevím. Napadá mě spousta otázek, tak hledám odpovědi. Další otázka: Mohl někdo zabít Arnsteada, aby Hyzera dostal z nějaké situace, kdy ho mohli vydírat?“

King se nad tím zamyslel. „Nechová se jako někdo, komu se nějak zvlášť ulevilo. Honí se víc než kdy dřív. Přemýšlel jsem o tom, co jste onehdy večer říkal o Lewovi. Určitě už hodně dlouho bral ty prášky. Všechno tomu napovídá. Takže jak a proč někdo odkrouhne feťáka? Kdo to má vědět?“

„Poslyšte, Kingu, jaký byl verdikt ohledně Lindy Feathermanové?“

Škulbl hlavou a zatvářil se naprosto nechápavě. „Jaký verdikt, co tím myslíte? Nešťastná náhoda. Autonehoda bez účasti další strany. Nepřiměřená rychlost. Nejspíš usnula za volantem.“

„Pojišťovna zaplatila?“

„O čem to proboha mluvíte? O vraždě? O sebevraždě? Nebo o čem?“

„Co kdybyste absolutně jistě věděl, že nejmíň dva roky dělala štetku Lewu Arnsteadovi?“

„Ale prosím vás... nechte toho! Feathermanovic holka? To jste tedy kapitálně vedle, kamarádíčku. Tu kdyby chtěl někdo do něčeho nutit, zašla by za Dalem Feathermanem a řekla by mu: Tatínku, někdo mě obtěžuje. A tatínek by si Arnsteada našel, stáhl ho z kůže, tu kůži by pěkně dočista oškrábal, nasolil a přitloukl by ji na vrata některé stáje na tom svém ranči. Možná by taky uřízl vršek Lewovy lebky a postavil by si ho na stůl jako popelník. Kdepak, pane. Tahle rodina má za sebou čtyři generace floridských peněz a

Feathermanovým letadlem sem často přilétají senátoři z Washingtonu a bankéři z New Yorku a přistávají na jeho soukromém letišti. To jste tedy střelil vedle, kamaráde. Byla to moc hezká holka a jezdila moc rychle.“

„Měla nějaké sourozence?“

„Myslím, že tři bratry a tři sestry. Sama byla někde uprostřed. Vrátila se sem z vysoké školy někdy před třemi lety. Mluvílo se o tom, že se bude vdávat, ale z nějakého důvodu ze svatby sešlo. Proti holce, jako byla Linda, nemáte čeho použít. Ta se mohla z každého maléru vyplatit nebo nechat zlikvidovat toho, kdo by ji obtěžoval.“

„Pokud ovšem nešlo o někoho jiného a tohle nebyl jediný způsob, jak ho chránit.“

Zkoumavě se na mě zadíval. „Tak dobře. Věříme si. Dejme tomu, že bych vám věřil i tohle. Víte to jistě?“

Mají policejní odznak a složili policejní přísahu. Jestli jim tedy něco říkáte doopravdy neoficiálně, to záleží na tom, nakolik si cení své přísahy. A když vidíte někde vzadu v jejich očích ten policajtský záblesk, raději alespoň trochu přibrzdíte.

„No, řekněme, že je to poměrně logický předpoklad, Kingu.“

„V tom případě brečíte na špatném pohřbu, McGee. Řekněme, že Lew nebyl právě nejchytrější, a řekněme, že dělal pasáka. Tolik rozumu ale určitě měl, aby nezkoušel zverbovat slečnu Lindu Feathermanovou, i když to byla rozhodně hezká holka.“

„Vy byste mi nemohl říct nějaká jména?“

„Nerad bych to zkoušel, protože bych vám mohl jmenovat nějakou ženskou, o které by se pak ukázalo, že to byla jen Lewova dobrá přítelkyně. Kdyby měl dělat pasáka každé ženské, se kterou si za poslední čtyři roky vyrazil, musel by na to mít počítač a prachy by si domů vozil na trakaři.“

„Zajímalo by mě, co dělal s těmi penězi, na které si přišel.“

„Někam si je určitě zašil. Byl to ten nejváhavější střelec, jakého jste kdy viděl, když přišlo na to, aby sáhl do kapsy a zaplatil pivo nebo kafe. Koupil si pár dobrých bouchaček a jednoho dobrého koně, ale to bylo asi všechno. Měl docela slušné auto, koupil ho jako poloviční vrak a Henry Perris mu ho dal dohromady, jenže potom mu bylo líto platit si havarijní pojistku, takže když ho naboural, mohl všechno odepsat. Svoje obchodní záležitosti si nechával pro sebe a

všechno ostatní vlastně taky. Moc nemluvil a moc neutrácel. Aby si polda najímal bezpečnostní schránku, to by nebylo právě nejchytřejší. Řekl bych, že to Lew nejspíš nacpal do sklenic od marmelády a někde to zakopal.“

„Myslíte, že to vyhrabal a zmizel?“

„To určitě ne, pokud si tady ještě mohl vydělat víc, než potřeboval k živobytí. Myslím, že je mrtvý.“

„A myslíte, že mohl být nějak zapletený do Baitherovy vraždy?“

„Bude lepší, když spolu vy a já budeme vycházet v dobrém, kamaráde,“ otevřel dveře, protáhl svoje objemné tělo pomalu ven, dveře přibouchl a otřel si čelo. „Než tenhle den skončí, bude ještě pořádné horko. Počítám, že se zase uvidíme. Jsem rád, že váš přítel je v pořádku.“

Do hlavní kanceláře Kramerových domácích a stavebních potřeb jsem dorazil ve čtvrt na dvanáct. Bylo to dva a půl kilometru za městem po silnici vedoucí na letiště. Stál tam velký sklad řeziva s nákladními rampami, linka na míchání cementu, vedle níž se na slunci třpytily asi dva akry naskládaných dekorativních cementových bloků, maloobchodní prodejna s kompletním vybavením pro domácí kutily a na jednom konci budovy vedle východu z prodejny administrativní kancelář. Byl to čilý, dobře organizovaný podnik s přehledně uspořádaným vystaveným zbožím, jaké je důkazem dobré provozní sítě. Staříci se tam probírali ručním nářadím a nábytkovým kovááním, stříkacími pistolemi a dřevěným obložením právě tak, jako se v dávno minulém světě potulovali po cukrárně a rozmýšleli, jak by nejlépe utratili ušetřený šesták.

Za pultem, vysokým až po pás, byly dvě ženy ve středních letech a jedna mladá dívka. Ta dívka byla Jeanie z mé fotografie; vypadala štíhlejší v krátké chlupaté růžové sukni, bílé halence s jemným svislým červeným proužkem a s tmavě kaštanovými vlasy, ostříhanými nakrátko. Jedna z druhých dvou žen se pohnula směrem ke mně; usmál jsem se a ukázal jsem na Jeanii, která sčítala faktury na velké kalkulačce značky Burroughs. Žena pokrčila rameny, zatvářila se o trochu méně přívětivě a řekla něco Jeanii. Jeanie se otočila a pohlédla na mne; v zelených očích se jí nejdřív zrcadlily rozpaky, pak však bylo vidět, že mě poznala. Vypnula kalkulačku a

přistoupila k pultu, přičemž šla v takovém úhlu, že jsem musel přejít k rohu, takže jsme skončili v maximální vzdálenosti od druhých dvou žen.

Jemné drobné rysy, široká tvář s očima posazenýma daleko od sebe, malá plná ústa nad špičatou bradou. „Vy jste McGee, že?“

Díky tlumené hudbě, kterou v podobných podnicích zřejmě vždy musí být Mantovani, se náš rozhovor odehrával v soukromí. Přikývl jsem. Pokynula rukou a prohlásila: „To byste nevěřil, jak ty staré krávy dokážou natahovat uši. Dori říkala, že jste vysoký a ramenatý, tu a tam tak trochu pomlácený, že jste pořádně opálený a máte úplně světlé šedé oči. Že jste ale takhle vysoký a ramenatý, to neřekla. Z toho, jak mluvila, se dalo poznat, že na vás letí. Volala mi, když Fred odjel do práce, bylo to dneska ráno asi v sedm, a připadalo mi, že je trošku namazaná. Měla strach, že budu našťvaná, protože vám o mně vyprávěla. Ujišťovala mě, že je na vás spoleh, a když si to myslí ona, spolehnu se na to taky. Málem to se mnou seklo, když řekla, že v tom jelo čtrnáct holek. Byla bych hádala tak nejvýš deset, víc určitě ne.“ Ohlédla se přes rameno na nástěnné hodiny. „Mohla bych si přehodit přestávku na oběd s tou holkou od pokladny. Strašně nerada chodí už o půl dvanácté. To je za deset minut. Tady si nemůžeme v klidu pořádně promluvit. Úplně cítím, jak se na mě pan Frandel dívá tím sklem a provrtává mi očima zezadu do hlavy díru. Poslyšte, co kdybyste si něco koupil? Vypadalo by to líp. A o půl dvanácté na mě počkejte u těch zadních dveří na parkovišti.“

Připojil jsem se k vybírajícím zákazníkům a narazil jsem na něco, co jsem stejně chtěl přidat k náradí na palubě Srdcové sedmy; lehký kompaktní elektrický šroubovák s několika rychlostmi, se zpátečkou a s velkou zásobou vyměnitelných čepelí, to všechno v malém hliníkovém kufříku za 26 dolarů a 95 centů. Proč by Lennie nemohl svému ohaři koupit dáreček pro jeho člun? Jediným nedostatkem bylo, že nějaký idiot z cynismu nebo nezájmu vybavil hliníkový kufřík ocelovými čepy v pantech a ocelovou západkou.

Když jsem tedy zaplatil a vypadl ven, paní Jeanie Dahlová už stála ve stínu a se zkříženými kotníky se opírala o zeď budovy, loket jedné ruky měla zapřený o dlaň druhé a cigaretu už ze třetiny vykouřenou. Usmála se, odrazila se od zdi a šla se mnou ke kabrioletu. Zapnul jsem naplno větrání, a když jsme najeli na dálnici,

zavřel jsem elektricky ovládaná okna.

„Kam pojedeme?“ zeptal jsem se.

„Pořád rovně, až dojedeme k ceduli na pravé straně. Bernieho restaurace. Mají tam vzadu takový prima háječek a můžete si jídlo vynést ven. Dala bych si sýrový karbanátek a vanilkový koktejl.“

Vynesl jsem naše jídlo v lepenkové krabici ven k cementovým stolům a lavičkám ve stínu vysokých australských borovic. Byli jsme v hájku jediní zákazníci, u ostatních pěti stolů nikdo neseděl. Slétl k nám párek floridských sojek, postavil se na okraj stolu a začal opatrně poskakovat k nám. Jeanie natáhla ruku s paží položenou na stolu a s drobečkem v dlani. Odvážnější z obou sojek ho po dlouhém rozvažování popadla a odlétla s ním k nejbližšímu vedlejšímu stolu, aby ho snědla. Jeanie při jídle i při rozhovoru pokračovala v krmení.

„Jasně, myslím, že nějakou ochranu mít musel. Nikdy mi ale neprozradil nic konkrétního, nikdy nic neřekl přímo. Spíš mi jen tak párkrát naznačil, že si nemusím s ničím dělat starosti, protože žiju s matkou a děckem, a já jsem Lewovi několikrát opakovala, že moje matka by mi udělala ze života peklo a ten všivák můj bývalý manžel by pořád ještě chtěl kluka a tohle by pro něj mohla být příležitost, aby mi Davieho sebral; myslím, kdyby policie udělala nějakou šfáru nebo něco takového.“

„Takže pokud v tom někdo jel s ním, bylo by docela logické, že by ten někdo pokračoval, kde Lew přestal, jestli je Lew mrtvý.“

Otřela si knírek od vanilkového koktejlu do papírového ubrousku. „Poslyšte, McGee, už mě napadlo, že bych neměla zrovna největší zájem do něčeho se s Lewem pouštět, kdyby se znova objevil. Chci říct, že pokud pracoval jako šerifův náměstek, bylo všechno v pořádku, ale když je teď venku jen na kauci a čeká na proces u obvodního soudu, je to něco úplně jiného. Chápete, jak to myslím? Možná že jestli o tu svou ochranu přišel, budou ho chtít obžalovat i z téhle druhé věci. A kdybych měla dostat předvolání k soudu, tak bych se asi zbláznila, to mi věřte. Řekla bych, že to nejlepší, co teď můžu udělat, bude nějakou dobu se nikde moc neukazovat. Jestli se nic nestane, tak možná za pár týdnů nebo tak nějak bych si mohla dát rande s jedním místním chlapíkem, kterého tak trochu znám, a mám takový dojem, že by se z toho mohlo

vyklubat něco dlouhodobějšího. Jede po mně takovým způsobem, že bych měla být schopná vyrazit z něj nějaký pravidelnější příjem, pokud ovšem nebude moc velký srab a pokusí se zařídít nám nějaké hnízdečko přímo tady, místo abychom museli jezdit bůhvíkam pryč. Nechtěla bych přijít o všechny ty věci, co jsem si nakoupila na splátky, jako třeba barevnou televizi. Máma ani Davie by to nepřenesli přes srdce, kdybychom se museli vrátit k tomu ubohému mrňavému černobílému krámu od Searse. Koukejte, co ode mě vlastně chcete slyšet? Dori říkala, že mi nejspíš vrátíte mou fotku, jako jste jí vrátil tu její. Jestli se Lewovi něco stalo, bude lepší, když nebude kolovat mezi lidmi.“

„Pořád mi nejde do hlavy, jak to vlastně měl zorganizované. Přece ho nekontaktovali na tom ranči nebo v kanceláři. Musel mít nějakou jinou operační základnu.“

„Proč by musel mít jinou základnu? Nevím, jak to vypadalo, když začínal, ale když jsem v tom začala dělat já, probíhalo to prostě tak, že jeden chlap řekl nějakému druhému chlapovi, na koho by se měl obrátit. Potom si Lew s tím člověkem dal někde schůzku, třeba odpoledne v baru U dobrodruha, okoukl si ho, a když se mu zdálo, že s ním nebudou problémy, nebo když byli dva nebo tři a když všichni vypadali v pořádku, řekl jim, jaká jsou pravidla. Jenom na celou noc, předtím ne moc chlastu a placení v hotovosti předem. Potom si vybrali, kdo se jim nejvíc líbil, Lew zatelefonoval a řekl, kdy, kde a po kom se máme ptát, a když jsme nemohly, tak si ten chlápek vybral nějakou jinou. Lew se snažil zabránit tomu, aby některá z nás měla nějaké pravidelné zákazníky; tvrdil, že by to mohlo skončit malérem. Občas to byli místní lidé, ale jen málokdy a ve většině případů to pak bylo zařízení někde mimo město. Druhý nebo třetí den mi pak Lew nosil peníze. Bylo to... asi to bylo jednodušší, když jsem nemusela od těch chlapů inkasovat prachy sama. A taky to tak bylo spíš jako obyčejné rande, i když jsem věděla a ten chlap samozřejmě taky, že je všechno placené předem. Lew po nás chtěl, abychom mu řekly, kdybychom měly nějaké potíže, jako třeba kdyby s námi nějaký chlap zacházel surově a tloukl nás nebo kdyby si přivedl kamaráda a chtěl ho do toho zapojit. V takových případech Lew toho chlapa navždycky vyškrtl ze seznamu. Myslím, že bych neměla zájem, aby mi to zařizoval někdo jiný, pokud by neměl všechno tak perfektně

zorganizované jako Lew. Poslední dobou ale začínal být neopatrný, to se poznalo třeba podle toho, že ti chlapi už neměli takovou třídu, a trvalo mu to delší dobu, než se objevil s mým podílem, takže jsem se mu dvakrát musela dokonce připomenout. A když jsem ho viděla naposledy, to už bylo stejně před měsícem, zavolal mi domů asi v osm večer a nařídil mi, abych šla ven a počkala na něj na rohu. Udělala jsem to a on mě tam vyzdvihl v policejním autě, odvezl mě ven z města, jel jako šílenec a vůbec mi nechtěl říct, co se vlastně děje. Začalo pršet a on se mnou zajel k nějaké malé chatrči, úplně zastrčené někde na konci světa, zavedl mě dovnitř a málem mi zničil šaty, jak je ze mě rval; potom mě svalil na takovou starou špinavou postel a zacházel se mnou tak hrubě, že mě úplně vyděsil. A přísahám, že to netrvalo ani deset minut a už jsem zase byla zpátky v autě, pobrekávala jsem a byla jsem k smrti vyděšená z toho, jak jede. Vysadil mě na rohu v tom dešti a matka byla díky bohu tak zakoukaná do televize, že se na mě ani nepodívala, když jsem přišla domů a šla do svého pokoje.“

„Kde byla ta chatrč?“

Zatvářila se překvapeně. „Aha, to je vlastně to, na co jste se ptal předtím, ne?“

„Asi ano. Byla zamčená?“

„Ano, byl tam visací zámek. Byla tam jen jedna místnost, je to takový srub z borového dřeva se starou zprohýbanou podlahou a není ani postavený na základech v zemi, ale jen na blocích. Byla tam elektřina, protože si vzpomínám, že na nějakých bednách u stěny stál vaříč. A byla tam uzoučká předsíňka, kterou se šlo k zadním dveřím, na jedné straně měla takový kamrlík se záchodem a umyvadlem a na druhé straně něco jako skladiště.“

„Kde to bylo?“

„Byla tma a přšelo; nenašla bych to ani za tisíc let. Víím, že jsme vyjeli po Cattleman's Road, protože se pamatuju, jak mě napadlo, jestli nejedeme k němu domů, ale připadalo mi to nepravděpodobné, protože mi vyhrožoval, že jestli tam za ním někdy přijdu, budu si moct sbírat zuby z podlahy. A taky by to tak bylo dopadlo.“

„Jeli jste po Cattleman's Road daleko?“

„Dost daleko. Museli jsme ujet spoustu kilometrů, protože celou dobu jel nejmíň stopadesátkou. Potom zahnul doleva a zatáčku bral

smykem jako nějaký závodník. Museli jsme už být mimo okres nebo přinejmenším někde na jeho konci. Pak zahnul doprava a cesta tam byla tak úzká, že se boky auta odíraly o keře. Pokračovali jsme spoustou zatáček a potom jsem ve světle reflektorů uviděla ten srub, vysoké stromy okolo a bylo taky vidět, jak hustě prší. Zeptala jsem se ho, kde jsme a co chce. Nic mi ale..., chtěla jsem říct, že mi nic neřekl, jenže on řekl něco, co vůbec nedávalo smysl. Nevzpomínám si, co to bylo.“

„Zkuste si vzpomenout, prosím.“

„Bylo to něco nesmyslného. Povídal, že je to jeho dárek k narozeninám. Nevím, jestli tím myslel mě nebo ten dům. Potom mě hnál tím deštěm ke dveřím, táhl mě za ruku, nohy jsem měla zezadu celé zastříkané blátem, vlasy mi úplně promokly a už jsem začínala mít strach, že mně tam ten dobytek bláznivá odtáhl, aby mě zabil. Myslím, že celou cestu domů jsem brečela částečně úlevou.“

„Řekl ještě něco?“

„Ne. Vlastně ano, když se přese mě natahoval a otevíral dveře, aby mě vysadil na rohu, chtěla jsem už vystoupit a on mě popadl za rameno a zatahl mě zpátky do auta. Zaryl mi prsty do ramene tak surově, že jsem tam celý týden měla modřiny. Řekl, že mám zapomenout, kde jsem byla, a že mě nesmí ani napadnout někomu vykládat, že jsme spolu někde byli, jinak že mi zřídí obličej tak, že se ze mě mému vlastnímu klukovi bude obracet žaludek. Bylo to k smíchu. Neměla jsem ponětí, kde jsme vlastně byli.“

Prohlížela si svůj obličej v zrcátku kabelky a říkala něco o tom, že se letos chce doopravdy pořádně opálit. Prohlásila, že se už bude muset vrátit do práce. Zeptala se mě, kde mám její fotografii. Pozorně se na ni podívala a chtěla ji roztrhat, pak ji místo toho uložila do kabelky a zaklapla zámek.

Odvezl jsem ji zpátky a než vystoupila, řekla: „Dori mě prosila, abych vám vyřídila, že se s vámi možná ještě spojí. Koukejte, je to fakt báječná holka a k smrti se nudí. Fred je sice fajn chlap, ale už je to hrozně dávno, co se Dori nějak pořádně pobavila. Prokázal byste jí tím vlastně službu a sám byste si to v žádném případě neměl nechat ujít, protože v posteli je fakt fantastická a má to ráda. Neříkám to kvůli reklamě, drahoušku. Bylo by to zadarmo, protože se jí hrozně líbíte.“

„A protože se nudí.“

„Říkala jsem jí, že by si měli pořídit děcko, jenže oni pořád chodí na nějaké testy a pořád z toho nic není. Freddie dře jako mezek, ale kristepane, když mu vyprávíte nějaký vtip, musíte pak strávit půl hodiny tím, že mu vysvětlujete, kde se měl zasmát. A každopádně je to snad moje nejlepší kamarádka, tak se nenechte odradit tím, že je trošičku při těle, ano?“

„A kdybyste si vzpomněla ještě na něco o tom srubu, zavolejte mi do...“

„Já vím, kde bydlíte. Díky za oběd, McGee.“

„Bylo mi potěšením.“

„A za tu fotku taky. Zatraceně, ani jsem se nedostala k tomu, abych si prohlédla ty ostatní. Teď už nemám čas. Možná bych poznala někoho, koho Dori nepoznala.“

„Ještě se s vámi spojím.“

„To určitě udělejte. Tak ahoj.“ S vědomím, že se za ní dívám, vrtěla celou cestu ke dveřím krátkou růžovou sukní, otočila se, když si ji uhlažovala, a drobnou rukou mi poslala malý polibek.

Když jsem jel do města, sestavoval jsem v duchu inzeráty: Děvčata, máte zájem vydělat si nějaké kapesné navíc? Napadla vás někdy možnost prostituce na částečný pracovní úvazek? K doplnění vašich příjmů? Jen několik hodin měsíčně v příjemném prostředí. Možnosti cestování. Vaše příjmy nebudou podléhat zdanění. Podmínkou je věk mezi dvaceti a třiceti lety, společenská povaha, přiměřený půvab a hezká postava a ochota věnovat čas i úsilí vašemu druhému povolání. Jste rády v kontaktu s lidmi? Máte opravdový zájem o seznámení s novými zámožnými lidmi? Spojte výdělek se získáváním nových zkušeností.

Pro Jeanii, Dori a pro ostatní jejich společnice by to už nebyla taková fajnová drobná práce bokem, kdyby se do Cypress City nastěhovala některá z poboček syndikátu, převzala Arnsteadův seznam, vybrala si z něj ty, které by vypadaly užitečně, přestěhovala je někam jinam, zlomila je tam, až by poslouchaly na písknutí, a pustila je do oběhu. Vzpomněl jsem si, jak jsme si kdysi dávno vynutili s Miguelem jedné noci v Juarezu vstup do kabaretu, protože jsme se domnívali, že mezi diváky najdeme Australana s Miguelovými penězi. Pod modrými reflektory tam byly čtyři

rozměklé, těstovitě bílé ženy neurčitého věku a potily se námahou, jak prováděly nacvičené kabaretní kousky s černochem, trpaslíkem, oslem a spolu navzájem. Přerušili jsme program, když Miguel rozsvítil s nožem připraveným k akci. Mezi osmi muži a třemi ženami v hledišti žádný Australan nebyl. Zatímco se Miguel květnatě omlouval nevraživě přihlížejícímu vedení kabaretu a konejšil jeho rozhořčení penězi, dobelhala se ke mně jedna z účinkujících, žena s vyhaslým pohledem a s klikatou jizvou po ráně nožem, která se jí táhla z čela až ke koutku úst a zasahovala lehce i jedno oko, potažené mléčně bílým kalem, ovanula mě v té dusné místnosti štiplavým pachem potu a zeptala se: „Poslyšte, pane, nebydlel jste kdysi v Daytonu v Ohio? Neprodával jste jako malý kluk auta v pobočce Buicka v Daytonu v Ohio?“

Měl jsem ještě čas říct, že ne. Je mi líto, dámo, ale to jsem nebyl já. Potom světla v místnosti zhasla a trpaslík ji přetáhl přes zadek svým malým bičkem; vyjekla, poskočila a svalila se zpátky na matrace pod modrými reflektory, kde pokračovala v přerušeném představení. Odešli jsme a Australana jsme našli o týden později.

Neustále musím od té doby myslet na to, že jsem jí právě tak dobře mohl přisvědčit.

- 16 -

Zašel jsem do kanceláře okresního písaře, nasadil jsem ten nepřátelštější a nejnevinnější tón, jakého jsem schopen, a zeptal jsem se, jestli mají nějaký abecední seznam daňových poplatníků, kteří odvádějí hodnotovou pozemkovou daň. Poslali mě do kanceláře daňového poradce, kde mi nějaká dívka poradila, abych to zkusil v centrálním archivu; tam mě poslali zpátky do kanceláře okresního písaře. Nakonec jsem se spokojil s tím, že jsem si směl prohlédnout velkou knihu leteckých snímků celého okresu; podle orientačního nákresu na přední straně jsem byl schopen najít stránky, pokrývající území mezi severní polovinou Cattleman's Road a hranicí okresu Wagner County.

Našel jsem tři místa, kde mohlo auto jedoucí severním směrem

odbočit doleva. Zdálo se, že u každého z nich je celá řada dalších odboček, po nichž mohlo auto zahrnout doprava na soukromé pozemky. Pro každou fotografii byla v knize vázaná průhledná fólie se jmény majitelů pozemků, s číslem pozemkové knihy a s číslem příslušné stránky v pozemkové knize, kde byl pozemek zapsán.

Hullinger, Reiter, Rench, Dowd, Albritton, Eggert, Alderman, Jenkins, Hyatt, McCroan, Featherman. Spousta Feathermanových pozemků a spousta Hullingerových pozemků.

Na druhém leteckém snímku poslední silnice jsem konečně na fólii našel nepravidelný obdélník, mnohem menší než okolní parcely, kde stálo: „Arnstead - 3,12 akru. Kniha č. 23. strana l 109.“

Na fotografii bylo možno rozeznat nezřetelnou křivku příjezdové cesty a část obrysu střechy, skryté pod korunami borovic. Podíval jsem se na měřítko a spočítal jsem si, že vjezd je téměř přesně tři kilometry od odbočky z Cattleman's Road.

Dívka v brýlích mi ukázala, kde je uložená kniha číslo 23. Našel jsem v ní starou převodní listinu, podle níž pozemek obdržel nezletilý Lewis B. Arnstead od svého otce za cenu jednoho dolaru a další cenné služby.

Často se stává, že když si děláte největší naděje, nic vám nevychází. Potom zkusíte nějakou úplně nepravděpodobnou věc a máte úspěch.

Než jsem odešel, zastavil jsem se u telefonního automatu, vytočil jsem Betsyino číslo a dostal jsem svůj desetník zpátky.

Bylo naprosté bezvětří a časně odpolední slunce bylo zamlžené a horké. Když jsem projížděl kolem domu Cory Arnsteadové, všiml jsem si, že vraník stojí ve stínu nedaleko rybníka a pase se. Husy spaly na trávě u vody, jen jedna seděla s nataženým krkem a hlídala. Zakrslý dobytek byl na vzdáleném konci pastviny.

S hledáním odbočky jsem neměl žádné problémy a právě tak snadno jsem našel příjezdovou cestu tři kilometry západně za odbočkou. Keře se odíraly o oba boky bílého auta. Uprostřed cesty na mne upřeně zíral pásovec, dokud jsem nezastavil; pak se pomalu odvalil do křoví.

Jak říkala Jeanie Dahlová, byla to skutečně jen chatrč. Staré začernalé cypřišové obklady na skeletu z tvrdého borového dřeva, střecha z dehtované lepenky šedobílá stářím a místy vyspravovaná

černým asfaltem. Sítě na oknech dřevé a záclony zažloutlé věkem. Masivní visací zámek v petlici na dveřích někdo urazil. Strčil jsem do dveří, otevřel jsem je a vešel jsem dovnitř, kde bylo dusno a horko jako v peci. Páchlo to tam jako ve lví kleci. Stará proležená postel byla odtážená od stěny, matrace na několika místech rozřezaná, špinavá stará prostěradla a přikrývky rozházené na podlaze. Vnitřní obložení stěn bylo odtrhané, z podlahy bylo vytržených několik prken a strop z pórovité umělé hmoty byl odloupaný.

Někdo celou místnost s maximální důkladností prohledal a stejnou pozornost věnoval i toaletě a skladišti. Všiml jsem si několika míst, o nichž mě nejdříve napadlo, že je možná neznámý vetřelec přehlédl. Pak jsem však našel skříš, kterou už našel přede mnou někdo jiný. Byla v ohništi mělkého cihlového krbu. Ohniště bylo z vypalovaných cihel, položených na cementové desce. Stačilo odmést popel, vytáhnout cihly na levé straně a objevil se vršek válcovitého sejfu, jaké se dají na dobírku objednat ze zásilkových obchodů. Do litého betonu byla vysekaná a vyvrtaná díra, do díry zapuštěný a znovu zacementovaný sejf. Číselník někdo vypáčil, potom zastrčil páčidlo do otvoru za číselníkem a laciné panty se utrhly. Víko sejfu leželo v krbu. Vnitřek, do něhož by se tak právě vešly dvě velké konzervy, byl prázdný.

Dřepl jsem si a prohlížel jsem si hromádku černých zuhelnatělých papírových útržků na pravé straně krbu. Fotografický papír hoří charakteristickým způsobem a zůstává po něm popel, který lze snadno rozeznat. Opatrně jsem kousky popele rozhrábl kusem dřeva z vytrhané podlahy. Bylo tam několik drobných útržků papíru jiného druhu, které úplně neshořely. Byly to evidentně listy ze zápisníku, které někdo vytrhal, pak je ale páčil po několika najednou, takže vnější listy byly zuhelnatělé, kdežto vnitřní pouze křehké a zažloutlé. Zlomky jmen, části adres, data a peněžní částky. Nepodařilo se mi najít žádné kousky, které by patřily k téže stránce, bylo toho však dost, abych dospěl k závěru, že to byly záznamy o zákaznících, v nichž byla děvčata označena iniciálami. DLA, LF, DS, BD, LP, LF, HA.

Účty, propagační materiály, pravděpodobně i pojistné dokumenty jednoho úplně malého podniku. Pojistné dokumenty v podobě doznání, fotografií a dopisů. Malý domácký průmysl, který

zkrachoval v důsledku nepředvídaných okolností. Majitele postihla nehoda.

Náhle jsem měl dost nesnesitelného vedra, odporného pachu připomínajícího zvěřinec, zaprášených pavučin, mrtvého hmyzu a starého popele. Vstal jsem a zamířil jsem do relativního chládku venku, když jsem si na stěně všiml laciných a křiklavě nevkusných elektrických hodin toho druhu, jaké se kolem vánoc najednou objevují v podřadných krámcích. Šňůra byla vytažená ze zásuvky a volně visela dolů. Malý pozlátkový ciferník byl obklopený paprskovitě se rozbíhajícími černými kovovými hroty.

Poodstoupil jsem a našel jsem místo, odkud byly snímky pořízeny. Popelník z plechovky od burských oříšků ležel v koutě na podlaze. Ano, stůl stál tady, tady byl konec postele a tady stála Lilo Perrisová, takže její hlava zakrývala ciferník hodin.

Potvrzení jejich partnerského vztahu. Tahle zavalitá a svalnatá opálená malá dívka, které se v obličeji zrcadlilo tolik rozporů, udržovala Arnsteadovi v jeho stáji disciplínu a své příležitostné úkoly plnila tak dokonale, že ještě po půldruhém roce se Dori Severissová jen podívala na její fotografii a okamžitě zbledla, zpotila se a namáhavě polykala, aby potlačila nutkání zvracet.

Potom jsem s košilí přilepenou potem na záda vyšel ven, ven z té zpustošené lví klece na zaprášenou zahrádku před domem, do toho poledního ticha, v němž se neozývali ptáci ani hmyz, vítr nešuměl ve větvích borovic a šustivě nerozechvíval vějířovité koruny palmet.

Obešel jsem po obvodu celou parcelu; hnědý polštář starého spadaného jehličí tlumil moje kroky. Na jedné straně vedla z pozemku cesta a v zaschlém blátě byly místy vidět staré stopy automobilových pneumatik. Ušel jsem po cestě ve stínu stromů asi pět metrů a právě jsem se chtěl vrátit, když jsem křovím na jediný kratičký okamžik zahlédl, jak se ve slunečních paprscích něco jasně stříbřitě zatřpytilo.

Šel jsem tedy dál a spatřil jsem to, spatřil jsem plastickou slunečnici, vyrůstající z prostředí, do něhož nepatřila. Obešel jsem křoví a našel jsem světlehnědý volkswagen, který tam čekal s tupou odzbrojující trpělivostí, vlastní všem malým a ošklivým autům. Nebyla v něm.

Byla asi patnáct metrů od něj, stála tam a s lehce pokrčenými

koleny se opírala o kmen vysoké staré borovice. Když hodila sukni a blůzu na postel a když se osprchovala, oblékla si bílé kalhoty a elegantní žlutozlatou košili.

Takhle skončila další Betsyina hra, další z rolí, do nichž se stylizovala. Smíchejte růžovou a modrou a výsledkem může být zvláštní výrazná levandulová barva. Vzali konce dlouhého kusu galvanizovaného drátu, jakého se užívá k výrobě plotů, na druhé straně vysokého stromu je zkroutili k sobě a přitáhli dostatečně kleštěmi. Vtom okamžiku snad ještě stála vzpřímeně. Později, když se jí drát zaryl hloub do hrdla, se však zhroutila a kolena jí podklesla. Vyvalený obličej klauna, zírající dlouhým levandulovým pohledem, oči s popraskanými žilkami vypoulené a zažloutlé, tlustý černý jazyk vyčnívající mezi rty v permanentní grimase. Hra. Komická grimasa k postrašení dětí. Podívejte se na mě. Máte strach? Aspoň trochu? Tahle hra se mi ale moc nelíbí, miláčku. Znečistila jsem si své hezké kalhoty a začínám ošklivě zapáchat, a ten steak, co jsem ti slibovala, je ještě v mrazničce a víno se chladí. Jenže jsem se zdržela. Zdržela mě hra, která se mi moc nelíbí.

Uvědomil jsem si, že stojím u malého světlehnědého auta, oči se mi zalévaly slzami a viděl jsem, jak moje pěst zpomaleně cestuje patnáct centimetrů vzduchem a naráží do zadního postranního okénka, viděl jsem, jak se od místa nárazu šíří paprskovité praskliny. Podíval jsem se na svou pěst a viděl jsem, že začíná rychle otékat. Pitomá ženská. Bláznivá, sentimentální, naivní ženská, která pár minut v posteli v tom svém prostředí krámu s dárkovými předměty vyměňovala za zvuk starých otřepaných slov - láska, osud, kismet, věčnost, důležitost, náklonnost.

Tak už toho nech, McGee. Jsi přece dospělý, nebo aspoň doufáš. A kam se pohneš, roznášíš smůlu. Někdo si s ní zahrál poslední hru a třeba to bylo rychlejší, než by se zdálo. A proč se nepodíváš na tu lopatu a na tu díru v zemi, nezačneš logicky přemýšlet, nepřinutíš se nedívat se na ni a nedýcháš ústy, když jsi blízko ní?

Stará lopata s dlouhou násadou, zrezivělá a s otupeným ostřím. Byla opřená o tentýž strom. Všiml jsem si, že někdo začal kopat hrob příliš blízko stromu, takže narazil na spoustu kořenů. Ten, kdo hrob kopal, tedy přešel kousek stranou a vykopal obdélník asi jeden a půl

metru dlouhý a metr široký; na jedné straně se dostal do hloubky asi tři čtvrtě metru a na druhé necelého půl metru. Nijak zvlášť dobře s lopatou zacházet neuměl. Vyhrabaná hlína nebyla úhledně a šikovně nakupená na hromadu, ale byla naházená příliš daleko. Kopal zřejmě spěšně a bez rozmyslu. Jenže tak se člověk příliš brzo unaví. Snad chtěl hrob rychle dokončit, protože musel někam jet, nebo chtěl být hotový před setměním. Potom si to zřejmě rozmyslel. Proč by se vlastně honil? Betsy nikam neuteče a nikdo jiný sem také nepřijde. S autem zatím nebude přejíždět. Vráti se sem, uloží ji do hlíny, zem zase udupá a zahrne jehličím. Potom nebude přemístění auta tak riskantní.

Ať sis vzpomněla na cokoli, Betsy Kappová, ať ses pokoušela ověřit si cokoli, byla to chyba. A nebyl po ruce žádný režisér, který by zakročil a drama přerušil. Přijela jsi sem sama nebo jsi šla za někým, kdo tě sem přivezl?

Pozorně jsem prozkoumal vlhké dno nedokončeného hrobu. Na jeho hlubším konci byla spousta šlápot. Boty pravděpodobně desítky. Široká noha. Drobné, křížem uspořádané vroubky, připomínající vzorek na syntetických podrážkách pracovní obuvi, uprostřed pod bříškem palce však už ošlapané. Na zadní straně vnější hrany pravé boty byl asi centimetrový trojúhelníkovitý vryp.

Šel jsem zpátky k chatrči a vrátil jsem se ke svému autu. Přední dveře chatrče jsem nastavil přesně do stejné polohy, v jaké jsem je našel. Promítl jsem si v duchu všechno, co jsem dělal. Jediným svědectvím toho, že tu někdo byl, byla paprskovitá prasklina v zadním okénku volkswagenu a s tou už jsem nic udělat nemohl. Možná si jí nikdo nevšimne a pokud si jí všimne, bude si třeba myslet, že ji předtím prostě přehlédl. Docela ladila se zprohýbanými okraji blatníků a pomačkanými nárazníky.

Co teď? Přiběhnout bez dechu na policii a vyhrknout: „Kristepane, šerife, našel jsem ji a ona je tuhá jako špalek, někdo ji zkrátka zamordoval?“

A dočkat se za to poplácání po rameni a připomínky, že jsem civilní osoba, vyslechnout si ujištění, že se pravděpodobně časem dozvím, co se stalo.

Rozhodl jsem se, že přestanu hrát podle jejich pravidel. Měli pro mě nachystaný ten velký pokerový stůl a dovolili mi, abych si sedl na

volnou židli pod podmínkou, že budu hrát s kartami otočenými na stole a že budu dodržovat jejich pravidla. Kdybych začal zlobit, prostě mě při příštím rozdávání vynechají.

Konec s upřímnou snahou zavděčit se. Konec defenzivní hry. Nenechám si už rozdávat karty od podnikového krupiéra. Od tohoto okamžiku jsem začal všechno brát nesmírně osobně, bylo na čase kopnutím převrátit stolek, rozházet žetony, vytáhnout vlastní balíček karet, sám rozdat - a pravidla hry nikomu nevysvětlovat.

Zneužívají proti vám toho, že zoufale toužíte začít svůj život zase přesně tam, kde byl přerušen, chcete, aby vám dovolili v klidu odejít. Když se ale rozhodnete, že už vám vůbec nezáleží na tom, co s vámi bude dál, máte naději, že nějakou partii třeba vyhrajete, a někdy se vám dokonce podaří rozbít bank.

Vyrazil jsem odtamtud se řvoucím motorem a cestou na jih po Cattleman's Road jsem si uvědomil, že tluču hranou své bolavé ruky do volantu a pobrukuji si nemelodickou píseň vzrušeného očekávání.

„Nezlobte se, že vám pořád takhle volám, šerife, ale právě jsem znovu zkusel telefonovat Betsy a nikdo to nebral. Už jste něco zjistili?“

„Zatím nic. Vyhlásili jsme ale všeobecné pátrání po jejím autě.“

„Vzpomněl jsem si na její kočku. Nevadilo by vám, kdybych tam zašel, nakrmil ji a pustil ji na chvíli do té oplocené zahrady?“

„Dostanete se dovnitř?“

„Samozřejmě. Mám ještě ten klíč, o kterém jsem vám říkal.“

„Nic proti tomu nemám, pane McGee. Slyšel jsem, že jste byl u soudu a prohlížel jste si tam nějaké majetkové listiny. Co to mělo znamenat?“

„Jenom jsem měl takový bláznivý nápad, ze kterého nic nebylo.“

„Bylo by možná lepší, kdybyste měl trochu víc trpělivosti. Pokračujeme ve vyšetřování.“

„Musíte mít práce nad hlavu, šerife.“

„Jak to?“

„Vražda Franka Baithera. Zmizení Lewise Arnsteada. Zmizení Betsy Kappové. Kdosi mi říkal, že tohle je takový poklidný okres.“

„Byl to poklidný okres a zase bude. Mimochodem, promluvil jsem si se svým prvním náměstkem ohledně toho incidentu s paní

Kappovou. Jeho verze se od té vaší v některých podrobnostech liší, ale dozvěděl jsem se toho dost, abych mu dal ještě jedno varování. Nerad bych o něj přišel. Je to velice cenný člověk a moje oddělení trpí nedostatkem lidí.“

„Asi bych se teď měl Billymu pořádně vyhýbat.“

„Dokud nebude mít příležitost, aby se uklidnil. To určitě.“

„Tak díky, šerife. Zase se vám ozvu.“

Kdyby byl Raoul malý kluk, byl by už na mne čekal vestoje se zkříženýma nohama a pofňukával by. Když jsem otevřel dveře, vyběhl se shrbeným hřbetem do travnatého kouta, přikrčil se a se zasněným nepřítomným pohledem vyprázdnil svůj kočičí měchýř. Pomalu se vrátil do kuchyně, upřeně se zahleděl na svou prázdnou misku a zamňoukal: „Raoul?“ Prohledával jsem police, dokud jsem nenašel jeho konzervovanou šlichtu, jednu konzervu jsem s bzučením otevřel elektrickým otvíračem a vyklopil jsem mu ji do misky. Spěšně zhltl několik hladových soust, potom zdvihl hlavu a odkráčel z kuchyně. Šel jsem za ním do obývacího pokoje a do ložnice. Nahlédl do koupelny a otočil se, vyšel zase ven a tázavě protáhl: „Raoul?“

„Není tady, kamaráde chlupatá. A nebude.“

Posadil se a začal se umývat. Nevíš-li, co máš dělat, umyj se. Otevřel jsem levou spodní zásuvku toaletního stolku a vytáhl jsem revolver. Pořád ještě byl nabitý, nikdo se ho nedotkl. Na Floridě smíte mít střelnou zbraň v domě nebo v autě, ale nesmíte ji nosit u sebe. Pomyslel jsem si, že by nebylo špatné mít ji v buicku. Hrabal jsem se v zásuvkách, až jsem našel malou pogumovanou plážovou tašku s pestrobarevným vzorkem a zdrhovací šňůrou. Hodil jsem do ní asi tucet rezervních nábojů a opatrně jsem k nim uložil revolver; ujistil jsem se, že v neprůsvitné tašce znám jeho přesnou polohu. Tašku jsem položil na vedlejší sedadlo otevřenou stranou k sobě; vypadala, že ji tam někdo jen náhodou odložil, byla však umístěná tak, že jsem zcela přirozeně a bez zjevného úsilí či námahy mohl uchopit pažbu.

Než jsem zamkl dveře, zeptal jsem se kocoura, co si s ním proboha počnu. Zdálo se mi, jako by z jeho jantarových očí vyzařovala naprostá důvěra, že se všemožně vynasnažím a postarám se, aby měl veškeré pohodlí, na které je zvyklý... a že ho častěji

pustím ven.

Na odbočku na Shell Ridge Road jsem si vzpomínal z toho dlouhého nočního pochodu, který jsem podnikl s Meyerem. Nebyla daleko od jižní hranice okresu a odbočovala doprava severozápadním směrem.

Venkovské poštovní schránky. Malé dřevěné domky, postavené na nasypané zemině, a za nimi vlhké bažiny, pár cypřišů a virginských dubů. Všechny domky stály na pravé straně silnice. Nalevo byly ohrazené mokřiny, označené podle zákona v předepsaných intervalech; dráty i sloupky na ohradě byly nové. Viděl jsem lovecké psy, zakrslou drůbež, malé děti, obojživelná vozidla a obytné přívěsy. Za mým autem se zdvihal bílý prach z drceného bílého vápencového povrchu vozovky.

Četl jsem si jména na schránkách. Stane. Murrity. Floyd. Garisson. Perris.

Za Perrisovým jménem jsem našel přízemní domek z betonových bloků, natřený opršelou světlezelenou barvou, se střechou z bílé azbestové krytiny. V zahradě před domem rostl pěkný sukovitý dub. Kdysi tu stál plot z bílých prken, který však už teď začínal podléhat hnilobě. Příjezdová cesta bývala vysypaná říčním pískem, většinu šterku však už dávno spláchl déšť. Po jedné straně domu stálo několik vraků osobních i nákladních aut, vysoko zarostlých bujnou jarní zelenou trávou. Všude okolo se válely součástky z dalších vraků. Za domem byla velká dřevěná kůlna se dvěma otevřenými garážovými vraty; když jsem zahýbal na příjezdovou cestu, nahlédl jsem dovnitř a všiml jsem si neuspořádané změti ponků, zvedáků a náradí. Ve stínu rozložitě koruny virginského dubu před domem stál zaparkovaný elegantní bleděmodrý opel s dravě vyhlížejícím předkem; šikmé čelní sklo bylo plné mastných skvrn od hmyzu, který do něj při rychlé jízdě narazil. Když jsem zastavil vedle dlážděné verandy a vypnul motor, slyšel jsem tiché hučení klimatizačního kompresoru na straně domu a zvonivou rezonanci jeho velkého plechového krytu.

Když jsem stiskl zvonek u dveří, byly tři hodiny a patnáct minut. Čekal jsem, a právě když jsem se chystal zazvonit podruhé, Lilo Perrisová otevřela dveře a vyhlédla ven drátěnou sítí. Měla na sobě

něco, čemu se myslím říká minikombinéza, jakési minišaty, které dole místo sukní končí šortkami. Měly jasně oranžovou barvu, která dávala lépe vyniknout jejímu opálení i bílým zubům a zdůrazňovala zdravý modrý a bílý jas jejích očí. Když se na mě podívala, objevil se v těch očích drobný záblesk, pak mi pohlédla přes rameno a spatřila venku stát bílý kabriolet. Nevypadala vylekaně ani překvapeně, prostě mě poznala a identifikovala.

Na první pohled to byla dívka s drsným drobným obličejem, dvaadvacetiletá nebo třiadvacetiletá. Zavalitá a svalnatá malá dívka. Pak následoval pozoruhodný dojem absolutní a dynamické sexuality. Vzpomínal jsem si jen na dvě jiné ženy, které z bezprostřední blízkosti vyzařovaly v takové míře psychické pižmo - jedna z nich byla úspěšná filmová herečka, která neměla žádné herecké nadání a také žádné nepotřebovala, druhá byla žena, která se ještě před třicátkou třikrát provdala a rozvedla s velice bohatými muži a každého z nich při rozvodu pořádně oškubala. Byla to domýšlivost a zároveň něco, čím se sama nabízela. Byl to postoj a pohled, v nichž jste četli: „Tady to máš, chlapečku, jestli na to stačíš, já si ale myslím, že ne, protože zatím na to nestačil nikdo.“ Nebyla to však jen takhle výzva, přidávaly se k ní dvě další věci. Dokonalé zdraví, takové, jaké vídáte u výstavních psů a závodních koní. Hladká jemná pleť, lesklé oči a krvavě růžové membrány, puls a dýchání velice pomalé, tělo nehybné, ale kdykoli připravené k výbušné akci. K tomu ještě dokonalost všech detailů, přirozené řasy podobné krátkým zahnutým a uštípnutým kouskům nalakovaného černého drátu. Žádný zubař by si nedovolil udělat zuby tak perfektní, jaké ve skutečnosti neexistují.

„Jestli něco prodáváte, člověče, tak doufám, že to není nic k topení, protože to byste neměl šanci.“ Měla hlubší hlas, než jsem čekal, nemluvila však chraptivě. Jasný a melodický kontraalt.

„Nepozveš mě dál, Lilo?“

Vyšla ven, zabouchla za sebou dveře a drátěnou síť nechala přiklápnout. Sestoupila z jediného schodu, vedoucího na verandu, a přešla přes zahradu před domem, přesvědčená, že půjdu za ní. Do tvrdého chodidla bosé pravé nohy se jí zapíchl trn kuřinky; téměř ani nezpomalila, olízla si špičky prstů, vysoko zdvihla koleno a trn si vytáhla. Když ho vytahovala, všiml jsem si hry sametových svalů na

jejích opálených zádech. Minikombinéza měla vzadu hluboký výstřih.

Ve stínu dubu se otočila, oranžovým bokem se opřela o zakřivený přední nárazník auta a prohlásila: „Jsem úplný cvok do aut. Ráda tuhle káru honím naplno, jenže když jedu víc než sto třicet, někde vepředu to klepe a ten idiot Henry nedokáže najít, čím to je. Řekla jsem mu, ať to honem rychle najde, protože jinak ho přivážu na kapotu a pořádně to rozpálím, aby to slyšel na vlastní uši.“

A to byla poslední složka její osobnosti, dojem absolutní a nebezpečné nepředvídatelnosti. Člověk si v její přítomnosti nikdy nemohl připadat bezpečný, pokud neměla kolem krku ocelový obojek, připevněný krátkým řetězem k masivnímu kruhu v pevné zdi. A dokonce i tehdy by bylo lepší přesvědčit se, že nemá na dosah nic, čím by vás mohla udeřit, bodnout nebo čím by po vás hodila. Byl to stejný pocit jako tehdy, když na palubu Srdcové sedmy přišla ta půvabná dáma se svým ocelotem, pustila ho z řetězu a nařídila mu, aby zůstal ležet na mé žluté pohovce. Zůstal tam a sledoval každý můj pohyb, díval se na mne světlezelenýma očima, které ani jednou nemrkly, a na hřbetě i na bocích mu čas od času zahrály svaly. Zdálo se mi, že se na mě usmívá, jako by mi sděloval, že oba dobře víme, že mi dokáže rozervat hrdlo, než stačím říct, že je hodná kočička. Velice intenzivně jsme si nějakým primitivním způsobem uvědomovali navzájem svou přítomnost. Kdyby si Lilo vzala do hlavy, že Henryho přiváže ke kapotě auta, určitě by to udělala. A kdyby se rozhodla, že auto pořádně rozjede a pak dupne na brzdy, aby se podívala, jak daleko před sebe na dálnici dokáže Henryho vystřelit, udělala by to určitě taky.

Bylo mi jasné, že jí nedokážu nijak využít, pokud ji neodhadnu natolik, abych poznal její silné stránky i slabiny. Tak dokonale se lišila od toho, co jsem čekal, že jsem byl nucen upustit od všech svých předchozích plánů včetně impulsivního nápadu, že bych ji odvezl někam, kde bych ji mohl zbít do bezvědomí, a nechal ji, aby se probrala připoutaná drátem ke stromu tváří k příšernému pohledu na Betsy Kappovou. Na ocelota neuděláte dojem tím, že mu ukážete jiného mrtvého ocelota.

„Pěkné auto,“ poznamenal jsem.

„Jmenuješ se Mc a nějak dál. Kdosi mi to říkal.“

„McGee.“

„Víš, že mě nudíš, McGee? Nenapadá tě nic lepšího, než takhle na mě civět? Třeba tě rajcuje jen to, že se mě učíš nazpaměť nebo co.“

„To máš tak, Lilo. Hyzer mi nařídil, abych zůstal po ruce. Takže jsem jen tak zabíjel čas, než mi dovolí odjet. Pak mě ale napadlo, že je tady kolem třeba něco, co by mě mohlo zajímat.“

„Záleží na tom, co tě rajcuje, hošánku.“

„Život na úrovni, takže vždycky jde o to, jak ho financovat, ne?“

„Chtěl by ses dozvědět něco o tom, jak jsem si to zařídila, že tady bydlím na tom svém ohromném sídle, že mám bazény, kulečnickový pokoj a všechno to ostatní?“

„Možná máš prostě nadání, ale nedokážeš ho zužitkovat tak, jak bys chtěla. Na Dori Severissovou jsi rozhodně udělala zatracený dojem.“

Pozorně se na mě podívala a v očích se jí objevil nový zájem. Upřímně, vesele a zvonivě se zasmála. „Ale ale, kdo by to do tebe řekl?“

„Mohlo by se ti stát, že budeš pořád jen spřádat plány a běhat od něčeho k něčemu a nikdy se přitom z toho svého ohromného sídla nedostaneš. Lew Arnstead si aspoň přišel na prachy.“

„Tomu možná říkáš prachy ty, hošánku, ale já ne. Lew myslel jako troškař. Měl na povel pár koček a sem tam někoho přitlačil ke zdi, jenže na to, kolik mu to hodilo, moc riskoval. Já jsem mu to říkala. Nejméně čtyřicetkrát jsem mu to říkala, vážně. Říkala jsem mu, že by se měl spojit s někým, kdo je třída, nabídnout ty svoje děvky na prodej a shrábnout prachy od někoho, kdo by sem přijel a převzal si je, než se dostane do maléru a Hyzer ho vyhodí.“

„A ty bys věděla, jak na to?“

„Je to pár let, hošánku, co jsem si občas vyrazila s jedním přítelem. Když člověk poslouchá, co se kolem něj povídá, dozví se, jak to chodí.“

Rozhodně nebyla hloupá. Měla v sobě jakousi vychytralost, která na mne udělala dojem.

„Nebylo to ale trochu riskantní, když jsi pomáhala zchladit paní Severissovou?“

Ušklíbla se. „Byla jsem pitomá. Občas se začnu nudit a potom

dělám pitomosti a můžu se dostat do maléru. Měla bych mít víc rozumu. Lew se mi svěřoval, jaké má problémy, já jsem se nabídla, že bych to mohla dát do pořádku, a on s tím souhlasil. Bylo to jen tehdy s ní a ještě jednou s tou jeho učitelkou, už ani nevím, jak se jmenuje. Geraldine Kimmeyová. Měla průšvih, protože ohmatávala nějaké malé děcko, a když ji pak Lew třikrát nebo čtyřikrát za někým poslal, vymyslela si nějakou fintu, aby se dostala z jeho seznamu. Tak jsem za ní šla a přinutila jsem ji, aby mi tím svým sopránem zazpívala na jednom místě, kde ty nejvyšší tóny nikdo neslyšel.“ Znenadání se usmála pobaveným a sympatickým úsměvem. „Ve cvokárně by si smlsli, kdyby si mě vzali do parády. Jak začnu být celá nervózní, našťvaná a vzteklá, hned mě to přejde, když si s někým pohraju, až ječí a potí se. Čím víc řve, tím mi připadá roztomilejší a sympatičtější. S Geraldinou to bylo, jako bych se do ní zamilovala. Připadám si, jako bych jim pomáhala na něco zapomenout nebo něco překonat. Občas mě napadá, jestli to nemá něco společného s tím, že mám takovou sílu.“

„Rozhodně vypadáš dost zdravě.“

„Nejen to. Jsem nějak nenormální. Chceš to vidět?“

„Jistě.“

Nahlédla do modrého auta, sáhla dovnitř, vytáhla osušku, vytřásla z ní písek. Přešla k přednímu nárazníku a osušku kolem něj omotala, aby si o jeho hranu neporezala ruce. Zády k nárazníku se zapřela nohama do země s napjatým tělem a pokrčenými koleny, přehmátla a lehce změnila polohu, pak se zhluboka nadechla, vydechla, zdvihla předeek auta, postavila se s nataženými nohama a auto držela zdvižené. Pod tenkou vrstvou podkožního tuku, který je nevyhnutelným průvodním jevem ženského pohlaví, se zřetelně rýsovaly napjaté svaly na stehnech a lýtkách, na ramenou a pažích. Na krku jí naskočily silné provazce svalů a obličej se jí pomalu zaléval krví. Zvolna otočila hlavu a usmála se na mne podivně provokativním a významným úsměvem. Pocítil jsem nečekaně intenzivní příliv absolutně přímočaré a bezprostřední sexuální touhy, brutální chuti na místě ji povalit a vrhnout se na ni. A bylo mi jasné, že sama si to také uvědomuje; úmyslně ve mně tyto pocity vyvolala. V každém z nás je něco trochu perverzního, touha po nějakém neobvyklém zážitku. Byla velice ženská a kdysi kdesi přišla na to, že

názorná ukázka nezvyklé síly, skryté v jejím těle, muže provokuje. Podobná fyzická síla je unikátním jevem, jakousi genetickou anomálií, která je snad výsledkem atavistického návratu k prehistorii, k primitivní stavbě svalových vláken, naprosto odlišné od naší. Častěji než u žen se vyskytuje u mužů a velice často je doprovázena nízkým stupněm inteligence; ten pak vede k tomu, že příslušní jedinci se živí pouťovými atrakcemi, ohýbají podkovy, holýma rukama zatloukají hřebíky a mezi palcem a ukazovákem přelamují mince.

Hodila osušku do auta a řekla: „Při přetlačování dostanu většinu chlapů ruku na stůl. To se pro ženskou zrovna moc nehodí, co?“

„Řekl bych, že jsi ženská od hlavy až k patě, Lilo. Myslel jsem, že jsi nejspíš na Lewově seznamu.“

„Že to dělám za prachy? Kristepane, to ne. Nejsem na ničím seznamu. Spíš by se dalo říct, že Lew byl na mém seznamu. A ať si lidi říkají, co chtějí, hošánku, je to zatraceně krátký seznam. S Lewem jsem se občas vyspala, když se kolem mě už tak dlouho točil s vyplazeným jazykem, že mi to lezlo na nervy, nebo když jsem si myslela, že ví něco, o čem mi nechce říct. Potom mi to vždycky řekl.“

„Mluvíš o něm v minulém čase.“

„Už je po něm, ne?“

„Proč si to myslíš?“

„Protože se kolem mě přestal motat, hošánku. A to je jediná věc, která by mu v tom dokázala zabránit. A protože to s ním šlo rychle z kopce. Házel do sebe ty prášky jako nějaké cukroví a z mozku mu to dělalo úplnou břečku. Začínal už mít vidiny, slyšel hlasy, zapomínal, co dělal, a vůbec nevěděl, co by měl dělat. Takže si myslím, že ho někdo musel zabít dřív, než někomu jinému stačil překazit hru. Někdo ho prostě uložil do bažiny. A jakou hru to vlastně zkoušíš hrát ty se mnou, hošánku?“

„Zajímám se o tebe už od té doby, co ve čtvrtek večer scházelo jen pár centimetrů, abych tě zabil.“

„Mě? O čem to proboha mluvíš?“

„Napadá mě jediný důvod, proč jsi mi přeběhla před autem - že tam někde byl někdo schovaný a tys chtěla, aby tě viděl. Jenže sis to špatně spočítala.“

Tři sekundy ticha, pak se zase pobaveně ušklíbla a mrkla na mne jedním okem. „To máš teda pravdu, kamaráde. Abys věděl, tak jsem uklouzla, když jsem lezla nahoru na ten břeh, ale myslela jsem, že to ještě stihnu. A pak jsem najednou viděla reflektory tak blízko, že jsem si na ně mohla sáhnout. Úplně jsem cítila, jak se mi nárazník otřel o holý zadek. Do toho kanálu jsem tě ale shodit nechtěla, to promiň. Jasně, chtěla jsem, aby mě někdo viděl. Chtěla jsem, aby někdo viděl, že je tam holka a ne chlap, protože šli po Franku Baitherovi.“

„Kdo?“

„Někdo, kdo ho chtěl zabít a kdo to taky udělal. Frank byl první a jediný opravdový chlap, jakého jsem kdy poznala. Než jsem se s ním seznámila, měla jsem pár kluků, potom už se mě ale nedotkl nikdo kromě Franka, dokud ho nestrčili do basy a pak neposlali na sever. To byl ten přítel, co jsem o něm mluvila. Když mi bylo šestnáct, byli jsme jednou pryč čtyři měsíce; shrábl tehdy třicet tisíc dolarů a dvacet z nich jsme roztočili.“

„Kde je sebral?“

„Vybrali ještě s dalšími dvěma chlápky nějaké kasino v Biloxi, hodilo jim to devadesát táců a dělili se na tři díly. Vlastně ne, bylo to sto tisíc, protože se pamatuju, že deset museli dát tomu poldovi, co to pro Franka nachystal; kasino totiž poldu bralo na hůl na pojistném, co platilo. Jeli jsme potom do Kalifornie, protože Frank si tam chtěl oťuknout jednu fušku, kde šlo o loupež výplat. Rozhodl se, že to vypadá moc riskantně, pak to zkusila nějaká jiná parta, jenže jednoho z nich zabili a druzí dva skončili v San Quentinu.“

„Kdo to ve čtvrtek přišel Franka zabít?“

„Dva chlapi, co jeli v něčem, o čem mi Frank nikdy nic neřekl. Tvrdil, že se jmenovali Hutch a Orville. Vykládal, že mají dojem, že je obral o jejich podíl z nějaké fušky. Víím, jak se to stalo, od té doby, co se vrátil, jsem totiž prakticky bydlela u něj, protože jsme měli spoustu co dohánět. Frank venku zaslechl nějaký šramot, probudil mě, vzal pistoli a nařídil mi, abych se vrátila domů; řekl, že až k silnici mám jít tiše a opatrně a pak do toho pořádně šlápnout. Jeden z nich šel za mnou, nebo možná oba. Bála jsem se, že si mě spletou s Frankem a že mě zastřelí. Proto jsem přeběhla před tvým autem, aby mě viděli. Potom jsem šla domů. Je to odtud jen asi pět a půl

kilometru. Brzy ráno jsem se tam vrátila, viděla jsem policejní auto a dozvěděla jsem se, že ho zabili. Vůbec jsem... prostě jsem nemyslela, že by někdy někdo mohl Franka zabít. Nepočítala jsem, že sis mě stačil tak dobře prohlédnout, aby sis mě zapamatoval.“

„Kdyby šerif věděl, že tam s Baitherem bylo nějaké děvče, nenapadlo by ho, žeš to byla ty?“

„Napadnout by ho to třeba mohlo, jenže pan Norm se moc neplete do toho, co dělám.“

Stáli jsme ve stínu a obklopovalo nás ticho neobydlené krajiny. Opírala se o mohutný kmen stromu s jedním kolenem pokrčeným a s bosou nohou položenou na drsnou šedou kůru. Když se líně poškrábala nahoře na zaobleném hnědém stehně, slyšel jsem v okolním tichu, jak její nehty přejíždějí po kůži. Ta zvířecí touha, kterou ve mně probudila podivnou ukázkou své síly, ještě nezmizela. Všimla si mého pohledu, zadívala se mi do očí a znovu mou touhu posílila tím, že se nepatrně prohnula v zádech a lehce našpulila rty.

„To by šlo,“ zašeptala. „To by možná šlo.“

„Myslíš?“

„Řekněme, že by to byla součást hry, co spolu hrajeme. Něco si říkáme a jiné věci přitom zamlčujeme. Mohli bychom si někam zajet a zkusit to spolu. Ty si budeš myslet, že ti řeknu něco víc. Já si zase budu myslet, že mi třeba ty prozradíš něco víc o tom, co víš nebo myslíš, že víš. To by přišlo pak, až bychom si odbyli to hlavní. Já takováhle nejsem moc často, hošánku. Nebo myslíš, že by toho na tebe bylo moc?“

„Zatím si nemůžu stěžovat.“

„Musím na chvíličku jít,“ řekla. „Musím se podívat, jestli ta zatracená Nulia tentokrát mámu pořádně umyla. Když byla posledně hotová, v pokoji to pořád ještě páchlo, tak jsem jí musela namlátit tu starou černou zadnici a nařídit jí, aby to udělala znova a pořádně.“

Ušklíbala se, odstrčila se od stromu, zasadila mi pořádnou ránu do bicepsu drobnou pevnou opálenou pěstí a hbitě jako chlapec odběhla do domu.

Byla uvnitř přes deset minut. Pak vyšla ven, kývla na mne a zamířila k mému autu. Když jsem k ní došel, měla už sedadlo řidiče posunuté dopředu a klíček zastrčený v zapalování. Sedl jsem si na sedadlo vedle ní a pogumovanou plážovou tašku jsem položil na podlahu.

„Bude to jednodušší, než kdybych ti říkala, kudy máš jet,“ prohlásila. „Svým autem nechci jezdit, dokud Henry nenajde, co to tam klepe. Nevadí ti to?“

„Vůbec ne.“

„Ta pěkná taštička patří nějaké dámě?“ Vycouvala na prašnou silnici a zamířila na jihozápad.

„Jedné známé dámě, co se jmenuje Jeanie Dahlová.“

„Ach tak. Takže to ona ti vyprávěla o mně a o Dori Severissově.“

„A o Lewových kšeftech.“

Jela opatrněji, než bych byl čekal. „Já myslela, že ses všechny ty věci dozvěděl od té staré Betsy Kappové, protože jsem věděla, žeš nemarnil čas a hned jsi najel na ty její obrovské kozy. Nikdy jsem nezjistila, o čem všem s ní Lew vlastně mluvil. Nikdy mi nebylo jasné, jak se spolu vůbec dali dohromady. Měl pro tu pitomou ženskou nějakou zvláštní slabost. Jednou jsem mu radila, že by ji měl zapojit do té své malé stáje. Dokonce jsem mu nabídla, že ji dojdu přesvědčit, jenže Lew mi řekl, že jestli se k ní někdy přiblížím, ztluče mě do kuličky. A řekla bych, že to myslel úplně vážně.“

Všiml jsem si nápisu, který oznamoval, že právě opouštíme Cypress County. „Hyzer mi nařídil, abych neodjížděl nikam mimo okres.“

„A vy si s tím snad teď děláte těžkou hlavu, pane?“

„Ani bych neřekl.“

„Nebudeme mimo okres dlouho, drahoušku. Za chvíličku přijde odbočka doprava, ještě než dojedeme na Tamiami Trail, a ta se stáčí zpátky do Cypress County. Ten tvůj auták jezdí dobře.“

„Zdá se. Kam vlastně jedeme?“

„Půjčil mi to tam jeden kamarád, když ho povolali k námořnictvu. Je tam fakt soukromí.“

Měla pravdu. Byl to poměrně nový hliníkový obytný přívěs průměrné velikosti, posazený na základech z cementových kvádrů na

malé vyvýšenině porostlé cypřiši uprostřed bažinatých travin. Byl tam navezený vápencový štěrk, který mezi vyvýšeninou a starou dřevorubeckou silnicí tvořil úzkou příjezdovou cestu. Když zaparkovala u přívěsu, vylétlo hejno bílých volavek a s plácáním křídel zmizelo mezi cypřiši a chomáčovitým šedým mechem.

Dřepla si, natáhla se, sáhla na místo, kde byl kvůli ventilaci vynechaný jeden cementový kvádr, a vytáhla klíče. Přešla ke dveřím malé čerpací stanice z cementových kvádrů, odemkla je a cvakla spínačem, který nastartoval rozkašlaný benzínový generátor.

„Tak, teď máme klimatizaci a za chvíli bude hotový led, hošánku.“

„Můžu protestovat proti tomu hošánkovi?“

„Můžeš chtít cokoli, čeho si žádá tvoje zkažené srdce, člověče.“

„Travis, Trav nebo McGee.“

„Tak zůstanu u McGeeho.“

„Bud' tak hodná.“

Odemkla přívěs a vešla dovnitř. „Poslyš, co kdybychom to tady zatím pootvírali, než začne aspoň trochu fungovat klimatizace?“

Otevřeli jsme okna. Uvnitř bylo uklizeno. Interiér přívěsu mi svým kompaktním vzhledem připomínal pohodlnou kabinovou jachtu se spoustou úložných prostor. Lilo se přesvědčila, že v miskách na led je dostatek vody. Zapnula malé červené rádio a přejížděla po stupnici tak dlouho, dokud nenarazila na jakousi tvrdou rockovou hudbu, kterou pak pustila tak nahlas, že přehlušila vrčení generátoru, bzučení ledničky i nepřetržité rachocení kompresoru klimatizační jednotky.

Sáhla si rukama na záda, rozepnula těch několik centimetrů zipu, který měla mezi výstřihem a dolní částí páteře, a zeptala se: „Napadá tě snad něco zvláštního, na co bychom ještě museli čekat, McGee?“ Setřásla si horní díl minikombinězy z ramenou dopředu, celou ji stáhla přes nohy, vystoupila z ní a hodila ji stranou. S jakousi nezúčastněnou objektivitou jsem si všiml, že ěadra má o nepatrný odstín světlejší než zbytek těla a bikinový proužek kolem boků že je stejně bílý jako na mé fotografii.

S obnaženou kůží si počínala právě tak přirozeně jako kterékoli zvíře. Pohybovala se bez náznaku stydlivosti, či naopak vyzývavosti, přešla k palandě, vylezla na ni, po kolenou se přišourala ke stěně a

převalila se na záda. „Jak by si snad všiml každý idiot, jsem dokonale připravená. Mohl bys zavřít ostatní okna, ale tohle jedno necháme otevřené, jak je, ne? Že máš ale hrozně naspěch, co? Máš snad strach, McGee?“

Zavřel jsem okna a úmyslně jsem si přitom dával na čas. Musela to být past. I když Meyer by možná tvrdil něco jiného, mladá děvčata nemají ve zvyku z ničeho nic se mi nabídnout, odvézt mě na nějaké skryté místo, shodit šaty, převalit se na záda a vzrušeně oddechnout.

Jenže jakou boudu to na mě vlastně chystala? I když rozhodně měla sílu, nedovedl jsem si představit, že by mi holýma rukama mohla nějak vážně ublížit. Pokud měla nějakou zbraň, kde by mohla být schovaná? Dole za matrací? Nebyly tam žádné poličky, na které by dosáhla. Když jsem si rozepínal košili, všiml jsem si, že dva malé háčky, které v okně přidržovaly hliníkovou síť, jsou vyháknuté.

Tak tohle je ta past. Telefonát z domu. Spousta rámusu. To okno otvírala ona, takže to znamená, že zároveň uvolnila síť. Přesunula se na druhou stranu palandy, až pod okno. Čekali jsme návštěvu. Možná že návštěvník už dokonce dorazil, krčil se teď pod oknem a čekal, až zaslechne naši zábavu. Lilo měla rozhodně dost síly na to, aby mne nebo kohokoli jiného dokázala dostatečně dlouho nehybně držet v perfektní pozici.

Byla očividně sexuálně vzrušená, obličej měla uvolněný, oči zastřené. Pomalu pohybovala boky ze strany na stranu, ňadra s tvrdými bradavkami měla naběhlá a svaly na břiše jí poskakovaly a hrály.

„Tak dělej,“ zakňourala nezřetelně a netrpělivě. „Tak už dělej!“

Hrál jsem si tedy s knoflíky u košile tak dlouho, dokud se nezdvihla, nepřelezla ke mně a nenatáhla se, aby mi pomohla; když byla ve správné poloze, připomněl jsem si, jak vypadal Betsyin obličej, a udeřil jsem Lilo Perissovou tou nejtvrdší a nejdokonalejší ranou, jakou jsem kdy komu zasadil. Zdvihl jsem ruce, jako bych ji chtěl pustit ke knoflíkům u košile, a pak jsem jednou rukou vyrazil dolů. Proletěla vzduchem asi dvacet centimetrů, než jí narazila na levou stranu brady, a když jí rozrazila ústa dokořán, pokračovala v cestě ještě dalších čtyřicet centimetrů. Protože jsem v sobě cítil podvědomý odpor vůči uhození ženy, poručil jsem si, že nesmím mířit na cíl, ale skrz něj a ještě dál. Když na něco míříte, v poslední

chvíli ránu trochu ztlumíte. Chcete-li někoho udeřit do nosu, musíte se snažit rozdrtit imaginární nos člověka, který stojí těsně za ním. Pak do rány vložíte i celou sílu zad.

Okamžitě se zhroutila jako hromádka masa bez kostí, ležela na břiše, hlava jí visela přes okraj postele, jedna paže se trochu kývala a nohy měla roztažené jako žába. Nahmatal jsem jí špičkami prstů na krku puls a přesvědčil se, že je rychlý, ale silný.

Tak drahoušku, a teď se připravíme na návštěvu. Podíváme se do skříněk. Tahle je prázdná. Tahle taky. Hmm, prodlužovací šňůra. Krabička vatových tamponů. V další skříňce nic. A co máme tady! Pěkný tlustý kotouč černé plastické elektrikářské lepicí pásky.

A teď si spolu trošičku pohrajeme. Ohmatal jsem jí čelist a trochu jsem s ní zavíklal ze strany na stranu. Nebyla uvolněná a neozvalo se žádné skřípání rozdrčených kostí. Nenaštípl jsem dokonce žádný z těch hezkých zoubků. Na místě, kam dopadla rána, už ale začínala brada otékat a tmavnout. Ústa ti nacpeme tampony a páskou ti přes ně uděláme velké černé X. Ruce ti dáme dopředu s lokty přidrženými hezky u sebe a několikrát kolem dokola omotáme páskou. Jednou tě spoutáme těsně nad lokty, podruhé na předloktí a potřetí kolem zápěstí. Teď sepneme dohromady ruce, které ještě koukají ven a... takhle dokola a ještě dokola. Trochu nepohodlná poloha k modlení, děvče drahé. Kolena dáme nahoru a těsně k sobě. Jednou omotáme nohy hned nad koleny, jednou pod nimi a potřetí kolem kotníků. A teď, ty můj svalnatý drahoušku, tě stočíme hezky do klubíčka, do embryonální polohy, a prodlužovací šňůru ti provlékneme pod koleny kolem nohou, protáhneme ji mezi nadloktími a řadry a tady v týle ji pěkně utáhneme a uděláme na ní uzel. Je to pohodlné? Speciální pozornost výjimečně silné dívce.

Rádio stále nahlas vyhrávalo. Zvuková clona působí oběma směry. Zůstaň u země, McGee, aby tě neviděl nikdo, kdo by se podíval oknem dovnitř. Opatrně s těmi dveřmi. Otevírat pěkně pomalu. Nic se neděje. Vystup ven. To strategické okno je na protější straně. Pomalu se protáhnout kolem rohu. Zase nic. Teď k poslednímu rohu, lehnout si na břicho a hlavu vystrčit kolem rohu z cementového kvádru.

A bože můj, kdo by to byl řekl, tady máme ramenatého a opáleného Henryho Perrise, mistrovského mechanika, zloděje žen a

nedělního obhospodařovatele své nevlastní dcery, je celý napjatý, příkrčený v dřepu pod oknem vedle příhodné hromady cementových kvádrů. A copak to filuta Henry drží v ruce? No ne, drží něco, co vypadá jako uříznutý kus násady nějaké motyky, ze kterého na jedné straně vyčnívá krátký a ostrý kus kovu. Hlavu má nakloněnou a pozorně naslouchá. Konečky prstů se dotýká hliníkového hnízdečka lásky. Na copak tady čekáš, Henry? Na nějaký signál? Ale samozřejmě, to je přece logické. Ve chvíli největšího vytržení dáma zavolá na nic netušícího chlapíka v sedle: „Ted! Ted!“ A starý dobrák Henry se postaví na kvádry, vytáhne síť, nakloní se do okna a vrazí ten ostrý kus kovu amantovi zezadu rovnou do hlavy, přesně v místě, kde se spodní část lebky napojuje na krk; pro dámu, kterou nejvíc baví, když může někomu ubližovat, to doopravdy musí být pozoruhodný zážitek, pokud si to dokáže správně načasovat. Stejný zážitek, jako když pavoučí samička sežere samečka ještě v průběhu kopulace.

Člověka to přímo vede k podezření, že Hutche a Orvilla potkal na stejném místě stejný osud prostřednictvím stejných rukou, protože v tom čase, který měla k dispozici u telefonu, rozhodně nestihla napoprvé dohodnout něco tak složitého.

Opatrně jsem se stáhl zpět a vstal jsem. Intuitivní chápání je možná něco, co vyskočí na povrch mysli, když skončí skryté cesty logického myšlení. Jestliže Perris a Lilo byli dva z pětičlenné skupiny, která přepadla bankovní auto, znamenalo to, že Frank Baither šel do Raifordu a věděl, že oba zůstanou na místě a že budou čekat na rozdělení kořisti, až se zase dostane ven. A pokud se tady Hutch nebo Orville objevili, nemohli Henryho ani Lilo přinutit, aby jim prozradili něco, co sami nevěděli. A úkolem Henryho a Lilo pravděpodobně bylo ve vší tichosti je odklidit ze scény. Baither určitě věděl, že Lilo je svou povahou přímo předurčená k tomu, aby z ní byl kompetentní vrah. Pokud Frank nebyl mimo dosah, nikdy by se jí nepodařilo překvapit je nepřipravené, nedostala by se k nim dost blízko. A potom samozřejmě Frankovi zalhala, když se vrátil. Vůbec se tady neobjevili. Možná se jim něco stalo. Neobjevili se tady, Franku.

Pak obou mrtvých použili, aby Franka Baithera zavedli na falešnou stopu. Poslali ho, aby projížděl nocí v tom starém malém

nákladáku, a sami se na něj nachystali a počkali, až se vrátí.

Svedeni klamnou představou vlastního neodolatelného mužského šarmu se Hutch i Orville jeden po druhém dychtivě vyškrábali na svou smrtelnou postel a spáрили se se silnou hnědou pavoučí samičkou. Uvědomil jsem si, že nebýt toho, že jsem našel Betsyin dopis Lewovi, nebo toho, že jsem viděl pot a sinalost obličejů Dori Severissových, když mi vyprávěla o Lilo, byl bych se měl možná mihnout na pozoru. Možná bych byl akceptoval její argument, když říkala: „Budeš si myslet, že ti řeknu něco víc.“

Zavolat Henrymu k pumpě nebyl žádný problém. A Henry mohl honem vyrazit na západ po Tamiami Trail, zahnout na Shell Ridge Road z druhé strany a být na místě dřív, než jsme dorazili my. Lilo cestou sem jela pomalu. Mohl zajet až za tu úzkou příjezdovou cestu k pahorku, auto tam někde schovat a vrátit se zpátky, chráněn hlukem generátoru a rockové hudby z rádia.

Prozradil jsem jí toho příliš mnoho. Možná toho ale ani nemuselo být zvlášť moc, pokud byla opravdu tak perverzní. „Připadám si, jako bych jim pomáhala na něco zapomenout nebo něco překonat.“ Zapomenout na problém žití a dýchání. A Dori, která povídala: „.... usmívala se na mě, pochichtávala se, říkala mi různé něžnosti a vysvětlovala, jaká by to byla legrace, kdyby mě doopravdy zabila.“

Myšlenky se mi honily hlavou s rachotem podobným rachotu vlaku, který se řítí tunelem, zatímco jiná část mé mysli probírala potenciální alternativy, jak si poradit s Henry Perrisem. Nevěděl jsem, jak bude mrštný, ale věděl jsem, že může být tak silný, jak vypadá. A věděl jsem, že v ruce drží velice šikovnou zbraň.

Odhadoval jsem rozměry trojúhelníku. Henry byl čtyři a půl metru ode mne. Bílý kabriolet stál zaparkovaný asi šest metrů za Henrym a přibližně devět metrů ode mne. Když vyrazím plnou rychlostí, můžu doběhnout skoro až k autu, než vůbec stačí zareagovat. Lilo auto otočila a zaparkovala čelem k příjezdové cestě. Dveře řidiče byly na mé straně. Plážová taška na podlaze na protější straně.

Tak tedy auto oběhnu, rychle otevřu dveře, chytím tašku, přes látku nahmatám revolver, zdvihnu se s ním a měl bych mít velice dobrou šanci, že ještě stačím ukročit stranou a vystřelit nad karosérií

skrz tašku. Když bude moc blízko, nebude čas mířit na rameno nebo na stehno. Pokud bude ještě dost daleko, bude možná stačit jedna rána, vypálená do země u jeho nohou.

Tak napočítej do tří a vyraz, McGee. Neztrácej rytmus běhu a nedívej se na něj. Ne dřív, než oběhneš auto. Teď se podívej. A vidíš, že Henry už seskočil z cementových kvádrů, spěšně a nešikovně otevírá pestrobarevnou pogumovanou plážovou tašku, a ty bys mohl taky trochu víc přemýšlet, McGee. Uvažuješ jako idiot. Něco vymyslíš a necháš se tak unést tou svou ztracenou genialitou, že úplně zapomeš, že Lilo auto zaparkovala na slepém místě, kam není vidět ani z jednoho okna přívěsu, což znamená, že Henry se musel přibližovat ze stejného úhlu, takže bylo přirozené, že prohledal auto, zdvihl tašku, nahmatal charakteristické tvary revolveru a vzal si ji s sebou.

Výstřely tady venku nebudou mít žádný jiný účinek, než že vyplaší volavky, a pokud se už ta hnědá dívka probrala, bude se divit, co se asi děje. A jestli si hodně rychle nezačneš počínat aspoň trochu inteligentně, nadělají pár velice definitivních a velice ošklivých děr do jistého chlapíka, ke kterému jsi v průběhu let pocítil dost často určitou náklonnost.

Fakt: na jakoukoli delší vzdálenost není revolver nijak přesný. Rychle se podívej do auta. Fakt: klíčky jsou pryč. Fakt: Henry už má revolver vytažený z tašky. Fakt: kdyby ses chtěl schovat v těch cypřiších, budeš muset ztraceně daleko běžet nekrytý. Pravděpodobnost: pokud zůstaneš u auta, obejde ho zepředu nebo zezadu širokým obloukem, zůstane pět metrů od něj a úplně pohodlně tě provrtá.

Padl jsem na zem a pod autem jsem vzhlédl. Přicházel v očekávaném úhlu k zadnímu konci auta. Neběžel. Kdyby byl běžel, bylo by to lepší. Kráčel pomalu a rozvážně. Měl dost trpělivosti a dobré nervy.

Najdi si pod tím krámem místo, které je nejvýš od země. Tak, dobře. Teď lehnout na záda. Protáhni se pod autem jako kočka, když si hraje pod pohovkou. Na druhé straně vylézt, vyskočit na nohy a několik prvních kroků uběhnout plnou rychlostí, potom obětovat rychlost a přihrbeně kličkovat jako tehdy před dávnou dobou, když byly na cvičišti rozmístěné staré pneumatiky. Uprostřed páteře cítíš

absolutně ledově chladný terč. Zdá se ti, jako by před tebou roh přívěsu mizel někam do dálky. Nepřibližuješ se k němu dost rychle. Prásk! Necítíš náraz. Kulka z téhle hračky by do tebe udeřila jako malý perlík. Prásk! A už jsi doběhl za roh, vrávoráš a brzdíš jako herec v nějaké filmové komedii, s vyvalenýma očima a se zoufalým úsilím konečně klouzavě zastavíš, trhnutím otevíráš dveře a po hlavě se vrháš do přívěsu, padáš na ruce a na kolena, otáčíš se, přibuchuješ dveře, popadáš dech a cítíš, jak se ti třesou kolena.

Červené rádio huláká něco o tom, „když mi trochu pomohou kamarádi“. Opatrně se přisun k oknu a pokus se ho najít. Náhle ticho. Hudba zmlkla. Zmírající sípění klimatizace, utichající hučení ventilátoru. Metodický chlapík. Dává si na čas a všechno si rozmýšlí. Nechce udělat chybu.

Potichu jsem se přesunul do kuchyňského prostoru, pozotvíral jsem všechny zásuvky, které logicky připadaly v úvahu, a našel jsem jeden nanicovatý nůž na maso, jeden tupý nůž na ovoce a čtyři zrezivělé nože na ústřice s ocelovou čepelí. Jeden jsem vyzkoušel. Když jsem ho držel přesně v místě, kde střenka přecházela v čepel, byl dokonale vyvážený. Každý byl vykováný z jediného kusu nepříliš kvalitní oceli. Uchopil jsem jeden do pravé ruky střenkou od sebe, s čepelí naplocho přitisknutou ke spodní straně a bříšku palce. Když jsme se tehdy s Miguelem schovávali v horách, poskytlo mi to alespoň trochu zábavy. Měl s sebou jen jeden vrhací nůž. Jako terče sloužily stromy. Dal mi základní výcvik. Vždy tentýž pohyb, dlouhé máchnutí předloktím. Vždy stejná síla. Musíš ho nechat, aby přirozeně vyklouzl od palce. Je užitečný jen na poměrně přesnou vzdálenost. Na pět metrů udělá jeden půlobrat a zarazí se do terče. Na deset metrů ho musíš držet za střenku, takže udělá celou jednu otočku. Na patnáct metrů ho drž za čepel, aby se otočil jedenapůlkrát. Bolela mě už tehdy ruka z házení a nohy z toho, jak jsem v jednom kuse chodil ke stromu, vytahoval nůž a vracel se na značku. Zbývající tři nože na ústřice jsem držel za střenku v levé ruce. Miguel tvrdil, že ten, kdo chce nějaký důležitý cíl zasáhnout z deseti metrů, si zbytečně zahrává. Z pěti metrů je to mnohem jistější. Při pomalé rotaci nůž zasáhne cíl čepelí od tří a půl do pěti a půl metru, což stačí na to, aby se i na krajních hranicích tohoto rozmezí zapíchl. Ze tří či šesti metrů dopadne naplocho. Nesnaž se o opravu.

Házej vždycky tak, aby ze čtyř a půl metru dopadl kolmo.

Za hliníkovou stěnou se ozvalo skřípění drobných kamínků pod nedalekou botou. „McGee?“ Chraptivý hlas, ale nijak vzrušený. Klidný a rozvážný. „Co kdybychom se nějak dohodli, McGee?“

Poodstoupil jsem od okenního rámu, potom jsem se trochu předklonil a přiložil jsem dlaň k ústům, aby nebylo znát, odkud vychází můj hlas. „Co nabízíš, Henry?“

Nabízel střelné rány. Tentokrát to nebylo prásknutí, ale spíš zadunění. Ve výši prsou asi třicet centimetrů od okenního rámu se objevila díra a druhá na protější straně, kudy kulka zase vyletěla ven. Udeřil jsem oběma nohama do kobercem pokryté podlahy, hlasitě jsem zasténal a ustoupil jsem dozadu.

„Kdepak, ty svině mazaná! Slyšel jsem, jak se ta kulka odrazila a někam odletěla. Ta se tě určitě ani nedotkla. Cos s ní udělal?“

Lilo odpověděla za mě. Zachroptěla za množstvím vaty, kterou jsem jí nacpal do úst, vydala zvuk čistého zvířecího vzteku, přidružený zvuk, jako když zavrčí kočka na dně koše s prádlem.

„Svázals ji a dals jí roubík, co?“ ozval se Henry. „To musela být fuška, moc rád bych to viděl, vážně moc rád. Už je vám tam vevnitř dost teplo?“

Nemělo smysl odpovídat mu.

„Na něco jsem přišel, McGee. Myslím, že už vím, co udělám. Obejdu to na druhou stranu, zavřu plynovou bombu, co z ní jde plyn do sporáku, potom přeříznu hadici, konec strčím zpátky do díry a plyn zase pustím. Dobrý nápad, ne?“

Jistě, to byl úplně báječný nápad. Jednoduchý a efektivní. Po nějaké době mohl vymyslet něco, čím by plyn zapálil, pokud bych se dřív s kašláním nevypotácel ven sám. Byl to tak dobrý nápad, že mi připadalo nelogické, aby jen tak postával a povídal si o něm. Logické by bylo, kdyby to hned šel udělat. Takže existoval nějaký faktor, který mu v uskutečnění jeho nápadu bránil. A tím faktorem s největší pravděpodobností byly následky, které by to mělo pro zdraví slečny Perrisové.

Přesunul jsem se zpět do kuchyňského prostoru, odložil jsem nože, jedním zatáhnutím jsem přestěhoval malou ledničku doprostřed pracovního prostoru a přikrčil jsem se za ni.

„Henry, jakmile ucítím první závan propanbutanu, vezmu jeden z těch tupých kuchyňských nožů a proříznu té tvojí malé kamarádce krk. Věř mi, že to udělám.“

„A proč by mi to mělo vadit?“

„To já nevím. Třeba je to vroucí láska, kterou nevlastní otec cítí k rozpustilému děvčeti. Je to jediná možnost, kterou jsi mi nechal, Henry.“

„Jen se do toho dej a začni řezat.“ Trochu přílišná lhostejnost.

„Henry, mohl bys mě odtud zkusit vykourit. Nebo by sis mohl sehnat nějaké lano nebo řetěz, přivázat ho někde dole k tomuhle krámu, přehodit ho přes střechu, zaháknout ho za buicka a celý přívěs převrátit. Nebo ještě něco jiného. Máš tady auto. Mohl bys toho buicka otočit, pořádně to rozpálit a prostě s ním plnou rychlostí najet do téhle hliníkové škatule. Jestli ale ucítím kouř nebo jestli se ten přívěs začne hýbat, jestli uslyším buicka nebo cokoli jiného, čemu nebudu rozumět, začnu řezat.“

V dlouhém tichu, které následovalo, vydávala Lillian tlumené skučivé zvuky a přestože byla tak dokonale spoutaná, podařilo se jí natolik stahovat a zase natahovat svaly, že se na palandě převracela z boku na bok.

„Je dobře svázaná? Nemůže se uvolnit?“

„Neměj strach,“ ujistil jsem ho. Pohyboval jsem se tak tiše, jak to jen šlo, přesunul jsem se k palandě, posadil jsem se vedle ní a nože na ústřice jsem položil čepelemi k sobě na poličku nad spodní pelestí. „Abych řekl pravdu, Henry, sedím u ní tak blízko, že kdyby tě napadlo zkoušet další kouzla se střílením, mohlo by se právě tak dobře stát, že trefíš ji.“

Podíval jsem se na ni. Ležela stočená do klubíčka na levém boku nohama ke mně. Dívala se na mne se zuřivostí tak intenzívní, že jsem měl téměř dojem fyzického úderu. Pak se její svaly napjaly a oči zavřely, když napřela všechny síly, aby povolila nebo přetrhla pevnou pásku. Slyšel jsem drobné praskání a lupání kloubů a šlach. Potom vydechla, uvolnila se a vyčerpaně sípala nosem. Natáhl jsem se a přátelsky jsem ji pohlídl po boku, lehce jsem ji popleskal po opáleném zadku. Vymrštila se do vzduchu jako kapr na suchu s maniakálním výrazem v očích.

„Mohli bychom najít nějaké řešení, McGee,“ ozval se Henry.

„A jak si to asi představuješ, Henry?“

„Nejvíc ze všeho ti nejspíš záleží na tom, abys zůstal naživu.“

„Dalo by se říct, že to je priorita číslo jedna.“

„Mohl bych si třeba koupit trochu času. Nevím ale, kolik času bych s ní potřeboval nebo kolik času bych potřeboval pak, až bych s ní byl hotový. Kdybych odešel někam dost daleko a kdybych ti tam dovnitř hodil klíčky od auta, mohl bys zmizet. Jenže pak je tady ten problém, že bys utíkal rovnou k telefonu a poštvál bys na mě poldy.“

„A moje slovo ti nestačí.“

„Řekl bych, že ne.“

„A mně zase nestačí tvoje, Henry. Vypadá to na patové postavení.“

„Cože?“

„To je šachový termín. Ani jeden hráč nemá možnost vyhrát.“

„Ach tak. Bože můj, to jsem ale vážně udělal pitomost, když mě napadlo, že bych mohl použít tu obálku. Asi to byly nervy. Myslel jsem si, že jste pár blbečků a že panu Normovi přijdete vhod. Lilo mi říkala, že to není dobrý nápad, ale já jsem jí nařídil, aby to stejně udělala.“

„Nechals tu obálku v telefonním seznamu v budce, když jsi jel odevzdat toho oldsmobila, co? Ona si ji pak vyzdvihla a odvezla ji k Baitherovi.“

„Tak se mi zdá, žeš to zařídil tak, že už tě teď za žádných okolností nemůžu nechat běžet, McGee. No jistě. Lew ji pustil do Frankova domu, aby se podívala, kde se to stalo, takže tam mohla tu obálku upustit, když se Lew nedíval. Stačilo, aby mu slíbila chvilíčku v posteli. Lew tím byl tak posedlý, že by rozsekal svou starou mámu a prodal ji jako žrádlo pro kočky, kdyby měl šanci dostat se za to Lilo do kalhotek. Držela toho hochu zkrátka.“

Lilo se pokoušela očima mi něco říct. Dívala se prosebně a neustále pohybovala ústy. Sklonil jsem se, zachytil jsem nehtem u palce okraj lepicí pásky a strhl jsem jí z úst kříž, kterým je měla přelepená. Vystrčila jazykem uslintaný chuchvalec vaty a několikrát polkla.

Tiše se ozvala: „Vím o spoustě peněz. Henry mě chce přinutit, abych mu o nich řekla. Když ho zabiješ, řeknu to tobě. Můžeme je všechny sebrat a zmizet.“

„Zabíjení si nechávám platit hodně drahο.“

„Tvůj podíl by dělal čtyři sta padesát tisíc. Pěkně půl na půl a žádný podraz. Chtěla jsem ho z toho vyšoupnout, protože je to pitomec. Ty ale pitomec nejsi. Potřebuju někoho, jako jsi ty, aby mi pomohl.“

„Žádný podraz.“

Usmála se svým rozzářeným úsměvem, hezkým a odzbrojujícím uličnickým úšklebkem. „Žádný podraz, drahοušku. Na tebe nikdy.“

„Tak mi řekni hned teď, kde ty prachy jsou. Víš, jak to chodí. Abych měl motivaci.“

„Až potom. Slibuju. A teď mi odmotáš tu pásku, ne?“

Henry zavolal a jeho hlas se ozval z nového místa vedle přívěsu. „Pěkně si povídáte, co? Chtěla by ti snad něco prodat, McGee?“

„Chtěla by mi prodat tebe, Henry.“

Viděl jsem, jak se jí zkrřivil obličej, a položil jsem si prst k ústům dřív, než se mohla vložit do rozhovoru. Natáhl jsem se, zavřel jsem jí ústa, přelepil jsem přes ně starou pásku, utrl jsem několik nových proužků a důkladně jsem ji umlčel; znovu vyzkoušela pevnost svých pout a zmítala se tak zuřivě, až se zdálo, že si snad ve své snaze vysvobodit se zpřeláme kosti.

„Víš, co je zač?“ zavolal Henry.

„Dovedu si to dost dobře představit.“

„Dělalo se mi úplně zle z toho, co prováděla s Frankem, McGee. Stál jsem u okna a zvedal se mi žaludek, když jí to konečně řekl, a mluvil tak slabě, že jsem ho neslyšel. Vrazila mu ten sekáček na led do srdce, než jsem stačil udělat jen krok. Chtěla se pojistit, že už to víckrát nezopakuje. A ty bys jí chtěl věřit?“

„Nechci věřit ani jednomu z vás.“

Znovu změnil pozici. Pohyboval se tiše. „Takže je to to slovo, cos říkal předtím. Patové postavení?“

Byl už zase zpátky u té hromady cementových kvádrů pod oknem nad palandou. Nebylo těžké si domyslet, o co se chce pokusit. Chtěl se přihrčit na kvádru, potom se náhle vztyčit a vypálit skrz síť. Okno bylo velké devadesát krát devadesát centimetrů a spodní parapet byl asi padesát centimetrů nad úrovní palandy. Zvažoval jsem možnost, že bych ustoupil dozadu a potom oknem po hlavě proskočil. Vyháknutá síť by se při nárazu odklopila ven. Musel bych

do ní však narazit dostatečnou silou, abych proletěl celým tělem ven, a nohy bych musel mít dost vysoko, aby nezachytily o parapet. Přeletěl bych přes něj, rozplácl bych se na zemi a kutálel bych se směrem od něj, čímž bych mu dal dokonalou příležitost k výstřelu, protože než bych stačil změnit směr a vrhnout se zpátky na něj, měl by dost času vzpamatovat se ze svého překvapení. A kdybych čekal, až se v okně objeví jeho silueta, mohl by po mně střílet při skoku.

Poslední věc, kterou by ode mne čekal, bylo, že znovu vyjdu ven, kde nade mnou měl podstatnou výhodu. Vyklouzl jsem z bot a naklonil jsem se blíž k oknu. „Henry, pokud tě napadne, že bys mohl naslepo střílet dovnitř oknem, držím ji přímo před sebou, tak si to rozmysli.“

Posbíral jsem své čtyři nože na ústřice a tak rychle a tiše, jak to jen bylo možné, jsem přešel ke dveřím. Doufal jsem, že o tom bude několik vteřin přemýšlet a uvědomí si, že nejlepší řešení pro něj bude, když z ničeho nic sít' odklopí, vztyčí se a zblízka na mě i na děvče namíří pistolí. Pak mohl vlézt oknem dovnitř a měl vyhráno, protože v bezprostřední blízkosti by mi Lilo jako štít neposloužila. Byla příliš malá.

Ven ze dveří, dolů na zem a rychle kolem přední strany toho krámu. Když jsem zatačel kolem posledního rohu, slyšel jsem kovové zarachocení padající sítě. Pět metrů ode mne se Henry nakláněl do okna. Vtom se z minulosti ozval Miguelův hlas. „Loket, amigo, by měl mířit směrem k cíli a neměl by se pohnout, dokud nůž nepustíš z ruky. V okamžiku, kdy ho pouštíš, je paže natažená a pak pokračuje směrem dolů, takže ruka se ti zastaví za pravým lýtkem. Do hodu musíš dát sílu, ale nikdy ho nesmíš uspěchat. Levá noha je kousek před pravou a obě kolena jsou pokrčená. Nůž máš před hodem těsně u pravého ucha. Zápěstí je pevně natažené a nehýbá se. Mířit musíš na střed těla. Když je ten člověk, na kterého míříš, ozbrojený, skončíš hod tím, že se vrhneš k zemi a pak se odkutálíš doprava, pokud je to pravák, protože v tom případě musí otočit pistolí a vypálit napříč, a to je těžší, ne?“

Přimhouřil jsem tedy oči, aby mě neoslbnily sluneční paprsky dopadající na lesklý hliník, dal jsem do hodu sílu, vytáhl jsem z levé ruky za čepel druhý nůž a dal jsem sílu do dalšího hodu, po hlavě jsem se vrhl před sebe k zemi a rychle jsem se odkutálel doprava,

nahmatat jsem třetí čepel, a když jsem vstával, zaslechl jsem v bezprostřední blízkosti výstřel. Na stehně jsem ucítil zaštipání rozprsknutého šterku, a když jsem pouštěl z ruky třetí nůž, věděl jsem, že jsem hod příliš uspěchal a že jsem minul cíl. Čtvrtý nůž jsem málem upustil, když jsem po něm horečně tápal, rychle jsem ho vrátil do správné pozice a držel jsem ho tam, zatímco nepřírozeně pokrčený Henry na mě vycenil bílé zuby, vypálil do země přímo pod sebe, svalil se z kvádru dolů a zdvihl paži, aby svůj pád zmírnil. Spadl na záda a pak se převrátil obličejem dolů; jedna paže mu zůstala ležet přimáčkнутá pod tělem. Obě nohy se zachvěly, vykoply a chvíli se trhaně pohybovaly, takže připomínal psa, kterému se ve spaní zdá, že běží. Potom zůstal nehybně ležet na udupané zemi v tom neklamném klidu, v té atmosféře smrti, která mění oděv v cosi naditého studenou sekanou.

Náhle mě roztrásla zimnice, až mi začaly cvakat zuby. Přistoupil jsem k němu. Paži měl ohnutou a ruku položenou na hlavě. Pravice s pistolí byla někde pod ním. Nůž, který se mu zabořil do levého podpaží, musel být ten první; trefil ho v okamžiku, kdy se ještě nakláněl do okna. Další nůž ležel neposkvrněný na zemi u cementových kvádrů. Třetí visel za špičku z dlouhé rýhy, kterou vyryl v hliníkové stěně pod oknem. Na overalu kolem vyčnívající ocelové střenky nebylo mnoho krve. Nůž musel tam uvnitř způsobit smrtelné zranění, někde v tepnách nad srdcem.

„Říkáš, že nůž je ošklivý, Traviši? Já vím. A pistole je taky ošklivá a smrt je ošklivá. Někdy se stane, že nemáš po ruce nic jiného než nůž. A potom záleží na tom, jestli s ním umíš zacházet. Nějaký čas tady budeme. Tak co? Nechceš se to naučit od někoho, kdo to umí, abychom ten čas nějak využili?“

Díky, Migueli. Díky za to, cos mě naučil. Nebýt toho, byli bychom teď po smrti oba a nejen ty. Spi sladce.

Vrátil jsem se do stoupajícího horka přívěsu. Lilo se přetočila, aby viděla na dveře, a zpotila se přitom tak, že vypadala jako potřená

olejem. Všiml jsem si, jak na okamžik zdvihla černé obočí a zatvářila se překvapeně. Neměla důvod předpokládat, že vypálené rány neskončily ve mně.

A když jsem mohl dovnitř vejít já, znamenalo to, že její nevlastní otec je mrtvý. Horní polovina jejího obličeje změnila výraz; dávala mi najevo, že se pod černou páskou snaží usmát. Kdybych ji sundal, řekla by mi, všechno je úplně v pořádku, drahousku. Henryho hodíme do bažiny. Polovina peněz je tvoje. Bude z nás báječná dvojice.

Posadil jsem se na roh postele a zadíval jsem se na ni. Zabít někoho, to je hra pro lidi bez představivosti, pro někoho, kdo nikdy nedokáže doopravdy uvěřit, že by i on sám mohl zemřít. Prokletím schopnosti vmyslet se do kůže někoho druhého je to, že v každé smrti vidíte sami sebe a v těle každé mrtvolky vidíte skryté malé dítě. Z místního skóre úmrtnosti se mi dělalo nanic. Hutch, Orville, Baither, Lew Arnstead, Betsy Kappová, Henry Perris. Klidně k nim můžu přičíst i Lindu Feathermanovou. A nescházelo mnoho, aby se na seznamu objevil i Meyer.

Nevím, co si přečetla v mém obličeji, ale každopádně to setřelo její pokus o úsměv. V očích se jí objevil ostražitý výraz. Lesklé černé vlasy měla splihlé potem a drobné kapičky potu jí stékaly po tvářích, po žebrech, po nadrech i po bříše a vytvářely na vybledlém modrém prostěradle tmavé skvrny.

Vstal jsem a otevřel jsem ostatní okna, aby se uvnitř udělal alespoň trochu průvan. Sledovala mě očima. Zastavil jsem se u palandy a řekl jsem: „Někdo si sem pro tebe přijde, Lillian.“

Zuřivé odmítavé zavrtění hlavou. Mručivé pokusy promluvit. Ještě víc se přikrčila, přimáčkla ústa k oblým kolenům a snažila se strhnout si pásku.

Naposledy jsem se na ni dlouze podíval. „Nemám zájem slyšet nic, co bys mi snad chtěla říct. Nechtěl bych ani všechny ty prachy, kdyby to znamenalo, že musím brát taky tebe. Nechtěl bych je, ani kdyby jich bylo dvakrát tolik.“

Nasadil jsem síť zpátky na okno, šel jsem dovnitř a zahákl jsem ji. Přesvědčil jsem se, že všechny ostatní sítě jsou také zaháknuté. Zamkl jsem přívěs, klíče jsem si dal do kapsy a posadil jsem se venku na nízký schod, abych si zavázal tkaničky u bot. Abych se

dostal ke klíčům od buicku, musel jsem se dotknout Henryho těla.

Asi po půl kilometru jsem vytočil okénko nahoru, naplno jsem zapnul ventilaci a její otvory jsem namířil na sebe. Košili jsem měl rozepnutou a chladný vzduch mi osušil zpocenou hrud'. Našel jsem cestu na Shell Ridge Road, zabočil jsem zpátky na ni a zamířil jsem na severovýchod.

Když jsem dojel k Perrisovu pozemku, zaparkoval jsem u domu a došel ke dveřím. Otevřela je jakási starší žena, vysoká a šlachovitá, a bezvýrazně se na mě podívala. Její žlutohnědá tvář svědčila o rasové kombinaci seminolských indiánů a černochů.

„Vy jste Nulia?“

„Jo.“

„Slečna Perrisová mě poprosila, abych se tady zastavil a vyřídil vám, že dnes večer nepřijde domů a pan Perris taky ne.“

„Zrovna sem se chystala, že už pudu domů, musím se taky starat vo svou rodinu. Tady už rozhodně zůstat nemůžu. To vona přeci ví.“

Našel jsem jednu z padesátidolarovek Lennieho Sibelia, provlhlou potem mé námahy. Podal jsem ji Nulii a řekl jsem: „Zůstaňte prosím tady a postarejte se o paní Perrisovou, Nulio.“

Podívala se na peníze a nedala najevo, že by na ni udělaly nějaký dojem. „Děje se něco vošklivýho, šéfe?“

„Dalo by se to tak říct.“

„Každíckej jednotlivě den svýho života se modlím k pánubohu a prosím ho, aby sem d'ábel vylez z pekla, funěl voheň a dupal těma svejma kopytama a aby si sebral, co mu patří, aby ji popad a zatáhnul zpátky do ty černý díry a do věčnýho vonně.“ Zastrčila padesátidolarovku do kapsy zástěry. „Tak já tady zůstanu a postarám se vo ni, ale budu pracovat pro vás, šéfe, a ne pro ni, dokud mi nepřidete říct, že můžu jít. Mockrát děkuju.“

Když jsem se dostal do středu města, ukazovaly hodiny na bance dvacet minut po páté. Teplota: třiatřicet stupňů.

Zaparkoval jsem za hlídkovými vozy a vešel jsem dovnitř. Nedělo se tam nic zvláštního. Jeden z energických policistů za vysokou přepážkou prohlásil, že šerif nemá čas. Řekl jsem, že s ním chci mluvit okamžitě. Znělo to, jako kdyby to říkal někdo jiný. Policista se na mne podíval a přečetl si v mém obličeji něco, co ho přinutilo, že se začal chovat jako dobře vycvičený stavěcí pes.

Několik minut nato mě zavedl do Hyzerovy kanceláře a stoupl si mi za záda. „Chci vám říct pár věcí,“ začal jsem. „Měl byste pustit magnetofon. A byl bych rád, kdyby u toho mohl být King Sturneván.“

„Ten není ve službě.“

„Mohl byste ho zavolat?“

Hyzer našel v seznamu pod sklem psacího stolu číslo a vytočil je; v tichu jsem slyšel vrčení, jak na druhém konci vyzváněl telefon. Po osmém zazvonění zavěsil. „Bude vám stačit Billy Cable?“

Zamyslel jsem se nad tím. Určitě v tom byl namočený jen jeden z nich; oba v tom jet nemohli. Přikývl jsem. Hyzer nařídil policistovi, aby řekl v centrále, že mají zavolat Billyho.

Posadil jsem se na židli dva metry od psacího stolu a čekal jsem. Šerif Norman Hyzer dokonale soustředěně pokračoval ve vyřizování kancelářské práce. Za sedm minut podle hodin na stěně zaklepal a vešel Billy Cable. Zamračeně a nepřátelsky se na mě podíval.

„Mohl byste mu říct, aby se posadil támhle vedle stolu, šerife? Chtěl bych mu vidět do obličeje.“

„Co je to za hovadinu?“ zeptal se Billy.

„Posaď se sem, Cable,“ nařídil Hyzer. „Magnetofon běží, McGee.“

„Šerife, slyšel jste někdy o tom, jak byla objevena jedna z planet, která je hrozně daleko od slunce? Nikdo ji nikdy neviděl, protože na ni nedopadalo dost světla, takže nevěděli, že tam je, a nevěděli, kde by ji měli hledat.“

„To jste mě sem odvolal ze služby jen proto, abych poslouchal takovéhle...“

„Buď zticha, Billy.“

„Změřili křivky oběžných drah všech ostatních planet a zjistili, že s těmi křivkami něco není úplně v pořádku, že tam někde musí existovat nějaká gravitační síla, kterou zatím neobjevili. Takže to matematicky vypočítali, vyšlo jim, kde mají hledat, a taky ji tam našli. Já vím, že tady taky něco není v pořádku. Nejde mi to dohromady. To znamená, že do toho musí být zapletený ještě někdo jiný. Někde tady působí nějaká síla, nějaký tlak, který deformuje ostatní křivky, šerife.“

„Které věci na vás dělají dojem, že... že se odchylují od normy,

pane McGee?“

„Vy se třeba trochu odchylujete od normy, šerife. Působíte dojmem obrovské výkonnosti a vysoké morální charakternosti. Lidé zřejmě věří, že víte o všem, co se ve vašem okrese děje. A přesto dovolíte jednomu ze svých náměstků, aby vám přímo před nosem dělal pasáka a při verbování holek se oháněl služebním odznakem.“

„Šerife, chcete, abych...“

„Pěkně si to poslechněš a budeš přitom mlčet, Cable, i kdybych tě musel nechat svázat a vrazit ti roubík.“

„Ano, pane.“

Hyzer se na mě pozorně díval. Pokračoval jsem: „Riskoval jste taky, že demoralizujete svoje vlastní lidi, šerife, když jste dovoloval, aby Arnsteadovi prošly věci, za které by každý jiný náměstek dostal vyhazov. Když jste proti němu konečně vznesl obvinění a když jste ho vyhodil, byl celý překvapený.“

„Pokračujte, prosím.“

„A vůbec nechápu způsob, jakým posuzujete Lilo Perrisovou. V tomhle okrese je dost lidí, kteří vědí, že je to nenormální, vzteklé, zvrácené, nebezpečné a úplně zkažené zvíře, takže aspoň část těchhle informací se nějak měla dostat i k vám. Odvedl jste dobrou práci, když jste provedl rekonstrukci únosu toho bankovního auta a došel jste k závěru, že to všechno naplánoval Baither. Musel jste vědět, že Baither a to Perrisovic děvče spolu předtím měli poměr. Bylo logické předpokládat, že to byla ona, kdo hrál roli té mladé servírky v blondáté paruce. Jenže vy jste buď v tomhle ohledu slepý, nebo byste rád přiměl ostatní lidi, aby byli slepí, protože o ní tvrdíte, že je to prostě zdravě rozpustilá slečinka. To znamená, že jste do toho všeho buď přímo zapletený, šerife, nebo že na vás někdo ví něco, co proti vám může použít a čím vám může zabránit, abyste doopravdy dělal to, o co se snažíte.“

„Je možné, že se z nerozumu dostala do nějaké situace, kde...“

„Proboha, šerife! Tady je dopis, který s sebou už nějakou dobu nosím. Měl jsem ho schovaný v autě. Napsala ho před několika měsíci Betsy Kappová Lewu Arnsteadovi. Jako člověk, který se zabývá studiem lidských povah, se mnou nejspíš budete souhlasit, že působí dokonale pravdivým dojmem. Dokumentuje jednu z těch... situací, do kterých se z nerozumu Lilo dostala.“ Naklonil jsem se a

hodil jsem dopis na stůl se slovy: „Předpokládám, že byste si sem mohl zavolat Roddyho Barramora, aby vám to potvrdil.“

Tiše si ho přečetl a pod kůží a masem mu přitom začaly zřetelně vyvstávat obrysy lebky. Zdálo se, jako by se jeho obličej náhle scvrkl a zmenšil. Odkášlal si a bezvýrazným hlasem dopis přečetl nahlas do záznamu. Viděl jsem, že ho to stojí obrovské úsilí, ale nechápal jsem proč.

„Až bude nalezena paní Kappová,“ prohlásil, „budu od ní chtít, aby potvrdila, že ten dopis napsala.“

„Paní Kappovou někdy v neděli večer někdo přivázal drátem ke stromu. Ten drát byl obtočený kolem jejího krku, takže je úplně a dokonale mrtvá.“

Hyzer zdvihl klobouk a vstal. „Okamžitě nás tam zavedete.“

„Až skončím. Chvilka zdržení už jí teď rozhodně nemůže ublížit.“

Po dlouhé chvíli váhání se znovu posadil. „Kde jste k tomu dopisu přišel?“

„Našel jsem jednu z Lewových tajných skrýší.“ Sáhl jsem si za košili, slyšel jsem, jak Billyho ruka s plesknutím dopadla na pouzdro pistole, a rychle jsem vytáhl balíček fotografií. Hodil jsem je na stůl. „Arnsteadova vzorkovnice. Arnsteadova děvčata k pronajmutí. Některé z nich znám. Například Lilo Perrisovou. A tady je Geraldine Kimmeyová, Linda Feathermanová.“

Billy si přisunul židli blíž ke stolu a předklonil se, aby viděl na fotografie, které si Hyzer prohlížel.

„Kristepane!“ vyvalil oči.

„Nedělejte, jako byste neměl tušení, že dělal pasáka, Billy,“ zavrčel jsem.

„Zatraceně, věděl jsem o tom, že pro něj dělá pár děvek. Ale slečna Kimmeyová! A ta Feathermanovic holka? Bože můj, to jsem tedy nevěděl.“

„Šerife, tělo Betsy Kappové je nedaleko místa, kde měl Lew Arnstead svou hlavní skrýš. Někdo to tam důkladně obrátil naruby, našel pod cihlami v ohništi krbu sejf, vypáčil ho a udělal si tam táborák. Myslím, že právě v tom sejfu si Lew schovával věci, kterými ty ženské mohl nejsnadněji vydírat. Zvláštní fotografie, písemná doznání, seznamy schůzek se zákazníky, kde bylo uvedeno

datum, doba, cena i místo. Takže se mohlo stát, že tam přišel někdo, kdo měl obrovský zájem o odstranění všech důkazů, týkajících se nějakého konkrétního děvčete, spálil záznamy o nich o všech a sebral peníze, které si Lew schovával. Možná ten někdo věděl nebo aspoň měl podezření, že je Lew mrtvý, a nechtěl, aby po něm někdo jiný tu živnost převzal. Nebo si třeba myslel, že je ještě naživu, a chtěl mu znemožnit další činnost; taky třeba chtěl dostat z té kaše jen jedno z těch děvčat. Nebo je možné, že nechtěl, aby byl někdy někdo schopný dokázat, že jeden z náměstků pana Norma měl na povel partu prostitutek.“

„To je spousta různých možností, pane McGee.“

„A mám pro vás ještě jednu. Mezi Lewem a Betsy Kappovou existoval zvláštní vztah, který byl úplně jiný než to, co měl zorganizované s ostatními ženskými. Třeba jí o té své skrýši řekl a ona tam šla v nešťastnou dobu, když to právě někdo prohledával.“

„Půjdeme už?“

„Nejdřív ještě několik dalších možností a pár věcí, které vím úplně jistě, šerife. Přepadení toho auta s penězi se zúčastnilo pět lidí. Baither, Perris, Hutch, Orville a Lilo. Hutch a Orville se objevili tady v okolí pravděpodobně už dost dávno. Myslím, že vím, kde byste měli hledat jejich mrtvoly. A teď k té obálce. Lilo se do Baitherova domu dostala už předtím, než Lewovi dovolila, aby s ní zašel tam do čerpací stanice. V noci předtím Baithera zpracovávala tak dlouho, dokud jí neprozradil, kde najde peníze. Henry byl u toho, jenže se mu udělalo nanic, takže odešel a neslyšel to. A Lilo do Baithera vrazila sekáček na led, aby to nemohl zopakovat.“

Hyzer si založil ruce, opřel je o okraj psacího stolu a seděl se zavřenýma očima.

Zazvonil telefon a Hyzer zdvihl sluchátko. „Šerif Hyzer. Ano, Kingu, povídej! Cože! Dobře, vrať se tam a počkej na nás. Hned tam budeme.“

Zavěsil a se zavřenýma očima si zamračene mnul kořen nosu. Konečně se na mě podíval a prohlásil: „McGee, když už si tady tak vykládáme karty na stůl, prozradím vám, že Sturnevan neměl volno. Sehnal jsem mu povolení, aby mohl pracovat v okrese jižně od nás. Jsem jediný, kdo o tom věděl. Když jsem mu volal domů, dělal jsem to jen proto, abych vás spletl. Nařídil jsem mu, aby dal do ramblera

Henryho Perrise signální pípadlo a aby si instaloval rádiazaměřovač do svého soukromého auta. Právě telefonoval a oznámil mi, že se mu Perris ztratil, takže strávil spoustu času ježděním po různých malých silničkách, než našel tu, která ho nakonec vedla správným směrem až k autu. Našel Perrise i to děvče. Jsou oba mrtví.“

Když jsem odjížděl, nestaral jsem se o otisky prstů ani o stopy pneumatik svého buicku. A dalo se čekat, že Nuliao svých padesáti dolarech nebude mlčet. „Když jsem odcházel z přívěsu, byla Lilo v pořádku,“ řekl jsem. „Henry ale ne. Byl mrtvý. Zabil jsem ho. Přijel jsem sem odtamtud.“

Policejní pohled. Náhle jste na druhé straně neviditelného plotu a policisté se na vás přes ten plot dívají jako rančer na nemocného býka.

„Pistoli jsem nechal pod ním, spadl na ni. Henry se zatraceně snažil mě zabít. Hodil jsem po něm nůž na ústřice. Ukážu vám na místě, jak to bylo.“

Hyzer vstal a nařídil Billymu: „Prohledej ho, jestli nemá zbraň, a vezmeme ho s sebou. Řekni Wallacovi a Townsendovi, aby si vzali nádobíčko a jeli za námi. Připomeň jim, aby vzali světlomety. Doktora zavolám cestou rádiem.“

Zpátky po stejných silnicích; vezl jsem se ve stejné kleci, ve které mě už jednou vezli s Meyerem, ve stejném tísnivém zápachu nevolnosti a zoufalství. Když jsme zastavili u přívěsu, bylo druhé auto těsně za námi. Velké slunce se právě schylovalo k západu a dodávalo hliníkovému přívěsu zlatožlutý nádech.

Vystoupili a mě nechali v kleci. King stál u starého zelenobílého dodge, na sobě měl civilní oblečení velice podobné tomu, v jakém jsem ho potkal U dobrodruha, a z koutku úst mu vyčníval doutník. Chvilí spolu mluvili, potom se Billy vrátil k autu a pustil mě ven.

„Tak pěkně od začátku,“ vyštěkl Hyzer. „A stručně. Žádné dlouhé vyprávění. Podrobnosti si můžeme vyjasnit někdy jindy.“

Vylíčil jsem jim tedy základní fakta včetně toho, kde jsem vzal pistoli, řekl jsem jim, jak mě venku u auta Henry málem dostal, jak jsem se vrátil dovnitř a zase vyšel ven, kde jsem stál a v jakém stavu byla Lilo, když jsem od ní odcházel.

Vzali mě dovnitř, abych se na ni podíval. Pořád ještě byla

svázaná. Ležela na boku na koberci vedle palandy. Koberec byl nasáklý vodou. Na něm poblíž její hlavy bylo převržené modré vědro z umělé hmoty. Lepicí pásku z úst jí někdo strhl. Vlasy měla promočené. Její obličej měl pod opálením nepřírozenou tmavou barvu. Venku se rychle stmívalo. Oči měla pootevřené a v koutku úst zaschlou pěnu.

„Někdo jí přidržel hlavu v tom vědru,“ uvažoval Billy, „vytáhl ji ven, aby mohla mluvit, a když mlčela, zase ji ponořil. Takže nakonec promluvila, McGee jí pak strčil hlavu zpátky do vědra a přidržel ji pod vodou, dokud si nebyl jistý, že se utopila, a pak ji pustil. Svalila se na bok, zůstala takhle ležet a McGee odešel.“

„Billy,“ otočil jsem se k němu, „vy jste idiot, jaký se hned tak nevidí.“

„Šerife,“ pokračoval Billy, „myslíte, že by nám o všem tomhle něco řekl nebýt toho, že King právě v tom okamžiku zavola? Zatraceně dobře víte, že ne.“

Hyzer neodpovídal a upřeně se díval na mrtvé dívčino tělo.

„To nedává smysl, co říkáš, Billy,“ ozval se King. „Proč by za námi vůbec chodil? Kdepak. Já bych řekl, že tady někdo byl potom, co McGee odešel, a předtím, než jsem našel cestu, kterou ukazovala ta zatracená ručička.“

V přívěsu bylo příliš mnoho velkých chlapů, pro které tam nebylo dost místa. U nohou nám ležela mrtvá dívka. Začalo se mi dělat nevolno.

Hyzer se kolem nás protáhl, vyšel ven a my jsme ho následovali. Dorazil lékař a těsně za ním přijela sanitka. Tou dobou už museli nad mrtvolami držet světla, ale prohlídky trvaly jen krátce. Příčina smrti nebyla ani v jednom případě nijak záhadná.

„U toho muže,“ prohlásil doktor, „bych řekl, že nůž pronikl právě tak dostatečně hluboko, aby přeřízl oblouk aorty. Smrt nastala za osm až deset vteřin. V očích toho děvčete je viditelné petechiální krvácení a kůže má charakteristickou tmavou barvu. Smrt utopením nebo zadušením. Potřebujete přesně stanovit dobu? Změřil jsem jim teplotu. Smrt nastala přinejmenším před hodinou, možná přede dvěma.“

„Budu pro vás mít ještě jednu mrtvolu,“ oznámil mu Hyzer.

„Ještě jednu! Co se proboha děje?“

„Zavolám později.“

Policisté udělali předepsané oficiální snímky. Díval jsem se, jak nakládají dvoje nosítka do sanitky a zvolna odjíždějí do šera. Nebylo už kam spěchat.

Přešel jsem k místu, kde stál Hyzer, a oslovil jsem ho. „Cestou zpátky jsem se stavil u Perrisových a dal jsem té ženské, co tam je, nějaké peníze, aby zůstala s paní Perrisovou. Řekl jsem jí, že Lilo ani pan Perris nepřijdou dnes večer domů. Myslel jsem, že bude ve vězení. Nevěděl jsem, že bude mrtvá.“

Podíval se na mě. „Cože?“

„Říkal jsem, že jsem se stavil u Perrisových a že jsem dal...“

„Ano. Jistě, slyšel jsem vás. Cable, Sturnevane, zůstanete tady a pomůžete jim to všechno dodělat. Billy, ty se zpátky svezíš s Kingem. Nebo ne. Řekni Kingovi, ať ti ukáže, kde je Perrisovo auto, a přivez ho. McGeeho s sebou vezmu zpátky já. Pojd'te.“ Když jsme přicházeli k autu, řekl: „Můžete jet vpředu.“

„Díky.“

Řídil mizerně. Bezdůvodně zpomaloval a zrychloval a auto šněrovalo po silnici ze strany na stranu.

Ve světle reflektorů jsem spatřil modrého opela; Hyzer zabočil na příjezdovou cestu a zastavil.

„Pojd'te se mnou,“ vyzval mě. Šel jsem za ním ke dveřím osvětleného domu.

Otevřela je Nulia a s potěšením, které mě překvapilo, řekla: „Dobřej večír, šerife Hyzere. Dobřej večír, jen pod'te voba dovnitř.“

Vešel jsem za Hyzerem. „Jak se jí dnes večer daří, Nulio?“

„No, však víte. Žádný velký změny.“

„Myslím, že nejlepší bude, když jí to hned řeknu. Jsou oba mrtví, Nulio. Henry a Lillian.“

Přitiskla si ruce zaťaté v pěst na prsa, sklonila hlavu, zavřela oči a rty se jí neslyšně pohybovaly. „Amen,“ zašeptala. „Asi by to měla vědět. Co s ní ale teďka proboha bude?“

„Zařídím, aby se o ni někdo postaral. Počkejte tady, McGee.“

Jistými kroky prošel obývacím pokojem a zmizel v hale.

„Šerif sem vobčas zajde podívat se na pani Wandu,“ oznámila Nulia. „Volá dycky ke mně domů a chce, abych mu zavolala, dyž sem si jistá, že budou voba nákou dobu pryč. Vona je jenom koule

chlebovýho těsta. Nemůže ani pohnout prstem. Potřebuje, aby se vo ni někdo pořádně staral. Místo mluvení jenom mrká vočima. Jedno mrknutí znamená jo a dvě mrknutí znamenaj ne. A dyž si už nechce vůbec povídat, tak je zavře vobě úplně.“

Hyzer u ní byl čtvrt hodiny. Když vyšel, vypadal unaveně. „Myslíte, že to s ní moc nevotřáslo, šerife?“

„Snad ne.“

„Rozhodně nemyslim, že by si někdo kvůli těm dvěma měl vybrečet voči, ani vona ani kdo jinej. Mám tady všecko, abych mohla zůstat přes noc. Můj nejstarší mně přines, co potřebuju.“

Vyšel jsem ven a nastoupil jsem s ním do auta. Řídil už líp. Zpomalil a posvítíl si na okraj silnice, potom opatrně přešel malý soukromý můstek přes odvodňovací kanál a zajel do dvora.

„To je Baitherův dům?“ zeptal jsem se.

Prisvědčil, zhasl reflektory, vypnul motor a vystoupil. Opřel se o dveře na své straně, jako kdyby se mu najednou udělalo špatně.

„Jste v pořádku, Normane?“

„Měl dva týdny, než to všechno zařídil tak, aby se dostal ke mně do vězení, přiznal před soudem vinu a nechal se poslat do Raifordu. Mohl celkem logicky počítat, že dostane dva, tři nebo čtyři roky, protože předtím neměl v rejstříku ani čárku. Provedl tady všechnu tu drobnou údržbu, kterou musíte udělat, pokud chcete nechat dům několik let neobydlený v tomhle podnebí, kde v létě hrozí nebezpečí hurikánů. Měl jsem dřív ve zvyku sem jezdit a snažit se přemýšlet jako Frank Baither. Myslím, že byl s ostatními domluvený, že se sejdou a rozdělí si kořist a že to dohodl daleko odtud, aby měl dost času všechno schovat. Byl toho pořádný balík, víte? Sehnal jsem si ze závodiště seznam těch ukradených peněz. Třiadvacet tisíc tam bylo například v jednodolarovkách. Počítají se podle váhy. Stačí, abyste dal na váhu devětadevadesát bankovek nebo sto a jednu, a ručička se vám vychýlí daleko od středu. Páskování je automatické. Sto padesát jeden tisíc pět set bylo v pětidolarovkách. Tři sta sedmdesát tři tisíce osm set v desetidolarovkách. Sto osmdesát osm tisíc tři sta ve dvacetidolarovkách. Devadesát šest tisíc v padesátkách. Osmdesát osm tisíc ve stovkách. Celkem devět set dvacet tisíc šest set dolarů. Vezměte si třeba jen ty desetidolarovky. To je víc než třicet sedm tisíc kousků papírů. Asi tak sto dvacet kilo.

Všechno dohromady by se vešlo do šesti těžkých kufrů.“

„Jak to dostali zpátky sem?“

„To už můžu jenom hádat. Al Storey si vzpomíná, že někdy tou dobou našel Henry Perris nějakou závadu na navijáku velkého vyprošťovacího auta a odvezl si ho domů, aby na něm mohl pracovat přes víkend. To znamená, že nejspíš překryl jméno firmy na dveřích kabiny nějakým falešným jménem a vyměnil poznávací značky. Když posádka toho bankovního nákladáku ztratila vědomí, zahákl ho a odvezl na nějaké smluvené místo, kde už na něj čekalo další auto nebo auta. Když se jim podařilo nákladák otevřít, vyložili pravděpodobně peníze do Baitherova auta a Baither s Lillian s nimi odjeli zpátky sem, přičemž jeli jinou cestou než Henry, který se sem vracel s vyprošťovacím vozem. Možná že ty druhé dva přesvědčili, aby rychle zmizeli, odjeli do Miami a zařídili si tam alibi. Sejdeme se v motelu X v Jacksonville nebo někde jinde. Ti dva specialisté na přepadení by jim asi byli ochotní věřit, protože Baither měl pověst člověka, který nikdy nikomu neudělal žádný podraz a který umí dobře plánovat. Jenže se mu zatím nikdy nepodařilo udělat takovýhle velký zátah, který by ho mohl zaopatřit až do smrti. Už nikdy nemusel riskovat. Takže je podfoukl a na Henrym a Lillian nechal, aby se o ty dva druhé postarali, až se tady objeví. Když se Frank Baither nechal zavřít do Raifordu, byla to vlastně z jeho strany jakási obchodní investice. Zbavovalo ho to podezření pro případ, kdyby někdy někoho napadlo, že přepadení toho bankovního auta vypadá jako jeho práce. A pojištění měl v tom, že byl jediný, kdo věděl, kam peníze schoval. Řekl bych, že mu vůbec nezáleželo na tom, kdo koho zabije. Myslím, že ty peníze jsou někde tady, pěkně v bezpečí a v suchu. Jenže jsem je zatím nenašel.“

Ohnal jsem se po moskytech, kteří mi bzučeli kolem uší, a poškrábal jsem si na stehnech štípance písečných blech, památku na svůj noční pochod s Meyerem.

Ticho. „Ale na tom už nejspíš nezáleží. Pro mě už to tady stejně všechno skončilo. Zabalím to. Billy mě může zastupovat, než jmenují někoho, kdo by to převzal do příštích voleb.“

„Proč?“

„Nějakým zvláštním způsobem se to tady všechno hroutí. Nemyslím tím teď osobně. Vždycky jsem někde hluboko v

podvědomí věděl, že nedělám dobře. Přivíral jsem oči, když šlo... o jistou soukromou záležitost, a říkal jsem si, že ve všech ostatních ohledech budu odvádět tak naprosto dokonalou práci, že na tom ani nebude záležet. Jenže to takhle dělat nejde. Když to dáte na váhy, není výsledek takový, jaký by měl být. Jedna jediná maličkost na jedné straně váží víc než... všechno ostatní na straně druhé.“

Nad temnou siluetou korun stromů se vznášel drobný srpek měsíce. Něco říct bylo příliš riskantní, protože mluvil sám k sobě. Zároveň mi však dával vzácnou nabídku přátelství a žádal mě, abych mu poskytl nějakou pomoc. Byl to hrdý člověk, přemýšlivý a utrápený.

„Není to jen v tom, že jsem dřel jako mezek, znova a znova jsem si přehrával svůj hlas na magnetofonu, dokud jsem se nezbavil skoro každé stopy přízvuku lidí, se kterými jsem vyrostl. A není to ani v tom, že jsem si uvědomil a akceptoval skutečnost, že mám v hlavě něco víc, než jsem si myslel, když jsem byl na střední škole a staral se jen o svoje svaly. Tyhle věci můžou člověka oddělit od jeho začátků. Jenže tady je ve vzduchu ještě něco jiného. Obličej mladých lidí a výraz v očích těch starých. Zásady naší práce jsou úplně nejasné. Jsou poldové opravdu svině? Když pracuju v systému, kde bohaté děti jsou před soudem pro mladistvé nedotknutelné, kde nevinní lidé - a tím myslím ty, kteří jsou považováni za nevinné, protože ještě neměli proces - sedí ve vězení s těmi odsouzenými, když nemají peníze na kauci, kde je justiční moudrost závislá na přátelství a vlivu, kde existuje dvojí různé právo, jedno pro černé a druhé pro bílé; když se v tom případě řídím předpisy, sloužím vlastně jen jako návnada, a když ty předpisy obcháším, abych zlepšil - podle vlastního názoru - strukturu místního práva, vytvářím tak svůj vlastní policejní stát. Měl bych toho raději nechat, protože ani s jedním řešením se nedokážu vyrovnat.“

„Ani sem tam s nějakým tím obcházením předpisů?“

„Myslíte jako v případě Lilo Perrisové? A Lewa Arnsteda?“

„To je ten gravitační vliv, o kterém jsem mluvil?“

„A víte, co v tom je? V jednom kuse přece hádáte.“

„Byla to vaše dcera. Věděla to a Lew to věděl taky.“

„Zatraceně, to je to tak hrozně očividné?“ zeptal se a hlas se mu zlomil.

„Jen pro někoho, kdo se o ní zmínil před Johnnym Hatchem a komu Nulia prozradila, že se občas chodíte podívat na Wandu.“

Byla to banální a ordinární historka a Hyzer cítil nutnost vyprávět mi ji do všech podrobností, jako by chtěl sám sebe potrestat. Wanda tou dobou byla už víc než rok provdaná za Johnnyho Hatche. Byla plná života, ale nudila se a nebyla s ničím spokojená. Norman Hyzer přijel z vysoké školy domů na velikonoční prázdniny, byl zasnoubený, ale ještě ne ženatý. Zadní dvorky Hyzerova a Hatchova domu spolu sousedily, přestože domy samotné byly v různých ulicích. Wanda poprosila Hyzera, aby jí pomohl vykopat mladý stromek a přesadit ho o kousek dál, potom ho pozvala dovnitř, aby se umyl, škádlila ho, pokoušela, nabízela se mu a nakonec ho svedla. Přestože se cítil nesmírně provinile, zjistil, že se od ní během krátkých prázdnin nedokáže odpoutat. Později se na celou věc dokázal dívat objektivněji a viděl, jak snadno všechno narežirovala a jak málo to pro ni znamenalo.

Když se však vrátil s manželkou a malou dcerkou potom, co zemřeli jeho rodiče, aby z domu vyklidil osobní věci a připravil ho k prodeji, přišla za ním nonšalantně zadním vchodem a oznámila mu, že s ním má moc hezkou tříletou holčičku jménem Lillian. Řekla mu datum jejího narození a vyzvala ho, aby si to spočítal sám. Dodala, že má ještě malého chlapce, který se jmenuje Ronnie a určitě je Johnnyho. Lillian však byla jeho krev.

To odpoledne se spolu milovali na matraci, položené na podlaze hal v prvním patře, a druhý den ráno to opakovali a buď se ještě milovali, nebo právě skončili přibližně v tom okamžiku, kdy prchající auto srazilo a zabilo jeho manželku a dceru.

Byl to klasický případ biblické viny a odplaty, hříchu a trestu. Vrátil se a stal se šerifem. Dozvěděl se o jednom aspektu Johnnyho a Wandina rozvodu, o kterém se běžně nevědělo. Johnnyho právní zástupce předložil soudci při neveřejném zasedání lékařské důkazy o tom, že muž s Johnnyho krevní skupinou nemohl být otcem dítěte s Lillianinou krevní skupinou, měla-li matka Wandinu krevní skupinu. Důkazů proti ní však bylo dost i bez toho.

„Byla jediným člověkem mé krve na celém světě,“ povzdechl si Hyzer. „Byla... snad symbolem té malé holčičky, která mi umřela. Je tak snadné zavřít oči a zacpat si uši, prohlásit, že přece nemůže být

zvrácená a zkažená. Hříšná v klasickém smyslu toho slova. Obcházet předpisy. Nechat ji běžet jen s napomenutím. Protože se při tom na mě dívala s tím výsměšným výrazem, jaký mívala i její matka. Věděla všechno a taky věděla, že nikdy nepřiznám, že jsem její otec. Arnstead se o tom dozvěděl před čtyřmi lety. Sebral tehdy Wandu pro opilství a uprostřed všeho toho blábolení, mumlání a breku něco zaslechl, takže ji přivedl do dostatečně střízlivého stavu, aby mu mohla vyprávět zbytek, a přiměl ji to všechno sepsat dřív, než vystřízlivěla natolik, aby si uvědomila, že jí zneužívá.“

Arnstead dal šerifovi najevo, co se dozvěděl; neřekl to přímo, ale vyjádřil to různými drobnými náznaky. Wanda ztloustla, chovala se hrubě a vyzývavě a Lilo už v příliš mnoha případech nechal Hyzer příliš lehce vyváznout. Šerif, kterému se lidé posmívají, ztrácí autoritu a ve volbách prohraje.

„Vyrovnat to něčím na druhé straně není možné,“ přiznal. „Lew na mě nijak zvlášť agresivně nebo očividně netlačil, takže jsem si říkal, že vlastně nikomu doopravdy neškodí a třeba může naopak něčemu prospět. Říkal jsem si, že ty jeho holky by se stejně kurvily, takže je lepší, když na ně někdo dohlíží.“

„A pak zašel moc daleko?“

„Zbil zatčeného. Zanedbával svoje povinnosti. Vyvrcholily celé měsíce různých drobností. Takže už jsem to musel udělat. Mohl jsem si vybrat, jestli se dostanu do maléru jedním nebo druhým způsobem, a nakonec jsem to prostě musel rozhodnout.“

„Ted’ už chápu, proč vám tolik záleželo na tom, abyste nám přišel Baitherovu vraždu.“

Zamyslel se nad tím. „Ano. Hlodalo ve mně určité podezření, které jsem si vědomě nedokázal připustit, a vy s Meyerem jste mi nabízeli možnost, jak se ho zbavit. To je dostatečný důkaz, že bych to měl raději zabalit a jít někam jinam. Jakmile začnete obcházet předpisy, začne to ovlivňovat i váš úsudek.“

„Nechcete ani zjistit, kdo zabil Lilo?“

„To bude součástí toho, že to tady zabalím. Když měla Wanda první záchvat mrtvice a když už se zase mohla hýbat, přišla za mnou. Levá strana jejího obličeje vypadala jako mrtvá. Přinutila mě slíbit, že se budu o Lillian starat a nedovolím, aby se dostala do nějakého maléru. Slíbil jsem jí to. Myslím, že i to hrálo určitou roli. A pak,

když jsem jí před chvílí řekl, co se stalo, jsem chtěl vědět, co si myslí. Zatraceně brutální otázka. Zeptal jsem se, jestli je jí líto, že je Lilo mrtvá. Zamrkala dvakrát. A když jsem se ptal na Henryho, odpověděla stejně. Ten dopis, co jste mi ukazoval..., to nemohla přežít ani mateřská láska.“

Mohl jsem se jen domýšlet, že ode mne chce slyšet nějakou odpověď. „Vy máte pár nevyléčitelných problémů, Normane. Jedním z nich je, že vám strašně staromódně záleží na slušnosti. A ten druhý vězí v tom, že zbytečně moc přemýšlíte, snažíte se oddělit příčinu od následku a zjistit, kde je vina. Neuvědomujete si, že poměry se změnily, člověče. Vinu si přiznává jen ten, koho chytili. Sex je jako potřesení rukou. Lidé otrávilí sami sebe a jsou na nejlepší cestě k vymření, takže se musíte snažit urvat maximum za jakoukoli cenu. Užívat života.“

„Jistě, McGee. Nejdřív byste o tom musel přesvědčit sám sebe.“

„Pořád se o to snažím, ale nějak se do toho nedokážu správně vžít. V jednom kuse se vracím k té své oblíbené roli, znáte to - bílý kůň, krásná panna, grál, draci a všechny ty ostatní hovadiny.“ Šerif Hyzer se krátce a nevesele zasmál.

„Nechtěl bych, aby to znělo nějak uboze sentimentálně,“ pokračoval jsem, „a vím, že uctívání prázdného těla, ze kterého duch už dávno zmizel, je pohanské barbarství, ale musím pořád myslet na to, že Betsy je tam venku v noci přivázaná drátem k tomu zatracenému stromu a jak vypadá její obličej, a pořád si vzpomínám, jak si dávala záležet, aby vypadala... hezky. To je to jediné pravé slovo. Hezky.“

Otevřel dveře auta. „Ukažte mi cestu. Svoje lidi můžu zavolat odtamtud.“

V kufru hlídkového vozu měl Hyzer velkou a zářivou svítilnu. Držel ji skloněnou k zemi a šli jsme pomalu, abychom nezničili žádné stopy ani otisky pneumatik.

Měl jsem potíže s tím, abych se potmě zorientoval. Kdyby býval

běžový volkswagen stál na místě, byl by mi hodně pomohl. Byl však pryč. A Betsy byla také pryč a lopata také. V hájku jsme mohli chodit bez starostí, protože měkká pružná matrace hnědého jehličí, nashromážděná za mnoho let, otisky neuchovávala.

„Jste si jistý?“ zeptal se.

„Už se mě ptáte potřetí. Ano, jsem si zatraceně jistý. Přestaňte se mě už prosím vás ptát. Tak se na to podíváme. Byl to jeden z těch stromů tady okolo a kmen měl přibližně stejně silný jako tenhle.“

To Hyzer objevil hedvábnou žlutozlatou nit, zachycenou na kůře stromu odpovídající velikosti asi sto dvacet centimetrů nad zemí. Při bližší prohlídce v jasných paprscích svítlny jsem pak na kůře našel několikulpělých světlých vlasů. Podle nich jsem se dostatečně zorientoval a ukázal jsem mu, kde byl předtím polovykopaný hrob.

Klekl jsem si k němu a držel jsem svítilnu, zatímco pečlivě odstraňoval příkrývku borového jehličí a přehrabal se až ke zvlhlé půdě, kterou před nedávném někdo udupal a zanechal v ní stejné stopy podrážek, jaké jsem viděl v hlíně nedokončeného hrobu.

Zabručel a stejně pečlivě začal jehličí nahrnovat zpátky. „Co to děláte?“ zeptal jsem se.

„Vezmu na sebe riziko a budu předpokládat, že paní Kappová je pohřbená přímo na tomhle místě. Bude vám vaše... sentimentalita bránit v tom, abychom ji tu ještě chvíli nechali?“

„Ne. Vadilo mi hlavně to s tím stromem. Takhle se to dá vydržet. Co chcete dělat?“

„V téhle práci je užitečné vědět něco, o čem někdo druhý neví, že to víte. Někdy předem ani nevíte, jakým způsobem to použijete. Zítra sem zajedu sám a udělám odlitky otisků těch podrážek a všech stop po pneumatikách, které tady najdu. Teď se pojd'te podívat do té boudy.“

Ten, kdo se sem vrátil, aby dokončil nedodělanou práci a pohřbil Betsy, se také alespoň trochu pokusil v chatrči uklidit. Rozhrabal popel, ulomené víko položil zpátky na sejf a přikryl ho krbovými cihlami. Ukázal jsem sejf Hyzerovi.

Cestou zpátky do města jsem mu vysvětlil, aniž bych zacházel do přílišných podrobností, jaký zájem mám o publicitu a o to, aby se o mně psalo v novinách.

Náměstek Billy Cable sepsal návrh oficiální zprávy pro tisk a

čekal, až ji Hyzer schválí. Hyzer se posadil ke stolu, návrh si přečetl a nařídil: „Billy, běž a dohlédni na to, aby všichni mlčeli, a pak se sem vrať.“

Billy byl zpátky, než Hyzer skončil s úpravou zprávy pro noviny. Konečně mu ji podal se slovy: „Nech to přepsat a řekni někomu, aby to odnesl panu Gossovi.“

Billy si zprávu přečetl a zatvářil se ohromeně. „Ale...“

„Co se ti nelíbí?“

„Tady píšete, že pachatel je neznámý, a tenhle zkurvysyn McGee se přece přiznal, že Henryho Perrise zabil.“

„Jenom si myslel, že to udělal, Billy,“ vysvětloval Hyzer konejšivě. „Myslel to dobře, ale mýlil se. Ty bys vážně věřil tomu, že by někdo mohl z víc než pěti metrů takhle hluboko vrazit Henrymu do podpaží nůž na ústřice?“

„Slyšel jsem ho přece říkat, jak...“

„Kdybych měl sám provést rekonstrukci, řekl bych, že ten nůž je těžký kus kovu a že Perrise uhodil do hlavy a omráčil ho. Když McGee odešel a jel nám to sem oznámit, někdo jiný využil příležitosti, sebral ten nůž a vrazil ho do Perrise, který byl v bezvědomí.“

„Když chcete, aby to bylo takhle.“

„Chci, aby to bylo takhle.“

„A vynechal jste ten odstavec o paní Kappové.“

„McGee mě zavedl na místo, kde si myslel, že ji viděl, ale evidentně se mýlil.“

„Nechci vás rozčilit, šerife, ale nemyslíte, že váš první náměstek by měl vědět, co se kruci...“

„Až to odešleš, vrať se sem a já ti to vysvětlím.“

„Moc vám děkuju,“ řekl jsem, když se za Billym zavřely dveře.

„Budu se snažit nic na tom neměnit, McGee. Jestli ovšem někdo půjde za Lillianinu vraždu před soud, nemůžu dát státnímu prokurátorovi pro obžalobu před velkou porotou zfalšované materiály. Budu vás do toho muset zase zatahnout, ale když se vezme v úvahu ta zbraň, kterou vás chtěl propíchnout, a když předložíme fotografii průstřelů v přívěsu, dokážete určitě soud přesvědčit, že to byla sebeobrana. Dosvědčím, že jste se okamžitě přiznal, že jsem ale vaše přiznání držel pod pokličkou, abych vrahovi nedal zbytečně

moc informací. Zdvihněte pravou ruku.“

Na odznaku byla spousta zlatých ornamentů, orel a tři odstíny barevného smaltu - červený, modrý a bílý. Byl svědectvím toho, že jsem se konečně dal definitivně do party s poldy a složil jsem přísahu jako náměstek šerifa okresu Cypress County ve státě Florida se všemi právy a výsadami, které z takové přísahy vyplývají. Dostal jsem osobní průkaz se svým a šerifovým podpisem. Odznak jsem si připíchl do náprsní tašky, kterou jsem pak zkusmo několikrát otevřel a zavřel; myslel jsem přitom na Meyera, jak by se chechtal, až by se za břicho popadal.

Billy Cable vešel v okamžiku, kdy jsem náprsní tašku naposledy cvičně otevřel a potom schoval zpátky do kapsy. Vyvalil oči.

„Norme!“ záupěl. „Chci říct šerife. Proč zrovna on? Po tom všem!“

Ozvala se rána podobná prásknutí bičem a Cable se náhle postavil do pozoru. „Jste nejlepší policista, jakého tady mám, Cable,“ prohlásil Hyzer, „a v pětadevadesáti procentech svých služebních povinností si počínáte výborně. Ve zbývajících pěti procentech se měníte v ješitného a neschopného pitomce, který mi přináší víc problémů než užitku. Víte, o jakém vašem nedostatku mluvím?“

„Hm... já... ne, pane!“

„Tak vám nařizuju, abyste to zkusil uhodnout.“

„Myslím... no, možná občas dovolím, aby moje osobní pocity... pane, člověk přece není stroj!“

„Cable, když nejste ve službě, můžete svoje pocity, svoje emoce a svoje předsudky rozmazat po celém svém okolí. Můžete se v nich třeba válet a bahnit. Ve službě, když váš čas patří mně, budete stroj. Doufám, že je to naprosto jasné.“

„Ano, pane.“ Bylo to velice tiché „ano, pane“. Cable stál a potácel se ze strany na stranu. Dospělého člověka musíte hrozně seřvat, aby se takhle potácel.

„Dočasně pověřený náměstek McGee bude dostávat úkoly osobně ode mne, nijak nebude podřízen vaší pravomoci a kontrole a vy se o jeho statutu před nikým ani nezmíníte. Ted' mu běžte podat ruku a přivítejte ho v našem oddělení.“

Cable ke mně přistoupil. V očích mu seděl lehce skelný výraz a dlaň měl vlhkou. „Náměstku..., jsem rád, že... doufám, že se vám

bude líbit...“

„Díky, Billy. A jmenuju se Trav.“

„Teď se můžete oba posadit,“ pokračoval Hyzer. „Promluvíme si o té McGeeho teorii gravitace a o identifikaci neznámých gravitačních sil. Billy, vypracoval jsem časový přehled... nedávných událostí. Zkontroloval jsem služební záznamy a hlášení a tady do toho sloupce napravo jsem zapsal přibližné místo tvého pobytu a tvou činnost. Zdá se, že není možné, abys do toho byl nějak přímo zapletený.“

„Prokristapána, šerife! Jestli si myslíte, že...“

„Neříkali jsme si před chvílkou něco o emocích?“

„... promiňte, pane.“

„Tohle je jen názorná pomůcka, na které ti chci ukázat, jak by sis měl počínat při jistém speciálním úkolu. Sebe si vezmeš jako vzor. Chtěl bych, abys stejný přehled zpracoval pro těchhle šest náměstků, ale nikdo z nich se nesmí dozvědět, co kontroluješ. Musíš si naprosto bezpečně prověřit, že služební záznamy a hlášení jsou v pořádku, pokud jde o vykázané hodiny.“

„Myslíte, že je to někdo od nás?“ zeptal se Billy.

„McGee si myslel, že to musíme být buď ty nebo já. Není to ani jeden z nás, tak bychom se měli přesvědčit, že to není nikdo z našich lidí.“

Na jediný ošidný okamžik, kdy jsem byl plný pocitu sounáležitosti a uvědomoval jsem si pravomoc plynoucí z ozdobného odznaku, se mi zachtělo podat jim podrobné informace o Lewu Arnsteadovi, abychom je mohli přidat k Hyzerovu seznamu neobvyklých událostí. No jistě, a chudinka Betsy by odpřisáhla, že každé moje slovo je pravdivé. Místo odznaku bych dostal pěkné kovové náramky a slyšel bych, jak za mnou zacvakly ocelové dveře.

Hyzer se se zdviženým obočím upřeně díval na Cabla; Cable sebou náhle překvapeně škubl, vyskočil ze židle a spěšně vyběhl z kanceláře.

„A to znamená,“ ozval se pan Norm, „že nám zbývá prověřit dvě další možnosti. Nebo vlastně tři. Lew Arnstead. Paní Kappová se třeba domyslela, kde by ho měla hledat, možná o té jeho zastrčené chatrči věděla, jela tam a našla ho, jak balí krám, bere si peníze a chystá se zmizet.“

„To snad zapomněl, kde má sejf?“

„Nebo to tam tak zřídil, když zabil paní Kappovou, aby se zdálo, že to udělal někdo cizí. Sejf zase zamkl a vypáčil dvířka.“

„Byl doopravdy tak rafinovaný?“

„Každý policista se naučí poznat, co hledají jiní policisté a podle čeho si dělají úsudek o situaci. Říkejme tomu natrénovaná rafinovanost. Věděl, že Lillian ho podvedla a nechala tu vaši obálku v Baitherově domě, takže se za ní vypravil. A našel ji.“

„Mluvil jste o třech možnostech.“

„Možná se někdo snažil osvobodit některou z těch ženských z Arnsteadova vlivu nebo se chtěl pomstít za něco, co se té ženské stalo.“

„Featherman?“

„Možné to je. Třeba tam paní Kappová přijela, někoho tam našla a Arnstead už tam byl mrtvý. Mohl by taky ležet pod tím borovým jehličím.“

„Ten černý džíp schovaný v Betsyině ulici do toho nezapadá.“

„A do té první možnosti taky ne. Pokud k tomu nezačneme přistupovat příliš šroubovaně a nebudeme do skládačky strkat jednotlivé kousky násilím, ať se tam hodí nebo ne. Lew tam džíp nechal, aby nás zmátl. Nebo se tam s ním někdo setkal a do jeho chatrče ho odvezl.“

„Nebo ho zabili Henry a Lillian, šerife, protože nemohli riskovat, že zjistíte, kdo přišel na nápad podstrčit tam tu obálku. Henry a Lillian třeba o té chatrči věděli a potřebovali se přesvědčit, že tam Arnstead neschoval nic, co by je mohlo spojovat s Baitherovou smrtí. A do toho se připletla Betsy.“

„To byla moje třetí možnost,“ přikývl. „Nejlepší jsem si šetřil na konec.“

„Lillian o té chatrči věděla. Ta její fotografie, co máte s ostatními v zásuvce, byla pořízená tam. Vzpomínáte si na hodiny na stěně?“

Vytáhl fotografie, našel tu její a prohlížel si ji. „Výborně, náměstku, jste všímavý.“

„Když se vám nad hlavou pohupuje provaz, je na čase začít jasně myslet nebo utíkat.“

Uložil fotografie zpátky a zásuvku prudce přibouchl. „Pořád jen kolem dokola,“ povzdechl si. „Jako to mytologické zvíře, které se

popadne za vlastní ocas, začne se požírat a samo si zmizí v hrdle.“

„Že by se byl přepadení toho bankovního auta zúčastnil ještě nějaký pátý muž? Nebo třeba Henry a Lillian odrovnali buď Hutche nebo Orvilla, ale ne oba.“

„Čím hlouběji do toho š'ouráme, tím se dostáváme do větší mlhy,“ poznamenal Hyzer. „Takže bychom se raději měli vrátit k něčemu konkrétnímu. Třeba bychom se mohli něco dozvědět z auta paní Kappové. Tím křovinatým krajem tam nahoře vedou stovky cestiček. Zítra zavolám vrtulník a nechám to tam prohlédnout ze vzduchu. Nejdůležitějším konkrétním faktem je logický předpoklad, že Lillian někomu řekla, co se dozvěděla od Franka Baithera. Tahle metoda s vědrem je účinná. Nejdřív nejspíš zkusila pár lží. To znamená, že se musí pokračovat, dokud nedostáváte pořád stejnou odpověď.“

„Máte představu o tom, jakou měla sílu?“

„Ano. Jednou jsem jí viděl se předvádět. Vím, co chcete říct. I když byla svázaná, takhle s ní mohl zacházet jen někdo hodně silný, nebo museli být dva.“

„Já bych řekl, že byli dva.“

Potom mi vysvětlil, jaký bude můj úkol. Prošli jsme zásobu zkonfiskovaných zbraní, z nichž jsem si vybral standardní pušku značky Ruger ráže čtyřiačtyřicet magnum, pětirannou se čtyřmi náboji v zásobníku pod hlavní a jedním v komoře. Kdysi jsem měl nějaký čas právě takovou na palubě Srdcové sedmy a střílel jsem s ní žraloky, kterým jsem dával na hák jako návnadu jehlice, dokud jsem jednoho dne nedospěl k názoru, že žralok vlastně dělá pouze to, co dělat musí, a že je násilnické a sprosté zabíjet poctivého mrchožrouta jen proto, že se čirou náhodou objevil na hřišti ve chvíli, kdy chcete vyhrát. Od toho dne při rybaření na Muñequitě, kterou jsme za Srdcovou sedmou odtáhli do oblasti se spoustou jehlic, platí vždy pravidlo, že hlídka zavolá, jakmile zahlédne první ploutev, a jehlice se pustí hned v tom okamžiku a ne až později u boku člunu. Nevozíme s sebou mrtvé ryby domů a nevyvěšujeme je na nápadném místě, aby se jim mohli obdivovat turisté. Pěkné úlovky si vyfotografujeme a pak se někdo nakloní dolů a přeštípne vodící lano. Hák z nerezové oceli se za několik dnů z čelisti tarpona, tuňáka či plachetníka uvolní, takže je ryba zase svobodná a může se vrhnout na

návnadu visící u boku zaoceánských osobních lodí, statečně se potýkat s odporem bójí nebo - pokud si na takovém bezplatném obědě pochutnají žraloci - nechat svou čelist či celou hlavu na háku, kde ji posádka vytáhne na palubu a zahodí na hromadu odpadků.

Věděl jsem tedy, že moje puška dokáže chrlit patnáctigramové kulky tak rychle, jak stačím mačkat spoušť, že každá z těchto kulek proletí dvacet centimetrů silnou borovicí a že na zbraň, která je metr dlouhá a váží necelé tři kilogramy, je poměrně přesná.

Zabavili ji kdysi nějakému pytlákovi. Norm Hyzer můj výběr schválil a dal mi plnou hrst opláštěných standardních nábojů. Když mi vysvětlil, co mám dělat, požádal jsem ho, jestli bych mohl dostat ještě několik dalších věcí. Zavezl mě tedy do nákupního střediska a ukázal mi obchod se železářským zbožím, který měl ještě otevřeno. Nakoupil jsem, co jsem potřeboval, a pak jsem zašel do samoobsluhy, kde jsem se zásobil potravinami na osmačtyřicetihodinovou hlídku. Hyzer slíbil, že až mě vysadí na místě, odhlásí mě z Bílého ibisu, moje věci uloží do pronajatého auta a auto zavře do vlastní garáže, kde nebude nikomu na očích.

Bylo půl jedenácté, když mě vysadil u Baitherova domu, popřál mi hodně štěstí a odjel.

Trvalo mi déle než obvykle, než se můj zrak přizpůsobil noční tmě. Ze všeho nejdřív jsem se musel pořádně namazat repelentem, protože jsem měl strach, aby se pár desítek svalnatějších komárů nespojilo, nezdvihlo mě a neodneslo někam do korun stromů, kde by si na mně mohli podle libosti pochutnávat.

Zatemnění čerpací stanice jsem si zkontroloval tak, že jsem uvnitř nechal rozsvícenou kapesní svítilnu, zavřel jsem dveře a znovu jsem čekal, až se mi vrátí noční vidění, abych se přesvědčil, kolik světla probleskuje ven. Vypadalo to docela dobře. Uzoučká skulinka nad klikou a širší mezera u spodního okraje. To se dalo zevnitř napravit tak, že rozstříhám na pruhy jednu ze starých přikrývek, které tam byly.

Než jsem měl všechno nachystané, jak jsem si přál, trvalo to přes hodinu. Drátu jsem nakoupil dost, takže jsem ho mohl natáhnout oklikou od čerpací stanice křovím ke starému dřevěnému můstku. Kapesní svítilnu jsem zhasíнал pokaždé, když jsem slyšel přijíždět nějaké auto. Našel jsem staré šedivé a pokroucené prkno, pod nímž

byla dostatečně velká mezera a které mělo přiměřenou vůli. Malé mosazné koncovky z rozebrané baterky jsem přilepil páskou k prohnuté spodní straně prkna a k nosnému trámu. Bzučák jsem odnesl kousek dál podle silnice a položil jsem ho dost blízko, abych ho z můstku slyšel. Nikdo nemohl přes můstek přejít nebo přejet, aniž by spojil elektrický obvod.

Pro někoho, kdo by snad z různých důvodů chtěl přijít z opačné strany, jsem nachystal primitivní starou past, sestávající z černé nitě a rachotících plechovek. Zavřel jsem dveře čerpací stanice, rozsvítil baterku, zakryl skuliny, připravil jsem si pár tlustých sendvičů, které jsem hltavě snědl, a vypil jsem téměř litr chladné vody. Natáhl jsem se na úzký kavalec, abych našel místo pro uložení zbraně, kde by ji moje ruka nahmatala bez tápání a ztráty času.

Zhasl jsem světlo, otevřel jsem dveře a znovu jsem si lehl na kavalec. Pokoušel jsem se přivolat spánek vědomým uvolněním krku a ramenou. Šerifův náměstek McGee ve službě. K smíchu. Nebo spíš k pláči.

A když jsem dovolil svému svědomí, aby se propadlo do onoho temného neklidu, věděl jsem, že tam najdu Arnsteadovy zaprášené oči, Betsy v její levandulové roli se strašlivým úšklebkem ve tváři, plochou ocelovou střenku kolmo vyčnívající z keprového podpaží a zaslou pěnu v koutku úst mrtvého šíleného děvčete.

- 20 -

Hned za svítání jsem vstal a zkontroloval svůj signální systém, odstranil jsem nit a plechovky a uložil jsem je pod kavalec. Později, když vyšlo slunce, jsem si prošel celé okolí a rozhlížel jsem se po logických přístupových cestách, abych po setmění mohl zavěšené plechovky lépe rozmístit.

Vymyslel jsem způsob, jak dveře čerpací stanice zajistit klínem, aby vypadaly jako zamčené, kdyby někdo vzal za kliku. Hyzer si nepřál, abych porušil pečeti na dveřích Baitherova domu. Na jednom okně jsem našel západku, kterou se mi podařilo uvolnit, a vlezl jsem přes parapet dovnitř. Z křesla, v němž byl zabit Baither, ještě visely

kusy široké bílé lepicí pásky a na hnědé rákosové rohoži před křeslem byly znatelné ztvrdlé černé skvrny v místech, kde zaschla jeho krev.

Našel jsem si stinné houští s dobrým výhledem na okolní terén a usadil jsem se tam s puškou položenou vedle sebe. Zmocnil se mě pocit jakési nostalgie. Ne té vlažné nostalgie, doprovázené zamženým pohledem a smutným úsměvem. Té druhé, při které podvědomě zatáhnete břišní svaly a v paměti se vám vynoří staré automatické návyky nutné k přežití, jako že čas od času na chvilíčku zadržíte dech, nasloucháte ptačímu zpěvu a cvrlikání hmyzu a čekáte, jestli to všechno v nějakém neviditelném místě náhle nezmlklo. Napínáte uši, jestli neuslyšíte drobné cinknutí či zarachocení výstroje nebo masné cvaknutí zbraně připravované k výstřelu. Roztáhnete chřípí a čicháte, jestli k vám drobný vánek nedonese zápach cizího potu. Čas od času nepatrně změníte polohu, protože kdybyste se vůbec nehýbali, mohly by vám ztuhnout svaly, a až se budete muset pohnout, bude možná nezbytné, abyste sebou hodili mrštně jako ještěrka, nebo ucítíte drtivý náraz nečekané automatické zbraně.

V jedenáct hodin prkna na můstku zarachotila a na pozemek vjel starý bílý ford mustang plný mladých výrostků; dva chlapci se sluncem vybělenými vlasy na nízkých sedadlech a tři čilé a hlučné dívky v bikinkách, sedící vysoko na sklopené střeše. Řidič zatočil kolem starého červeného nákladáku tak prudce, že jedna z dívek téměř spadla. Dívka sedící uprostřed ji našťěstí zachytila. Zastavili a já jsem ze svého sluncem zalitého houští zřetelně slyšel jejich hlasy.

„Tommy! Ty sviňáku, chceš mě zabít nebo co, že jezdíš jako šílenec?“

„Však by ses určitě nezabila, Bunny Lee, kdybys spadla na hlavu.“

Vyhrnuli se z auta, přiběhli k domu a začali ho obcházet a nakukovat do všech oken. Slyšel jsem, jak se děvčata svěřují, že jim to nahání strach. Všichni si navzájem vyprávěli, co se stalo Franku Baitherovi.

„Vyrazíme dveře a pořádně si to tam okoukneme,“ navrhoval jeden z chlapců.

„To mě ani nenapadne,“ odporoval druhý. „Starouš Hyzer to má zapečetěné. Máš snad zájem, aby si tě podal? Já rozhodně ne.“

„Jen pojď,“ přesvědčoval ho první. „Podívej tady na Normu Jean. Ta se jen třese na to, aby se dostala dovnitř a rozdala si to se mnou v Baitherově posteli.“

„Zatraceně, Tommy, mluví z tebe marjánka!“ odsekla jedna z dívek.

Děvčata se pleskala po holých rukou a ramenou. Kterási se ozvala: „Hej, kluci, odvezte mě odtud. Jsem už napůl sežraná a tady stejně nic není. Pojedeme chvíli otravovat starou Dolores.“

Rozběhli se k autu, naskákali dovnitř a vyrazili pryč; když vjeli na dlážděnou silnici, zaslechl jsem pronikavé kvílení pneumatik.

Udělal jsem další obchůzku okolí. Na protější straně Baitherova domu byl neupravený dvorek, velký asi čtyři krát čtyři metry, ze kterého vedly tři schody vzhůru k zapečetěným dveřím obývacího pokoje. Dvorek byl obehnaný nízkou zídou ze světlemodře natřených cementových kvádrů. Stálo tam několik květináčů, v nichž ze spečené hlíny vyčnívaly odumřelé větvičky. Dvorek byl vydlážděný solidními cementovými kvádry o něco většími než krabice na boty. Byly položeny na udusanou hlínu a do skulin mezi nimi byl nasypán písek a zalitý vodou. Byla to nedbalá práce. V období dešťů se hlína ze základů spláchla a podklad zůstal nerovný. Spárami prorůstal plevel. V koutě se povalovalo došeda vybledlé křeslo z červeného sekvojového dřeva s ulomeným opěradlem. Několik cementových kvádrů chybělo. Na chvíličku jsem se posadil na nízkou zídou a poslouchal jsem, jak na mě rozčileně pokřikuje modrá sojka. Myslel jsem na Betsy Kappovou, jak leží v hrobě téměř na opačném konci Cypress County. A něco v pozadí mé mysli se zároveň dívalo na bezprostřední okolí a konečně vyslalo nahoru zprávu, že je nějaké divné, že některé z těch kvádrů vypadají světlejší a novější než ostatní.

Sklonil jsem se tedy do dřepu, jeden kvádr jsem zdvihl, převrátil jsem ho a uložil zpátky na místo a měl jsem odpověď. Hyzer tady řídil důkladné pátrání. To znamenalo, že kvádry někdo odstranil, pak pod nimi kopali v zemi nebo sondovali zaostřenými armovacími dráty a nakonec zase dlažbu dvorku vrátili na místo. Nechtělo se jim plýtvat časem a námahou a ukládat je všechny zpátky stejnou stranou vzhůru, jako byly předtím. Takže ty, které byly uloženy zpátky obráceně, vypadaly o něco novější. Neměly tolik času, aby pod

vlivem počasí ztmavly.

Dokonce si ani nedali tu práci, aby je vrátili na místo všechny. V protějším rohu čtyři chyběly.

Každý z nás má svůj vlastní fond drobných a pitomých neodolatelných nutkání. Existují lidé, kteří musejí mít papíry srovnané dokonale rovnoběžně s hranou stolu. Někteří lidé narovnávají obrazy, jiní jsou posedlí vysypáváním popelníků. Já sám jsem blázen do skládaček. Když se ocitnu v místnosti, kde je jen částečně složená skládačka, přistihnu sám sebe, jak chodím okolo, pak se na chvíli zastavuji a nakonec zdvihám kousek, který se hodí sem, a další, který patří támhle. Drobná vítězství. Nesnesu pohled na stojan na rybářské pruty, v němž je místo pro pět prutů, ale v příchytkách jsou upevněny jen čtyři. Trávím život tím, že ukládám věci tam, kam zjevně patří.

Zatímco se tedy moje myšlenky zatoulaly tentokrát zpátky k přívěsu a k Henrymu kroužícímu kolem, chodil jsem sem a tam a nohama jsem rozhrnoval vlhkou trávu a plevel, znovu a znovu jsem obcházel tři strany dvorku, čím dál víc jsem se od něj vzdaloval a pátral po kvádrech, které by uspokojily můj idotský smysl pro pořádek a úpravnost.

Probral jsem se asi patnáct metrů od zdi dvorku. Kvádry žádné. Cítil jsem se podrážděně. Co s nimi jenom ztraceně provedli?

Na chvíli jsem si udělal přestávku a zamyslel jsem se. Tak dobrá. Prohledávali tedy dvorek. To znamená, že všechny kvádry vyndali. Pravděpodobně je někde stranou naházeli na hromadu, ovšem někde blízko. Určitě se s nimi netahali ani o metr dál, než bylo nutné. Velice pravděpodobně je naskládali na širokou a nízkou zídku.

Tak třeba už na začátku nebylo dost kvádrů, aby stačily k vydláždění celého dvorku, a já tady hledám něco, co vůbec neexistuje.

Přešel jsem do kouta a prohlédl jsem si ho zblízka. Ztraceně, tak to taky nebylo. V hlíně u mých nohou byly vidět obdélníkovité prohlubeniny. A v tomhle místě přetrhli jednu z popínavých plevelovitých rostlin, když kvádry vytahovali. Na konci u kořene byla zelená a za přelomeným místem hnědá.

Napřímil jsem se a zůstal jsem stát s otevřenými ústy. Stál jsem jako nějaká postava v kresleném seriálu, které se nad hlavou ve

vzduchu vznáší obrovská žárovka.

Slyšel jsem v duchu Lennieho Sibelia, jak svým zvučným a melodickým hlasem říká: „... středně vysoký a měl býci šíji a velice široká a svalnatá ramena. Jako malý kluk pracoval pro svého strýčka, který byl majitelem malého závodu na výrobu cementových bloků, a nanosil takovou spoustu tun cementové směsi i hotových bloků, že se mu svaly nadměrně vyvinuly.“

Moje žárovka začala blednout a ztrácet jas. Počkej chvíličku, dočasně jmenovaný šerifův náměstku. Nepůsobil by snad úplně nový dvorek, který by Frank dokončil právě v těch dvou týdnech, než šel do vězení, tak, že by přímo tloukl do očí? A tyhle kvádry kromě toho vypadají, že jsou staré. Možná dvacet let.

Jenže Baither měl ten starý nákladák a původní kvádry mohl odvézt někam daleko a vyhodit. A do nové směsi mohl přidat barvivo a špínu. Spěšně jsem jeden kvádr vytáhl a položil jsem ho stranou nahoru na zídku. Pak jsem vytrhl druhý kvádr a udeřil jsem jím do prvního. Odrazil se a málem mi přistál na nártu. Druhá rána odštípla roh. Po třetí ráně se kvádr rozpadl na dva kusy jako rozlousknutý ořech. Jádro uvnitř skořápky mělo správnou velikost a tvar. Musel jsem z něj stáhnout slupku. Uvnitř jsem našel dva přepáskované balíčky desetidolarových bankovek. Dva tisíce dolarů ze závodiště. Byly zabalené v silném plastickém sáčku, těsně přelepené páskou a pak namočené do parafínu. Zbytek celého procesu nebylo těžké uhádnout. Na dno vymaštěné formy nalít vrstvu cementu. Počkat, dokud nezačne tvrdnout, položit pěkně do středu balíček a nalít zbytek.

To musela být zatracená spousta práce, pane Baithere. Dva týdny těžké práce. Dělal to nejspíš někde stranou, kde jsi měl jistotu, že tě nikdo nebude rušit. Potom přivézt nákladákem sem, položit na místo a snažit se dodat jim stejně opotřebovaného vzhledu, jako měly původní kvádry, otloukat je a dělat do nich rýhy. Možná žes do směsi přidal trochu kamenné soli, abys docílil toho správného rozpraskaného dojmu. Musels být zatraceně utahaný, kamaráde, když tě konečně strčili do cely.

Nikdy bych ty peníze nebyl našel a ani by mě nenapadlo je tady hledat nebýt těch čtyř chybějících kvádrů a nebýt toho, že podle polámaného plevele jsem viděl, že je někdo odstranil teprve nedávno.

Někdo si asi honem pospíšil přesvědčit se, že Lilo Perrisová při své vodní kúře mluvila pravdu. Zaskočili sem tedy včera večer a odebrali vzorky ještě dřív, než mě tady Hyzer nechal na stráži.

Dilema. Nejlepší by bylo celou tu věc předat okamžitě Hyzerovi. Ten mi ale nařídil: „Pokud se nedočkáte návštěvníků, nevolejte mi a neprozrazujte se. Budu vás kontaktovat sám.“

Naprosto jasné instrukce. Musím se řídit příkazy. Nejdřív ale podniknu určité kroky, zčásti bezpečnostní opatření a zčásti ošklivé překvapení.

Za čerpací stanicí jsem našel zrezivělý starý krumpáč. Brzy jsem zjistil, jakou musím vynaložit sílu, abych kvádry rozbil a neponičil při tom peníze. Voskované obdélníčky jsem skládal na širokou zeď. V prostoru o rozměrech čtyři krát čtyři metry bylo překvapivě množství kvádrů a našel jsem jen sedm, které byly celé z cementu.

Z roztřepené armádní příkryvky, kterou jsem našel v čerpací stanici, jsem si udělal improvizovaný pytel. Musel jsem jít pětkrát s pořádným nákladem, a když jsem byl konečně hotový, bylo už půl páté. Zalezl jsem do svého křoví; byl jsem rozbolavělý, udýchaný a připadal jsem si sám se sebou nesmírně spokojený. Hlavou se mi začaly honit velice ošklivé myšlenky. S trochou inteligence by člověk musel být schopný impozantně se spoutat a pořádně se praštit do hlavy... „Kristepane, šerife, nějak se mi musel dostat do zad. Vůbec jsem ho neviděl.“

Znamenalo by to asi tak dvacet let báječného živobytí. Mohl by ses ztratit beze stopy. A žádný nepříjemný člověk by nehledal ani ty peníze ani tebe. Možná.

Vzpomněl jsem si, jak mi Meyer kdysi říkal, že kdyby se mi někdy podařil nějaký opravdu velký záťah, měl bych přirozený sklon změnit se ve stoprocentního povaleče. „A kdybys ztratil to poslední jedno procento,“ prohlásil tehdy, „byl bys asi nesnesitelný. Občasné finanční problémy ti prospívají. Udržuj v tobě poslušnost.“

Když bylo slunce téměř nad obzorem, začal jsem se svými přípravami na noc. Byl jsem nedaleko čerpací stanice, když se ozval bzučák, a protože se zdvihl vítr, nebylo možné říci, jestli přes můstek přejelo nějaké auto nebo někdo přešel pěšky. Schoval jsem se za čerpací stanicí, zaslechl jsem příjíždějící auto, vykoukl jsem a uviděl zelený sedan s modrými signálními světly na střeše.

Vyšel jsem z úkrytu s puškou v ruce jako unavený poctivý člověk, připravený a ochotný podat poctivou zprávu svému poctivému dočasnému šéfovi. Dvířky auta se však vysoukala hřmotná postava Kinga Sturnevana; stál zády ke zlatému kotouči slunce a díval se, jak k němu přicházím.

„Ahoj, Kingu,“ ozval jsem se. „Doufám, že mi nesete něco k jídlu a studené pivo.“

„Kdybych si na to byl vzpomněl, kamaráde, byl bych to určitě udělal.“

„Tak co kdybyste zajel panu Normovi říct, že by to bylo báječné, kdyby svému novému podřízenému přivezl horký sendvič a vychlazené pivo?“

„To mu mám říct a potom honem zmizet, co?“

„Ne, vážně, musím s ním mluvit. Chtěl bych, aby sem přijel, jak to nejdřív půjde. Zavolal byste mu, prosím?“

„No jasně.“ Vlezl znovu do auta. Chvilí si hrál s vysílačkou a pak začal mluvit do mikrofону. „Devítka volá centrálu, ozvěte se. Devítka volá centrálu, ozvěte se.“ Nic. Ještě párkrát to zkusil a pak vystoupil se slovy: „Říkal jsem Redovi, že s tím zatraceným krámem není něco v pořádku. Někdy funguje a někdy je zase úplně hluchý.“

„Je tady jedno okno, které můžu otevřít zvenčí, a myslím, že telefon v domě funguje. Já mám zakázáno volat, tak co kdybyste zavolal vy a řekl mu, že... že mu chcete něco ukázat v Baitherově domě?“

„A vy máte něco, co byste mu chtěl ukázat? Něco jste našel, McGee?“

„Našel i nenašel. Podívejte, Kingu, mám podávat hlášení přímo šerifovi. Víte, jak to chodí.“

„Zatraceně, já přece vím, že máte podávat hlášení přímo. Šerif jen říkal, že bych se tady mohl zastavit a podívat se, jak se vám daří. Tak proč mi to neřeknete a já pak můžu zajet zpátky a můžu mu to hlášení podat přímo já. Aspoň o tom nebudu muset mluvit do vysílačky nebo do telefonu.“

Chtěl jsem si to rozmyslet a lehce jsem ukročil, abych se opřel o bok auta. Připletl se mi však do cesty, jako by se mu trochu zamotaly nohy. Jenže při té malé ukázce ve sprchárně se pohyboval nesmírně jistě.

„Tak dobře, Kingu,“ souhlasil jsem. „Asi to bude nejlepší. Všechno vám povím, ale posadíme se na to do auta, co říkáte?“

„To je hrozná práce, pořád do té plechovky lézt a zase se soukat ven. Pro chlapy mé velikosti se dělají strašně malá auta.“

„Tak dobře. Můžete zůstat venku, ale já si sednu do auta.“

A když mi stále ještě bránil v cestě, bylo mi to jasné. Uskočil jsem dobré tři metry od něj a pušku jsem mu namířil přímo na břicho.

„Co se to s tebou děje, kamarádíčku? Přeskočilo ti nebo co?“

„Pomalů zdvihni pravou ruku a polož si ji nahoru na hlavu. Ted’!“

„Zatraceně, děláš, jako by...“

Pistoli v pouzdře měl na opasku provléknutém poutky kalhot. „Ted’ si levačkou rozepni přezku opasku. A ted’ knoflík od kalhot. Povol si zip a nech je spadnout.“

„Ale...“

„Kingu, můžeš mi věřit, že ti to klidně napálím přímo do břicha.“

Nechal kalhoty spadnout a na můj příkaz si je stáhl a poodstoupil kus stranou od nich i od auta, abych ho s puškou namířenou stále na něj mohl obloukem obejít a podívat se dovnitř. Nejdřív jsem si toho nevšiml a kdyby se byl choval jen trochu přirozeněji, možná bych si toho nebyl všiml vůbec. Vytáhl konektor mikrofону z panelu vysílačky. Mikrofon byl zavěšený na háčku na přístrojové desce a šňůra volně visela dolů.

„Málem jsem ti na to skočil,“ řekl jsem.

„Měl bys mi honem vysvětlit, co to vlastně děláš. To je King, co tady stojí před tebou. To je přece ten chlápek, co to táhne s tebou, kamaráde.“ Vypadal vážně zmateně a nešťastně. Měl modré boxerské šortky a nohy silné, bílé a bez chlupů. Když jsem se na něj díval, napadlo mě ještě něco jiného. Nařídil jsem mu, aby si rozvázal a zul jednu botu, položil ji na zem a poodstoupil dozadu. Když ustupoval, přešel jsem k ní. Sebral jsem ji, zdvihl jsem ji ke světlu a všiml jsem si vroubkování na podrážce i ošlapaného místa uprostřed pod bříškem palce.

Zhluboka jsem se nadechl, pomalu jsem vydechoval a trochu jsem uvolnil prst na spoušti. „Málem jsem to do tebe rovnou napálil, Kingu. Moc nescházelo.“

„Někdo by tě měl zavřít, hochu, nebo ještě někomu ublížíš.“

„Vyznáš se v kopání hrobů?“

„No tak, přece bys nechtěl, aby si chlap velký jako já kopal sám pro sebe díru.“

„Neděláš žádnou zvlášť těžkou práci, Kingu. Nemáš náhodou nějaké čerstvé puchýře?“

Bezděčně se podíval na pravou ruku a jako malý kluk ji honem schoval za záda. „Měl jsem nedávno práci doma na zahradě.“

„A copak sis tam na zahradě zasadil? Mrtvou ženskou?“

„Proboha, McGee!“

„A pěkně jsi tam zase navrch rozhrabal borové jehličí. Jenže my jsme to jehličí moc opatrně odmetli a podrážka téhle boty se bude shodovat s otiskem, který si Hyzer udělal. Vůbec jsi neměl problémy se sledováním Henryho auta. Držel ses v pozadí, a když jsi mě viděl odcházet, šel jsi přímo dovnitř. Přidržel jsi hlavu v tom vědru. Velký jsi dost a síly máš taky dost.“

„Stříkáš si to pod kůži nebo přímo do žíly?“

„Kingu, nemám v úmyslu riskovat a rozdat si to tady s tebou. Jsi až moc dobrý. Tak se teď pěkně pomalu otoč. Svážu tě a až potom někdo prohledá tvůj dům, najde tam pár kusů roztlučeního cementu, trochu vosku, pár obalů z umělé hmoty a nějaké peníze.“

Plánoval jsem, že k němu dojdu tak blízko, abych ho mohl zezadu praštit pažbou pušky do hlavy, pak že k němu zajedu s autem a připoutám ho železky k jeho vlastnímu sloupku řízení.

Neotočil se. „Když už si chceš hrát na skauta, McGee, tak na nic nečekej a napal mi to přímo do břicha. Říkals, že už moc nescházelo, abys to udělal. Tak dělej.“

„Proč jsi zabil Betsy?“

„Dobrá otázka. Proč ne?“

Znovu jsem se silou vůle musel přinutit k tomu, aby můj prst netlačil na spoušť a jen volně na ní ležel.

„Přišla se podívat do Lewovy chatrče zrovna ve chvíli, když jsem páčil víko z toho laciného sejfu,“ vysvětloval. „Došlo jí, že jsem Lewu zabil já. Neřekla to nahlas, ale bylo to na ní vidět. Myslel jsem, že jsem to na vás dva ušil docela šikovně. Chtěl jsem vědět, co se stalo s Lewovou mrtvolou, a když jsem začal kopat tu díru, pověděla mi to. Tak jsem ten drát pořádně utáhl a potom jsem musel

jít, abych přišel včas do služby.“

„A proč jsi zabil Lewa?“

„Myslel jsem, že se třeba od Lilo dozvěděl, kam Frank zašil ty prachy. Věděl jsem, že sám má taky nějaké prachy ulité, a měl jsem dost jasnou představu o tom, kde to bude. Jenže to nestálo za řeč. Jedenáct tisíc. A k tomu spousta svinstva. Ohavné dopisy a ohavné sprosté fotky. Musel jsem je spálit, protože to nebylo nic pro slušné lidi. Linda Feathermanová se ke mně chovala hezky. Mluvila se mnou jako s normálním člověkem a ne jako s tlustým starým boxerem, co se dal k policajtům. Když byla po smrti, Lew na mě tak spiklenecky zamrkal, takže jsem věděl, že chce naznačit, že to byla jedna z jeho holek, a rozhodl jsem se ho zabít. Vyšetřoval jsem jednu nehodu, do které byla zapletená. Chovala se ke mně hezky. Fakt hezky.“

„Měl jsi štěstí, Kingu. Veliké štěstí. Protože v podstatě jsi hrozný pitomec.“

„Máš vůbec představu, kolik peněz jsem měl mít? Dovedeš si představit, jak by se ke mně valily prachy nebýt toho, že jsem měl mizerné ruce, mizerné manažery a že se mi tak lehko trhala kůže? Jinak všechno hrálo pro mě. Určitě bych byl shrábl milión, kamaráde. Teď bych ho měl. Jinak jsem měl všechno. Rychlost, ránu, instinkt.“

„Takže ty peníze ti právem patří?“

„Mohl jsem mít ještě víc.“

Uvědomil jsem si, že nějakým způsobem se mu podařilo dostat se příliš blízko ke mně. Když jsem začal ustupovat dozadu, přihrbene po mně skočil, předloktím odstrčil hlaveň pušky stranou a rozmachem mi vrazil obrovskou levačku do spodních žeber na pravé straně těla.

Cítil jsem, jak žebra praskají, jak letím vzduchem dozadu a padám na zem s nohama nad hlavou, a připadal jsem si lehký jako chmýří. Cítil jsem, že mě zdvihá, a viděl jsem ho, jak v rudém slunečním svitu poskakuje, přešlapuje a blíží se ke mně. Viděl jsem, jak ke mně vzduchem připlouvá pěst, a cítil jsem, jak drtí můj žaludek na kaši; obloha se zatočila, znovu jsem padl na zem a pod rty jsem zacítil chladný kov.

„Tak vstávej, kamaráde,“ ozval se King kdesi daleko

vemlouvavě. „Honem na nohy. Trošičku si se staroušem Kingem zatančíš.“

Ruka nahmatala kov. Byla to pro něj ohromná zábava, takhle si se mnou hrát, udělal však chybu. Prstem jsem nahmatal lučičk spouště. Byl jsem v půli těla přelomený na dva kusy a obě poloviny ležely přinejmenším metr od sebe. Převalil jsem pravou polovinu na záda, zdvihl jsem pušku a mačkal jsem spoušť, jak jsem nejrychleji dokázal, ale mezi drobnými zpětnými nárazy zbraně byly alespoň pětiminutové intervaly. Žralok se ponořil do rudého, sluncem prozářeného moře, zaplavila mě rudá vlna a čím hlouběji jsem klesal, tím větší byla kolem tma.

- 21 -

Jednoho překrásného květnového dne přivezl Meyer Miss Agnes ke vchodu nemocnice v Lauderdale a okázale dobrosrdečná ošetřovatelka mě na kolečkovém křesle odvezla dolů po krátké rampě a zajela se mnou k obručníku. Meyer ke mně přistoupil a já jsem se namáhavě zdvihl, položil jsem nohu na tu zastaralou vymoženost, které se u auta říká stupačka, posadil jsem se dovnitř na sedadlo a vtáhl jsem za sebou nohy.

Poděkoval jsem ošetřovatelce; řekla, že doufá, že se nebudeme muset brzy vidět znovu. Miss Agnes vypadala líp, než jsem ji viděl vypadat kdy předtím. Ron na ní ručně vyleštil tolik vrstev modré barvy, že byl povrch téměř průhledný.

„Běhá dobře?“ zeptal jsem se Meyera.

„Až na to, že jezdí jako pancéřový nákladňák, je v pořádku.“

Celý svět mi připadal zářivý a nový a všechny barvy a tvary byly až příliš oslnivé. To se stává, když strávíte pár týdnů někde zavření. Moje šaty mi připadaly nezvyklé a byly mi poněkud velké.

„Je to prima, být zase venku,“ poznamenal jsem.

„Však už jednu chvíli nikdo nedoufal, že se ještě někdy ven dostaneš.“

Věděl jsem o tom. Někde tam v nemocnici mi z paměti vypadla pěkná řádka dnů. Lékař absolutně odmítal věřit, že všechnu tu škodu

nadělaly jen dvě rány lidskou pěstí. Tvrdil, že svalovou vrstvu mám dostatečně pevnou a tvrdou, aby takovému úderu odolala. Prohlašoval, že bych neměl mít tři rozdrcená žebra, natržený vnější šikmý sval, krvácení jater a poškozený levý plicní lalok v místě, kde se do něj zapíchlo přeražené žebro. To bylo také příčinou zápalu plic, pro který zřejmě nemohli najít to pravé antibiotikum. Byl jsem fit, ale ne dost fit pro boxerský ring.

„Na proces můžeš zapomenout,“ řekl Meyer.

„Jak to myslíš? Co se stalo?“

„Sturnevan dnes ráno zemřel. Už to s ním vypadalo docela dobře. Tu rozdrcenou kyčelní kost měl celou sdrátovanou a zdálo se, že se úplně normálně uzdravuje. Volal mi Hyzer a prosil mě, abych ti to vyřídil. Prý mu řekli, že to byla masivní srdeční tamponáda.“

„Vlastně jsme měli zemřít oba, když jsme tam tak leželi na zemi půl druhého metru od sebe; byli bychom oba tiše vykrváceli. Jenže ty děti se tam vrátily a chtěly vlézt do domu. Meyere, příteli, v Cypress County to s námi nedopadlo právě nejlíp.“

„Nic mě nenutí, abych se tam vracel. Abych nezapomněl, Hyzer říkal, že šek dostaneš už za pár dnů. Dvě a půl procenta celkové částky, kterou se podařilo získat zpátky. Necelých dvaadvacet tisíc.“

„V Cypress County to s nikým nedopadlo právě nejlíp.“

„Možná že devět set dvacet tisíc je nešťastné číslo. Začnou se ti potit ruce a snadno pak přijdeš k úrazu.“

„Našli u toho přívěsu nějaká těla, Meyere?“

„Už jsem ti říkal, že našli. Před deseti dny jsem ti to říkal. Vypadals, jako bys poslouchal.“

„A koho?“

„To nevědí. Leželi tam moc dlouho. Oba to byli muži, jeden byl vysoký a druhý menší a oba měli na spodině lebeční proraženou kulatou díru. To už jsem ti ale taky říkal.“

„Tak se nerozčiluj. Snad ti neublíží, když mi to řekneš podruhé, ne?“

„Myslím na všechny ty další věci, které už jsem ti říkal a které ti budu muset říkat podruhé.“

„Budeme na to mít dost času, nikam se přece nechystáme. Nepovídal jsem náhodou něco, když jsem o sobě nevěděl?“

„Tak trochu.“

„Něco zajímavého?“

„Samé hrozně nudné věci. Znáš to, jak to v deliriu chodí. Sex a násilí. Nic originálního.“

„Díky. Máme červenou.“

„I kdybych ji sám neviděl, byl bych si jí všiml, když jsi tak zasyčel mezi zuby, McGee. Říkat to ještě nahlas je už zbytečné. Mohl bych se naštvat a do někoho vrazit.“

„Řídíš ty. Tak řid'. Nebudu ti do toho mluvit.“

„Díky bohu.“

„Sehnals někoho na tu práci, Meyere?“

„Kdybych nikoho nesehnal, zůstalo by to na krku mně, ne? Jistě, našel jsem ženskou, která ti bude vařit a uklízet. Je to šereda a taky trochu špatně slyší. V tvém stavu jsem ti vlastně prokázal službu, když jsem ti sehnal šeredu, která ve volném čase čte knížečky náboženských veršů.“

„Jsi na mě hrozně hodný, Meyere.“

„Až moc.“

„Máme zelenou, Meyere.“

„Dělám ti snad tohle já, když řídíš? Stěžuju si snad, když padáš s autem do kanálů?“

„To ne. Pořád mi to ale připomínáš.“

Za chvíličku jsme tedy projeli pod mostem pro pěší, zabočili jsme doleva a Meyer zaparkoval Miss Agnes v přiměřené blízkosti vchodu na přístaviště F.

„Chceš, abych tě odvezl na některém z těch dodávkových vozíků?“

„Půjdemě pěšky. Pomalu.“

Šli jsme tedy spolu k číslu F-18, zatímco ze vzdálených člunů se ozývaly výkřiky a z těch bližších pozdravy na uvítanou. A nemilosrdné poznámky. Vy jste McGeeho táta, pane? Meyere, kdopak je ten vychrtlý dědeček? Kam se podělo tvoje opálení, McGee? Spadl jsi do vápna? Napiš si adresu krejčího mého bývalého manžela, drahoušku.

Jen se bavte, lidičky. Já nechci nic jiného než dostat se na palubu a lehnout si.

A když jsem vrávoravě přecházel svůj malý nástupní můstek a opatrně jsem se přidržoval bezpečnostního kabelového lana, všiml

jsem si, že můj obytný člun vypadá skoro tak dobře jako můj prastarý rolls royce. Leskl se a třpytil. Vypadal tak dobře, že mě to přivádělo do rozpaků. Proč ho sám nedokážu takhle udržovat?

„Kdo se to tady tak vyžívá v leštění, Meyere?“

„Ta nahluchlá ženská má spoustu energie. Pořád se mě ptá, co má dělat dál, tak jsem jí jednou řekl, že by mohla dát člun do pořádku i zvenčí.“

Meyer mi pomohl do salónu a pak chodbou kolem kuchyňky do hlavní kajuty. Postel byla rozložená a úhledně ustlaná. Svlékl jsem se a vlezl jsem do ní, Meyer prohlásil, že bych se pravděpodobně cítil líp, kdybych měl svou obvyklou sklenici plymouthského ginu s ledem, a já jsem mu řekl, že je hrozně hodný. Slyšel jsem, jak cinká sklem.

Cinkání se přibližovalo, takže jsem natáhl ruku, otevřel oči a zeptal jsem se: „Meyere, kde je...“

A Heidi Geisová Trumbillová mi strčila sklenici do ruky a nahlas se potěšené rozesmála, když viděla moje překvapení. Stále ještě to byla ta nejelegantněji tvarovaná ze všech koček, teď už o něco starší, ale ani o kilo těžší, v očích se jí zračilo větší pochopení života a výraz jejích úst prozrazoval, že toho víc viděla i prožila. Elegantní a čerstvě opálená mě ovanula svým parfémem, když se ke mně sklonila, aby mě krátce a měkce políbila na rty, pak se posadila na kraj postele a zadívala se na mě zamlženými očima.

„McGee, ty hlupáčku, snad nepláčeš?“

„To je jen slabost, lásko. Prostě mi jen tak teče voda z očí. Nic to neznamená. Nebo to naopak znamená hodně. Můžeš si vybrat. Jak je to ale možné? Když jsem tě viděl naposledy...“

„Tak jsem si právě sedala i se zavazadly do auta a tebe jsem tam nechala stát, drahoušku. To bylo na St. Croix. Ohlédla jsem se a tys vypadal tak smutně. A já myslela, že mi pukne srdce.“

„Jela sis hledat vlastní život a myslím, žeš říkala, že si najdeš správného chlapa a budeš s ním mít pěkné tlusté děti. Tak co se stalo?“

„Našla jsem ho, jenže někdo jiný ho našel přede mnou. Byla to dlouhá a mizerná scéna, drahoušku, a před šesti měsíci jsem s ní skončila. Malovala jsem jako šílená. Moje výstava se úplně vyprodala.“

„Co děláš tady?“

„Nevíš? Jsem ošklivá, nahluchlá a budu ti nahlas předčítat náboženské verše.“

„To tys dala do pořádku tu mou starou rachotinu?“

„Podívej se na moje ubohé ruce, drahoušku. Jen se podívej na ty nehty.“

„Vážně, jak to, že...“

„Travisi, drahoušku, kdysi dávno - možná že to vlastně ani není tak hrozně dávno, ale rozhodně mi to tak připadá - jsem Meyerovi řekla, žes mě sebral, když jsem se úplně rozsypala, a dals mě zase dohromady a že kdybys ty někdy potřeboval stejnou službu, má mě najít prostřednictvím mé galerie, dát mi vědět a že pokud právě náhodou nebudu mít žádné komplikované zlomeniny, přiřítím se za tebou. Včera to byl týden, co jsem přijela.“

„Tak proto se Meyer tvářil tak mile, samolibě a tajemně. Proč jsi nepřišla do nemocnice?“

„Nesnáším nemocnice, drahoušku. Promiň. Nebylo to takhle lepší?“

„Je to tak báječné, že lepší už by to být nemohlo. Kristepane, vypadáš nádherně. Stal se z tebe úplně jiný člověk, Heidi.“

„Potřebuješ dát dohromady?“

„Nevšimla sis, jak vypadám?“

„Zatraceně, já nemyslím, že vypadáš, jako bys měl smrt na jazyku. To je jen tělesná záležitost. Myslím doopravdy dát dohromady.“

Zadíval jsem se na ni a uvědomil jsem si, že má pravdu. „Něco se mnou nebylo v pořádku a bylo to čím dál horší. Já nevím. Nějak jsem cosi ztratil a vůbec jsem si neuvědomoval, o co jsem přišel. Nějaký... smysl pro světlo, pro pohyb a pro účel. Navenek jsem byl celý nervózní a uvnitř úplně vyčerpaný. Svět jako by byl čím dál prostší a já taky. Všechno, co se děje, mě o něco obírá a čím dál míň se toho vrací zpátky. Sám už pomaleji reaguju a moje reakce nejsou správné. Pořád ještě se bavím, ale je v tom teď i trocha pohrdání. Já nevím... nevím...“

„Drahoušku, už zase vidím ten syndrom vody z očí.“

„Promiň.“

„Není to s tebou zase tak špatné, víš? Je to prostě druhá puberta.“

„Vážně?“

„Samozřejmě, Traversi, drahoušku. Sama jsem měla opožděnou pubertu. Pamatuješ se na tu svou úplně šílenou analogii, když jsi mě přirovnával k tomu starému žlutému packardu, co sis koupil jako malý kluk a cos ho nakonec dal tak báječně do pořádku?“

„Jistě že se pamatuju.“

„Když jsi blábolil v bezvědomí, Meyer se dozvěděl, žeš nějaké dámě slíbil, že s ní červen strávíš na palubě tohoto nádherného obytného člunu, a že ta dáma z nějakého důvodu, který mi Meyer nechce sdělit, nemůže přijet. Můžeš s tím souhlasit nebo ne, to záleží na tobě, ale nabízím se jako náhradnice.“

„To je moc dobrý nápad, Heidi.“

„Tu moji opožděnou pubertu vyléčil dospělý chlap. A já si zase myslím, že dospělá ženská dokáže vyléčit případ opakující se puberty, co říkáš?“

„Léčba šokem, co?“

„McGee, já jsem vážně úplně dospělá ženská, mnohem dospělejší než onoho smutného dne, kdy jsme si dali sbohem na tom překrásném ostrově.“

„Myslím, že máš pravdu. Ano. Řekl bych, že ano.“

Podívala se na mě a já jsem najednou přesně věděl, na co myslela Mona Lisa. Byl to naprosto stejný úsměv, i když na tváři, která se mi mnohem víc zamlouvala.

„Myslím, drahoušku, že bude absolutně nezbytné pro zdraví nás obou, a tím myslím i duševní zdraví, když laskavě budeš hodně a pořádně spát, budeš jíst výživnou a báječnou stravu, kterou ti budu připravovat, každý den budeš trochu víc cvičit, opalovat se a...“

„Myslím, že to je vážně nezbytné. Ano, určitě.“

„Protože na téhle plavbě pojedeme mnohem dál, drahoušku, než se kdy před námi někdo dostal na takovémhle pomalém člunu za jediný krásný měsíc.“

Dopil jsem a Heidi vzala sklenici. Později mi řekla, že jsem usnul s úsměvem a kocour Raoul že se ke mně za chvíli připojil a stočil se do klubíčka v teplém hnízdečku u mého pasu

John D. MacDonald

Dlouhý levandulový pohled

Z anglického originálu The Long Lavender Look,
vydaného nakladatelstvím J. B. Lippincott Co, Philadelphia and New York, 1972,
přeložil Pavel Medek.

Obálku navrhl Matouš Přikryl. Vydání druhé /první samostatné/, Praha 1995.

Vydalo a sazbu zhotovilo Naše vojsko, nakladatelství a knižní obchod, s. p. v
Praze,

jako svou 6384. publikaci, 240 stran.

Odpovědná redaktorka PhDr. Jaroslava Jiráčková.

Výtvarná redaktorka Larisa Ďáskova.

Technický redaktor Matouš Přikryl.

Vytiskly Tiskárny Vimperk, s. r. o.

28-024-95.

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA V PRAZE

MAC DONALD, John D.

Dlouhý levandulový pohled / John D. MacDonald; Z angl.

přel. Pavel Medek. - 2. vyd. - Praha : Naše vojsko,

1995. - 240 s. - (Napětí; S v. 191)

Orig.: The Long Lavender Look

ISBN 80-206-0532-0

820 (73)-31